ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΑΡΧΕΙΟ
ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 5, ΑΘΗΝΑ 105 56
ΤΗΛ. 32 50 378 - 32 11 149 ΦΑΞ: 32 13 667
E-mail: elia@ath.forthnet.gr
www.elia.org.gr

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

1894-1948

Διευθυντής Γρηγόριος Ξενόπουλος

Τόμος 1 1894 – Τόμος 50 1943-1944
Περίοδος Γ΄ Τόμος 1 1945 – Τόμος 2 1946
Περίοδος Δ΄ Τόμος 1 1947 – Τόμος 2 1948
(22.925 σελίδες)

Η παρούσα ψηφιακή έκδοση πραγματοποιήθηκε με την οικονομική ενίσχυση του ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ και του ΕΘΝΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ στο πλαίσιο του εορτασμού των 50 χρόνων από το θάνατο του Γρηγορίου Ξενόπουλου.

ΑΘΗΝΑ 2001

Ψηφιοποίηση
A.M.S. Μ. ΣΑΡΙΜΒΕΗ & ΣΙΑ Ο.Ε.

1904

ΗΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΑ

ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝΕΤΕΙ 1879

« Τέρπειν ἅμα καὶ διδάσκειν »

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. — ΤΟΜΟΣ 11ον

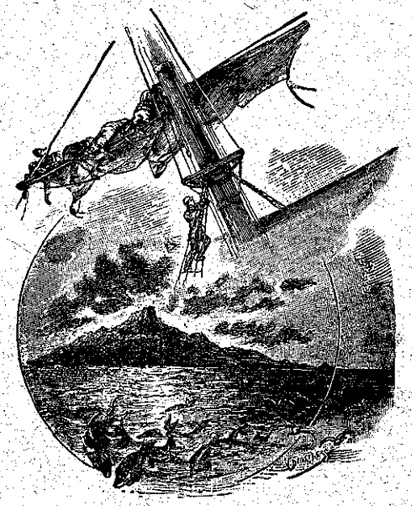

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Σελ.

Θλγκάια (τὰ) τοῦ ἀκανθοχοίρου 123

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ:

Ἀγῶνες (οἱ) 163
Ἀνάγνωσις (ἡ) 227
Ἀναμαρμάρωσις (ἡ) 283
Ἀνάπαυσις (ἡ) 203
Ἀνώνυμοι ἐπιστολαί 35
Ἀπὸ τὴν Σχολικὴν Ἔκθεσιν 131
Ἀποφεύγετε τὰς ἀπομιμήσεις 67
Γέννησις (ἡ) τῆς κόρης 307
Δύο παιδία 243
Ἕνα παραμῦθι 275
Ἐνστικτον καταστροφῆς 75
Ἔξοχον θέαμα 171
Ἐπιμύθιον (τὸ) 315
Ἠλεκτρικὸς (ὁ) 355
Θερειναὶ Ἀθῆναι 251
Καλὸν (τὸ) βιβλίον 371
Κινηματόγραφος (ὁ) 259
Κόκκινα (τὰ) αὐγά 115
Μασκαράδες 42
Μὴν (ὁ) τῶν κόπων 155
Μία δεκαετία 404
Μία ἐπίσκεψις 363
Μοῖρα (ἡ) καὶ ἡ Θέλησις 179
Μοῖρα (ἡ) καὶ ὁ Θεός. 187
Μπαμπᾶς (ὁ) καὶ ἡ μαμμά 267
Παιδικὸς Χορός. 51
Περὶ ἀνέμων καὶ ὑδάτων. 58
Πρῶτοι (οἱ) βασιλεῖς. 379
Πρωτομαγιά. 147
Ράδιον (τὸ). 19
Σῆμα (τὸ). 6
Συνέχεια καὶ τέλος. 323
Τιμιότης. 283
Τριώδιον (τό). 27
Ὑπὲρ τῶν ζώων. 195
Φθινόπωρον (τό). 331
Φλοριζέλ (ὁ) καὶ ὁ Στραδιβάριός του. 139
Χρῆμα (τὸ). 91

Ἀθλητὴς (ὁ) καὶ ὁ φίλος του (*μῦθος*). 171
ΑΘΡΟΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ (εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν). 263,279,286,375
Ἀκούσιος (ὁ) δανδῆς. 74
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ. 14,23, 30, 39, 47, 55, 63, 71, 79, 86, 95, 111, 118, 127, 135, 143, 151, 158, 167, 175, 183, 191, 199, 207, 223, 231, 239, 247, 255, 263, 271, 279, 286, 295, 303, 311, 319, 327, 335, 351, 359, 367, 375, 383, 391, 339, 413

Σελ.

Ἀνταρσία εἰς τὸ μαγειρεῖον 53
Ἀπὸ στόμα σὲ στόμα 411
Ἀπὸ πεταλωτής 262
Ἀπὸ βῶλος;— ἄλογο (*μετ' εἰκόνος*) 406

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ:

Ἀποτελέσματα 81 Διαγωνισμοῦ (Λύσεων). . . . 246
Ἀποτελέσματα 82 Διαγωνισμοῦ (Ἀσκήσεων). . . 182
Ἀποτελέσματα 83 Διαγωνισμοῦ (Διηγήματος). . 230, 235
Ἀποτελέσματα 84 Διαγωνισμοῦ (Λύσεων). . . 318
Ἀποτελέσματα 85 Διαγωνισμοῦ (Λύσεων). . . 411
Ἀποτελέσματα 86 Διαγωνισμοῦ (Ἀσκήσεων) . . 382
Ἀποτελέσματα Γ' Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος . . 166
Ἀποτελέσματα Δ' Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος . . 412
Ἀποτελέσματα Α' Διαγ. τοῦ κατὰ φύλλον Ξεσπαθώμ. 399
Ἀποτελέσματα Μ. Διαγωνισμοῦ Μεταφράσεω:. 294, 300
Ἀποτελέσματα Μ. Διαγωνισμοῦ Φωτογραφίας (*μετὰ 6 εἰκόνων.*) 358, 366 374
Ἀποτελέσματα τοῦ Δημοψηφίσματος. 70

ΑΡΙΣΤΕΙΣ (οἱ) ΤΑΞΕΙΔΕΥΟΥΝ (*μετὰ 52 εἰκόνων*). 1, 17, 25, 44, 49, 59, 65, 73, 81, 89, 108, 113, 121, 133, 137, 145, 156, 161, 169, 177, 189, 193, 201, 221, 228, 236, 241, 249, 260, 265, 273, 284, 289, 297, 305, 316, 321, 332, 348, 353, 361, 369, 377, 386, 393, 401

Ἀρραβωνιαστικὸς (ὁ) τῆς Λινάνθης (*μετ' εἰκόνος*) . . . 185
Ἄσπρος (ὁ) λαγὸς καὶ οἱ κροκόδειλοι (*ἰαπωνέζικο παραμῦθι μετὰ 3 εἰκόνων*). 203, 220
Αὔρα καὶ ἀνεμοστρόβιλος (*μῦθος*) 331
Αὔριον 276
Ἀφῃρημένος (ὁ) μαθηματικός 59
Ἀχιλλεὺς (ὁ) κουρεὺς (*νηπιακὸν μετ' εἰκόνος*). . . . 196
Γάτα (ἡ) τῆς Τζένυ Λίνδ 172
Γάτες (αἱ) καὶ ὁ ἥλιος. 267
Γατοποντικολογία 366
Δάφνη (*μετ' εἰκόνος*) 173
Δὲν εἶνε φοβητσιάρα (*μονόλογος*). 148
Δὲν ἔχω καλὸ μνημονικὸ (*μονόλογος*) 172
Δεσποινὶς (ἡ) Ραρώ 254

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ:

Διαγωνισμὸς 83ος (Διηγήματος. μετὰ 3 εἰκόνων). 8, 10
Διαγωνισμὸς 84ος (Λύσεων). 10
Διαγωνισμὸς 85ος (Λύσεων). 150
Διαγωνισμὸς 86ος (Ἀσκήσεων). 190
Διαγωνισμὸς 87ος (Λύσεων) 303
Διαγωνισμὸς 88ος (Ἀσκήσεων) 366
Β' Διαγωνισμὸς τοῦ κατὰ φύλλον Ξεσπαθώματος. . 198
Δ' Διαγωνισμὸς Ξεσπαθώματος. . . . 174, 302
Ε' Διαγωνισμὸς Ξεσπαθώματος. 398

Σελ.

Μικρὸς Διαγωνισμὸς Μεταφράσεως . . . 150
Μικρὸς Διαγωνισμὸς Φωτογραφίας . . . 30

Διὰ νὰ μὴ φανῇ ἀγενής . . . 314
Δοκιμὴ (ἡ) τῆς ἀλήθειας . . . 310
Δοῦλος (ὁ) τοῦ κυνηγοῦ (*μῦθος*) . . . 187
Δύναμις (ἡ) τοῦ ἄλλου . . . 324
Δύο (αἱ) ἀλωποῦδες (*μῦθος*) . . . 94
Δύο καὶ δύο κάμνουν τέσσαρα (*μετ' εἰκόνος*) . . . 380
Δύο (τὰ) καναρίνια (*μετ' εἰκόνος*) . . . 197
Δύο (οἱ) σκύλοι (*μῦθος*) . . . 67
Δῶρα (τὰ) τῆς Διαπλάσεως . . . 392
Εἶδα ὄνειρο (*μονόλογος*) . . . 196

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ :
Ἀθῷα Καρδία . . . 319
Βραβευθέντες (οἱ) εἰς τὸν Γ' Διαγ. Ξεσπαθώματος . . . 409
Εὐδόξία Χ. Βαρβακίδου . . . 254
Ζαππίς . . . 218
Ἠλεκτρικὸς Σπινθήρ . . . 109
Γεώργιος Α. Κουλούρης . . . 413
Μιλτιάδης Ἀθ. Κωνσταντινίδης . . . 271
Ἀλεξάνδρα Η. Λαλαούνη . . . 346
Ἄννα Ι. Λαμπίρη . . . 310
Οὐρανία Ι. Μακρῆ . . . 14
Χρυσούλα Θ. Παναγοπούλου . . . 38
Παναγιώτης Ν. Προεστόπουλος . . . 70
Ἑλένη Μ. Σακελλαροπούλου . . . 387
Ἑλένη Κ. Σκλάβου . . . 286
Ἰωάννης Ν. Φαρμακίδης . . . 94
Νικόλαος Κ. Χριστοδούλου . . . 190

Εἰς τὴν ἔρημον . . . 155
Εἰς τὸν χορὸν τῆς θείας μου (*μετ' εἰκόνος*) . . . 372
Ἐκείνη κ' ἐκεῖνος . . . 270
Ἐλαττώματα (τὰ) μου (*μονόλογος*) . . . 291
Ἐλαφίνα (ἡ) . . . 410
Ἐλεφαντόπουλο, (τὸ) (*μετὰ 2 εἰκόνων*) . . . 129 140
Ἑλληνόπαις (ὁ) (δὸν Δελτίον εἰφορῶν) . . . 413
ΕΞΑΔΕΛΦΗ (ἡ) ΜΟΥ (*μετὰ 14 εἰκόνων*) . . . 225, 233, 244, 252, 257, 268, 277, 281, 292, 300, 308, 313, 324, 330
Ἐξαφνικὰ (τὰ) βραβεῖα (*μετὰ 2 εἰκόνων*) . . . 153, 165
Ἐπιστολὴ πρὸς τὴν Διάπλασιν . . . 175
Εὐγνωμοσύνη (ἡ) τοῦ Μπρίκη . . . 282
Εὔσημα (τὰ) τοῦ 1903 . . . 118
Ζωγράφος (ὁ) κ' ἡ Μαρίκα (*μετ' εἰκόνος*) . . . 356

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΟΡΦΑΝΗΣ (*μετὰ 5 εἰκόνων*) 41, 52, 57, 68, 76
Θὰ βρέξῃ . . . 94
Θένατος (ὁ) τοῦ πατέρα . . . 188
Θεῖος καὶ ἀνεψιὸς (*δύο γελοιογραφίαι*) . . . 124
Θεῖος (ὁ) μου Ἄκακος (*μετὰ 3 εἰκόνων*) . . . 388, 396, 408
Θεῖος (ὁ) στὸν ἀέρα (*μετ' εἰκόνος*) . . . 180
Καθέας (ὁ) τὸν κοῦρκό του . . . 291
Καθήκοντα (τὰ) τοῦ Ἱππότου . . . 38
Καθρέπτης (ὁ) τῆς πάννας (*ἰαπωνέζικο παραμῦθι μετὰ 5 εἰκόνων*) . . . 69, 78, 85, 93, 107, 117, 126, 165
Καλλίτερος (ὁ) ὑπηρέτης (*μονόλογος*) . . . 347
Κατ' οἶκον ἔρευνα (*τὸ βραβευθὲν διήγημα, μετὰ 3 εἰκόνων*) . . . 235

ΚΙΤΡΙΝΟ (τὸ) ΦΟΡΕΜΑ (*μετὰ 3 εἰκόνων*) . . . 84, 92, 110, 116, 124

ΚΛΕΜΜΕΝΟ (τὸ) ΜΗΛΟ (*νηπιακὸν μετὰ 8 εἰκόνων*) . . . 372, 380, 388, 396

ΚΛΕΦΤΟΑΥΓΟΥΛΑΔΕΣ (οἱ) (*νηπιακὸν μετὰ 7 εἰκόνων*) . . . 78, 83, 94, 123, 131
Κληρώσις (ἡ) τῶν δώρων τῆς Διαπλάσεως . . . 384
Κοῦκος (ὁ) . . . 227
Κοχλίαι (οἱ) . . . 165

ΚΥΡΙΑΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ :
15η Κυριακὴ (*μετὰ 9 εἰκόνων*) . . . 97
16η Κυριακὴ (*μετὰ 8 εἰκόνων*) . . . 209
17η Κυριακὴ (*μετὰ 10 εἰκόνων*) . . . 337

Σελ.

ΚΥΡΙΟΣ (ὁ) ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΗΣ (*νηπιακὸν μετὰ 18 εἰκόνων*) 228, 236, 244, 252, 260, 268, 276, 284, 292, 299, 308

ΜΑΓΙΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ (*εἰς τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις*) 16, 48, 96, 144, 200, 248, 296
Μάθημα (τὸ) τοῦ Λῆ . . . 252
Μεγάλο (τὸ) διαμάντι . . . 262
Μέλλον (τὸ) τοῦ Τοτοῦ . . . 308

ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΥΣ (*μετὰ 4 εἰκόνων*) . . . 125, 132, 139, 149
Μία δραματικὴ ἱστορία (*διάλογος*) . . . 38
Νάρκισσος . . . 22
Ξύλινο (τὸ) πόδι . . . 284
Ὁδηγὸς τοῦ συνδρομητοῦ τῆς Διαπλάσεως . . . 11

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ . . . 14, 22, 30, 39, 47, 55, 63, 70, 79, 86, 95, 111, 118, 135, 143, 151, 158, 175, 183, 191, 199, 206, 231, 239, 247, 255, 263, 271, 279, 286, 303, 311, 319, 226, 351, 367, 383, 391, 413

ΠΑΛΑΤΙΑ (τὰ) ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ (*νηπιακὸν μετὰ 9 εἰκόνων*) . . . 5, 20, 28, 37, 44, 52, 61

Παληὰ καπέλλα . . . 195
Παλληκαρᾶς (ὁ) Κῶτσος . . . 142

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ . . . 16, 24, 32, 40, 48, 56, 64, 72, 80, 88, 112, 120, 128, 136, 152, 160, 168, 176, 184, 192, 208, 224, 232, 240, 248, 256, 264, 272, 280, 288, 296, 304, 312, 320, 328, 336, 352, 360, 368, 376, 383, 392, 400, 415

Πονηρός . . . 387
Ποτὲ εὐχαριστημένοι . . . 403
Ποῦ ἔπεσεν ὁ Νέλσων . . . 135
Πρὶν ἢ ἔπειτα . . . 205
Προλήψεις (αἱ) τῆς Χρυσάνθης (*μετ' εἰκόνος*) . . . 365, 374
Πρόσκλησις τῆς Διαπλάσεως πρὸς ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς . . . 390
Προσοχὴ καὶ ἀτυχία . . . 147
Πρώτη καὶ τελευταία . . . 206
Πρῶτον (τὸ) σφάλμα (*νηπιακὸν μετὰ 3 εἰκόνων*) . . . 405
Πῶς ἔγινε καλὰ ἕνας κουτσὸς (2 *γελοιογραφίαι*) . . . 68
Πῶς ὁ Μάθος ἔρερε μέλι . . . 63
Σαλιαγκίνα (ἡ) καὶ τὰ παιδάκι της . . . 395
Στὸ σπιτάκι τοῦ ψαρᾶ . . . 326
Στοχαστικὸς (ὁ) πίθηκος καὶ ὁ κάπρος (*ἰαπωνέζικο παραμῦθι μετὰ 2 εἰκόνων*) . . . 46, 54
Στρατηγὸς καὶ δεκανεύς . . . 387
Συμβουλὴ (ἡ) τῆς Ἀλεποῦς (*μῦθος*) . . . 219
Συστάσεις καὶ ὑπομνήσεις . . . 400

ΤΕΣΣΑΡΕΣ (οἱ) ΠΟΘΟΙ ΤΟΥ ΠΙΠΗ (*νηπιακὸν μετὰ 9 εἰκόνων*) . . . 148, 156, 164, 172, 189, 187
Τέντζερες (ὁ) καὶ τὸ τηγάνι (*μῦθος*) . . . 259
Τὸ ὅλον δεκαπέντε . . . 395
Τὸν ἐπλήρωναν μὲ αὐγά . . . 299
Τρία νέα μυθιστορήματα . . . 412
Τριαντάφυλλα (τὰ) τῆς Δος Εὐ·υχίας (*βραβευθεῖσα μετάφρασις, μετ' εἰκόνος*) . . . 300

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ . . . 30, 142, 147, 268, 277, 299, 307, 315, 367
Φανὴ (ἡ) καὶ ὁ λωποδύτης . . . 164
Φιλόσοφον (τὸ) ἀηδόνι . . . 302
ΦΟΒΕΡΟΝ (τὸ) ΝΑΥΑΓΙΟΝ (*νηπιακὸν μετὰ 4 εἰκόνων*) 205, 223
Φόρεμα (τὸ) μου . . . 238
Φρούριον (τὸ) . . . 347
Φρύνος (ὁ) . . . 275

ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΣ (ὁ) *νηπιακὸν* (*μετὰ 6 εἰκόνων*) 316, 324, 332, 348, 356, 364
Χαΐτας (ὁ) βοσκός . . . 7
Ψαλλίδι (τὸ) (*μονόλογος*) . . . 310

ΩΡΑΙΑ (ἡ) ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ (*μετὰ 4 εἰκόνων*) 9, 20, 29, 36, 43
Ὡρολόγι (τὸ) ποὺ μαλλόνει . . . 182

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Σελ.

Ἀκτινούλα (ἡ) . . . 75
Ἀνατολὴ . . . 409
Ἄνεμος (ὁ) . . . 38
Ἀπὸ τὸ βαγόνι τοῦ σιδηροδρόμου . . . 52
Ἀρετή . . . 236
Βιβλία . . . 251
Γιατρὸς (ὁ) τῆς καύκλας (*μετ' εἰκόνος*) . . . 22
Δάσκαλος καὶ μαθητὴς (*μετ' εἰκόνος*) . . . 92
Δύο (οἱ) δρόμοι . . . 156
Κουτογιαννάκης (ὁ) . . . 111
Κύριος (ὁ) Κανείς . . . 4

Σελ.

Μυρωδιὰ (ἡ) . . . 407
Νεράϊδα (ἡ) τῆς Λίμνης . . . 197
Παιδάκι (τὸ) ποὺ κλαίει . . . 203
Πόθοι . . . 58
Πρωϊνὸν πρόγραμμα . . . 51
Σκουλήκα (ἡ) (*μετ' εἰκόνος*) . . . 203
Στίχοι ἐκ τῆς πείρας . . . 150, 172, 186
Στὸν Ὅμηρο . . . 219
Συμβουλαί . . . 69, 83, 130
Τέτιξ καὶ μύρμηξ . . . 163
Χαμένος φίλος . . . 283

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει 300 εἰκόνας καὶ κοσμήματα.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι δραχ. 7.—Διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 8.

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος

Ἕκαστος τόμος (ἓν ἔτος) τῆς Β' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» τιμᾶται ἄδετος φρ. 7.—Χρυσόδετος φρ. 10.

[Ἡ Β' περίοδος ἤρχισε τῷ 1894]

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων ***ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ***

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παράσχον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δρ. χ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11ον — Ἐν Ἀθήναις, 3 καὶ 10 Ἰανουαρίου 1904 — Ἔτος 26ον—Ἀριθ. 1—2

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

—Πρῶτοι, ἰσόβαθμοι, ἐξ ἑκάβο, ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὼν καὶ ὁ Ρωγῆρος Χινσδαίλ! —ἀπήγγειλε μὲ στεντορείαν φωνὴν ὁ διευθυντὴς Ἰουλιανὸς Ἄρδαγ.

Καὶ «ζήτω!» ἠχηρότατα καὶ «οὔρρα!» βροντωδέστατα ὑπεδέχθησαν, μὲ παταγώδη χειροκροτήματα, τὰ ὀνόματα τῶν δύο δαφνοστεφῶν ἀριστέων τοῦ διαγωνισμοῦ.

Κατόπιν, ἀπὸ τὴν ὑψηλὴν ἐξέδραν που ἦτο στημένη εἰς τὸ μέσον τῆς μεγάλης αὐλῆς τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς, ἐξακολουθῶν νὰ ἀναγινώσκῃ τὸν κατάλογόν που εἶχεν ἐμπρός του, ὁ διευθυντὴς ἐφώναξε τὰ ἑξῆς ὀνόματα:

— Δεύτερος, ὁ Ἄξελ Βίκμπορν.

— Τρίτος, ὁ Ἀλβέρτος Λοῦβιν.

Νέα ὁμοβροντία χειροκροτημάτων, ὀλιγώτερον δυνατὴ ἀπὸ τὴν πρώτην, ἀλλὰ πάντοτε προερχομένη ἀπὸ τὸ ἴδιον ἐνθουσιασμένον ἀκροατήριον.

Ὁ κ. Ἄρδαγ ἐφώναξε πάλιν:

— Τέταρτος, ὁ Τζὼν Χάβαρτ.

— Πέμπτος, ὁ Μάγνος Ἄνδερς.

— Ἕκτος, ὁ Νῖλς Χάρμπε.

— Ἕβδομος, ὁ Οὐμβέρτος Πέρκινς.

Καί, ἀφοῦ ἐπῆραν πλέον δρόμον, αἱ ζητωκραυγαί, τὰ «οὔρρα»! τὰ «εὖγε!» δὲν ἐσταμάτησαν.

Ἐπρόφθασεν ἐν τούτοις ἕνας μικρὸς νὰ ἐρωτήσῃ τὸν διπλανόν του, ποῦ ἦτο δυνατώτερός του εἰς τὰ λατινικά;

— Τί θὰ πῇ ἐξ ἔκβο;

— Ἐξ ἴσου!—τῷ ἀπήντησεν ἐκεῖνος. Οἱ δύο πρῶτοι ἐπῆραν τὸν ἴδιον βαθμόν.

Ἔμενεν ἀκόμη νὰ ἐκφωνηθῇ τὸ τελευταῖον ὄνομα, διότι αὐτὸς ὁ ἐντελῶς εἰδικὸς διαγωνισμὸς ἔπρεπε νὰ περιλάβῃ ἐννέα ἀριστεῖς.

Τὸ ἑξῆς ὄνομα ἐξεσφενδονίσθη τότε ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ πρὸς τὴν ὁμήγυριν:

— Ὄγδοος, ὁ Τωνῆς Ρενώ.

Ἂν καὶ ὁ εἰρημένος Τωνῆς Ρενὼ ἦτο τελευταῖος εἰς τὴν σειράν, δὲν ἔμεινε παραπονεμένος ἀπὸ «εὖγε!» καὶ «χίπ! χίπ!» Ἦτο καλὸς συμμαθητής, τόσον ὑποχρεωτικὸς ὅσον καὶ θαρρετός, ἑτοιμόλογος δὲ ὅσον παίρνει, καὶ δι' αὐτὸ ὅλοι οἱ οἰκότροφοι τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς τὸν ἀγαποῦσαν καὶ τὸν εἶχαν φίλον.

Ἀκούων τὸ ὄνομά του, ἕνας-ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐννέα ἀριστεύσαντας ἀνέβαινεν εἰς τὴν ἐξέδραν διὰ νὰ δεχθῇ τὴν χειραψίαν—σαΐχ-χάνδ ὅπως λέγουν οἱ Ἄγγλοι — τοῦ κ. Ἄρδαγ κατόπιν ἐπέστρεφεν εἰς τὴν θέσιν του, μεταξὺ τῶν ὀλιγώτερον τυχηρῶν συναδέλφων του, οἱ ὁποῖοι ἔμως τὸν ἐζητωκραύγαζαν μὲ ὅλην τὴν καρδιά τῶν.

Δὲν ἔμεινε βεβαίως ἀπαρατήρητος ἡ γλωσσικὴ ποικιλία τῶν ὀνομάτων τῶν ἐννέα βραβευθέντων. Τοῦτο ἀποδεικνύει τὴν διαφορετικὴν καταγωγὴν καὶ ἐθνικότητά των. Ἐξηγεῖται δὲ αὐτὴ ἡ ποικιλία μὲ τοῦτο μόνον, ὅτι τὸ ἐκπαιδευτήριον, τὸ ὁποῖον διηύθυνεν ὁ κ. Ἰουλιανὸς Ἄρδαγ εἰς τὸ Λονδῖνον (ἔδος Ὀξφόρδης, 314), ἦτο γνωστόν, καὶ πολὺ καλὰ μάλιστα, ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἀντιλιανὴ Σχολή».

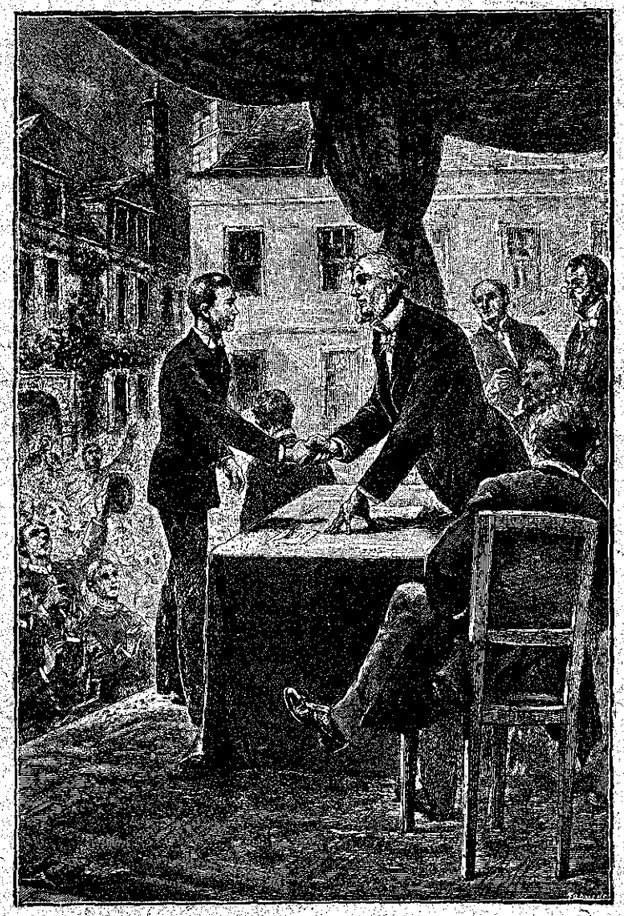

«Ἕνας-ἕνας ἀνέβαινεν εἰς τὴν ἐξέδραν...» (Σελ. 1, στήλ. γ'.)

Εἶχαν περάσῃ δεκαπέντε ἔτη, ἀφ' ὅτου τὸ ἐκπαιδευτήριον τοῦτο εἶχεν ἱδρυθῆ διὰ τὰ ἀγόρια τῶν ἀποίκων τῶν μεγάλων καὶ μικρῶν Ἀντιλλῶν — τῆς Ἀντιλίας, ὅπως λέγουν σήμερον. Ἐκεῖ ἤρχοντο οἱ μαθηταὶ διὰ ν' ἀρχίσουν, νὰ συνεχίσουν καὶ νὰ τελειώσουν τὰς σπουδάς των εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ἔμεναν μέχρι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοῦ εἰκοστοῦ πρώτου ἔτους τῆς ἡλικίας των, καὶ ἐλάμβαναν ἐκπαίδευσιν πολὺ πρακτικήν, ἀλλὰ καὶ πληρεστάτην, διότι ἦτο συγχρόνως φιλολογική, ἐπιστημονική, βιομηχανική καὶ ἐμπορική. Ἡ Ἀντιλιανὴ Σχολὴ περιελάμβανε τότε ἑξήντα περίπου οἰκοτρόφους, οἱ ὁποῖοι ἐπλήρωναν ἀδρότατα δίδακτρα. Ἐξήρχοντο ὅμως ἀπὸ αὐτὴν ἱκανοὶ καὶ κατηρτισμένοι δι' ὅλα τὰ στάδια, εἴτε εἰς τὴν Εὐρώπην ἐπρόκειτο νὰ μείνουν, εἴτε εἰς τὴν Ἀντιλίαν ἐπρόκειτο νὰ ἐπιστρέψουν, ἂν ἐν τῷ μεταξὺ αἱ οἰκογένειαί των δὲν ἔφευγαν ἀπὸ ἐκείνας τὰς ἀποικίας.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ σχολικοῦ ἔτους, συνηντῶντο καὶ συνεμαθήτευον ἐκεῖ, ἂν καὶ κατ' ἀνίσους ἀριθμούς, Ἱσπανοί, Δανοί, Ἄγγλοι, Γάλλοι, Ὁλλανδοί, Σουηδοί, καὶ Βενεζουελανοὶ ἀκόμη, οἰκότροφοι, ὅλοι καταγόμενοι ἀπὸ τὸ ἀρχιπέλαγος ἐκεῖνο τῶν Ἀνεμωδῶν καὶ τῶν Ὑπηνέμων νήσων, ἡ κυριότης τῶν ὁποίων εἶνε μοιρασμένη μεταξὺ διαφόρων εὐρωπαϊκῶν καὶ ἀμερικανικῶν κρατῶν.

Ἡ διεθνὴς ἐκείνη σχολή, ὅπου ἐξεπαιδεύοντο ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον νεαροὶ Ἀντιλιανοί, διηυθύνετο τότε, μὲ τὴν συνεργασίαν ἐπιφανῶν καθηγητῶν, ὑπὸ τοῦ κ. Ἰουλιανοῦ Ἄρδαγ. Ἄγων τὸ πεντηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, ὁ διευθυντὴς οὗτος ἐπαξίως εἶχεν ἐλκύσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν οἰκογενειῶν, διὰ τὴν σοβαρὰν καὶ σώφρονα διοίκησιν τῆς σχολῆς του. Εἶχε διδακτικὸν προσωπικὸν ἀναμφισβητήτου ἀξίας, καὶ ἡ διδασκαλία ἐγίνετο ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπίβλεψιν καὶ εὐθύνην του εἰς ὅλα τὰ μαθήματα, φιλολογικά, ἐπιστημονικὰ καὶ τεχνικά. Ἀλλὰ δὲν ἐτίθεντο κατὰ μέρος εἰς τὴν σχολήν του αἱ σωματικαὶ ἐκεῖναι ἀσκήσεις, τὰ ἀθλητικὰ ἐκεῖνα παίγνια, τὰ ὁποῖα τόσους φίλους καὶ θιασώτας ἔχουν εἰς τὸ Ἡνωμένον Βασίλειον, — τὸ κρίκετ, ἡ πυγμαχία, ἡ δορατμαχία, τὸ κρόκετ, τὸ ποδόσφαιρον, τὸ κολύμβημα, ὁ χορός, ἡ ἱππασία, τὸ ποδήλατον, — ὅλα τέλος τὰ εἴδη τῆς νεωτέρας γυμναστικῆς.

Ὁ κ. Ἄρδαγ κατέβαλλεν ἐπίσης μεγάλας προσπαθείας διὰ νὰ συσφίγξῃ, διὰ νὰ συγχωνεύσῃ τὰς διαφόρους ἰδιοσυγκρασίας, τοὺς τόσον ἀνομοίους χαρακτῆρας ποὺ ὑπῆρχαν φυσικὰ εἰς τὴν συνάθροισιν ἐκείνην τῶν ἑτεροεθνῶν μαθητῶν, νὰ κάμῃ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον «Ἀντιλιανοὺς» τοὺς οἰκοτρόφους του, νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς αὐτοὺς διαρκῆ καὶ σταθερὰν συμπάθειαν πρὸς ἀλλήλους. Δέν το κατώρθονε πάντοτε ὅσον το ἐπεθύμει. Τὸ φυλετικὸν ἔνστικτον, ἰσχυρότερον καὶ ἀπὸ τὸ καλὸν παράδειγμα καὶ ἀπὸ τὰς καλὰς συμβουλάς, ὑπερίσχυεν ἐνίοτε. Ὁπωσδήποτε, καὶ ἴχνη μόνον ἂν ἔμεναν τῆς ἀδελφοποιήσεως ἐκείνης μετὰ τὴν ἀποφοίτησιν ἐκ τῆς σχολῆς, τὸ σύστημα τῆς συνεκπαιδεύσεως τῶν νέων ἠξίζε πάντα ἔπαινον, καὶ δικαίως ἐσεμνύνετο δι' αὐτὸ ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐκπαιδευτηρίου τῆς ὁδοῦ Ὀξφόρδης.

Οἴκοθεν ἐννοεῖται ὅτι ὅλη ἡ ποικιλία τῶν γλωσσῶν ποὺ ὁμιλοῦνται εἰς τὰς Δυτικὰς Ἰνδίας, ἦτο ἐν χρήσει μεταξὺ τῶν οἰκοτρόφων. Ὁ κ. Ἄρδαγ μάλιστα ἐσκέφθη λαμπρότατα νὰ τας κάμῃ ὅλας ἐναλλὰξ ὑποχρεωτικὰς καὶ εἰς τὰς παραδόσεις καὶ εἰς τὰς ὥρας τῆς διασκεδάσεως. Τὴν μίαν ἑβδομάδα ὡμιλοῦσαν ἀγγλικά, τὴν ἄλλην γαλλικά, ἢ ὁλλανδικά, ἱσπανικά, δανικά, σουηδικά. Οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν ἀγγλοσαξωνικὴν φυλὴν οἰκότροφοι εἶχαν βεβαίως τὴν πλεονεκτικωτέραν εἰς τὴν σχολήν, καὶ ἴσως μάλιστα ἔτειναν νὰ ἐπιβάλλουν ἐκεῖ μέσα ἐν εἶδος ὑπεροχῆς φυσικῆς καὶ ἠθικῆς. Ἀλλὰ καὶ αἱ ἄλλαι νῆσοι τῆς Ἀντιλίας ἀντεπροσωπεύοντο μὲ ἐπαρκῆ ἀναλογίαν. Ὡς καὶ αὐτὴ ἡ νῆσος τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου, ἡ μόνη ἐξαρτωμένη ἀπὸ τὰ Σκανδιναυϊκὰ Κράτη, εἶχεν ἐκεῖ πολλοὺς μικροὺς ἀντιπροσώπους της, καὶ μεταξὺ αὐτῶν τὸν Μάγνον Ἄνδερς, τὸν πέμπτον εἰς τὴν σειρὰν τῶν βραβευθέντων.

Ὁπωσδήποτε τὸ ἔργον τοῦ κ. Ἄρδαγ καὶ τῶν συνεργατῶν του εἶχε καὶ τὰς δυσκολίας του εἰς τὴν ἐφαρμογήν. Διότι ἐχρειάζετο πραγματικὸν πνεῦμα δικαιοσύνης, μέθοδος ἀσφαλὴς καὶ συνεχής, χεὶρ στιβαρὰ καὶ ἐπιτηδεία, διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἔκρηξιν ἀντιζηλιῶν μεταξὺ τῶν νέων ἐκείνων, — ἀντιζηλιῶν αἱ ὁποῖαι κάποτε ἐγίνοντο φαναραὶ παρ' ὅλας τὰς προσπαθείας ποὺ ἔκαμναν οἱ ἐνδιαφερόμενοι νὰ μή τας ἐκδηλώσουν.

Ἀκριβῶς δὲ ὁ διαγωνισμός, καὶ μάλιστα ἡ ἀνακήρυξις τῶν βραβευθέντων εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦτον, ἦσαν πραγματικοὶ σπινθῆρες δυνάμενοι ν' ἀνάψουν πυρκαϊάν. Ἀλλά, τὸ ἀποτέλεσμα ηὐχαρίστησεν ὅλους, διότι ἕνας Ἄγγλος καὶ ἕνας Γάλλος κατεῖχον τὴν πρώτην θέσιν, λαβόντες καὶ οἱ δύο τοὺς ἰδίους ἀριθμοὺς εἰς τὴν βαθμολογίαν. Καὶ ἤρχετο μὲν προτελευταῖος ἕνας ὑπήκοος τῆς Βασιλίσσης Βικτωρίας, ἀλλὰ ἡ τελευταία θέσις ἀνῆκεν εἰς ἕνα πολίτην τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, τὸν Τωνῆ Ρενώ, τὸν ὁποῖον κανένας συνάδελφός του δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ φθονήσῃ. Εἰς τὰς ἄλλας διαμέσους θέσεις ἤρχοντο κατὰ σειρὰν διάφοροι Ἀντιλιανοὶ ὑπήκοοι τῆς Ἀγγλίας, τῆς Ὁλλανδίας, τῆς Σουηδίας, τῆς Δανίας. Κανεὶς Βενεζουελανός, οὔτε Ἱσπανός, ἂν καὶ τὸ μητρῷον τῆς σχολῆς ἠρίθμει δεκαπέντε περίπου ἀνήκοντας εἰς αὐτὰ τὰ ἔθνη. Πρέπει ὅμως νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι τὸ ἔτος ἐκεῖνο οἱ μαθηταὶ ὅσοι κατήγοντο ἀπὸ τὰς μεγάλας Ἀντίλλας, δηλαδὴ τὴν Κούβαν, τὸν Ἅγιον Δομίγγον, τὸ Πορτορίκον, ἦσαν ὅλοι δώδεκα ἕως δεκαπέντε ἐτῶν, ἑπομένως πολὺ μικροὶ ὥστε νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν ὅστις ἀπῄτει ἡλικίαν τουλάχιστον δεκαεπτὰ ἐτῶν.

Τὰ θέματα τοῦ διαγωνισμοῦ ἦσαν ὄχι μόνον ἐπιστημονικὰ καὶ φιλολογικά, ἀλλὰ περιελάμβανον καὶ ἐθνολογικά, γεωγραφικὰ καὶ ἐμπορικὰ ζητήματα, συνδεόμενα μὲ τὸ ἀρχιπέλαγος τῶν Ἀντιλλῶν, τὴν ἱστορίαν του, τὸ παρελθόν του, τὸ παρόν του, τὸ μέλλον του, τὰς σχέσεις του μὲ τὰ διάφορα εὐρωπαϊκὰ κράτη, τὰ ὁποῖα, ἀναλόγως τῆς τύχης τῶν ναυτικῶν που ἔκαμαν τὰς ἀνακαλύψεις, εἶχαν ὑπαγάγῃ διάφορα τμήματα τοῦ ἀρχιπελάγους εἰς τὰς ἀποικιακὰς κτήσεις των.

Ἰδοὺ τώρα ποῖος ἦτο ὁ σκοπὸς τοῦ διαγωνισμοῦ, καὶ τί ὠφελείας ἐπρόκειτο νὰ ἔχουν οἱ ἀριστεύσαντες εἰς αὐτόν: Θὰ τους ἔκαμαν ὅλα τὰ ἔξοδα ἑνὸς μεγάλου ταξειδίου, καὶ οὕτω θὰ ἱκανοποιεῖτο ἡ φυσικὴ ἐκείνη κλίσις πρὸς τὰς περιηγήσεις καὶ τὰς ἐξερευνήσεις, ποὺ ἔχουν οἱ νέοι πρὶν ἀκόμη ὑπερβοῦν τὸ εἰκοστὸν πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας των.

Ἦσαν λοιπὸν ἐννέα οἱ βραβευθέντες, καὶ αὐτοὶ οἱ ἐννέα, χάρις εἰς τοὺς βαθμοὺς που ἐπῆραν, εἶχαν τὸ δικαίωμα, ὄχι νὰ τρέξουν καὶ νὰ γυρίσουν εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην, ὅπως βέβαια θὰ εἶχαν ὄρεξιν οἱ περισσότεροι, ἀλλὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν κάποιον ἐνδιαφέροντα τόπον τοῦ παλαιοῦ ἢ καὶ τοῦ νέου ἡμισφαιρίου.

Καὶ ποῖος ἦτον ὁ ἀθλοθέτης; — Μία πλουσία Ἀντιλιανή, Ἀγγλὶς τὴν καταγωγήν, ἡ κυρία Κῆτλεν Σεϋμουρ, ἡ ὁποία ἔμενεν εἰς τὴν Βαρβάδος, μίαν ἀπὸ τὰς ἀγγλικὰς ἀποικίας τοῦ ἀρχιπελάγους. Τὸ ὄνομα αὐτῆς τῆς κυρίας ἐπρόφερε τότε ὁ κ. Ἄρδαγ διὰ πρώτην φοράν.

Εὔκολα φαντάζεσθε μὲ τί ζητωκραυγὰς ἐχαιρέτισε τὸ ὄνομα τοῦτο ἡ φιλόμουσος ὁμήγυρις καὶ μὲ τί ἐνθουσιασμὸν ἀντήχησαν αἱ κραυγαί:

— Χίπ! . . . χίπ! . . . χίπ! . . . ζήτω ἡ κυρία Σεϋμουρ!

Ἀπεκάλυψε μὲν τὸ ὄνομά της ἀγωνοθέτιδος ὁ διευθυντὴς τῆς σχολῆς, ἀλλὰ — τί εἴδους ταξεῖδι ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ; Οὔτε αὐτὸς οὔτε κανεὶς ἄλλος το ἐγνώριζαν. Ἀλλά, πρὶν περάσουν

εἰκοσιτέσσαρες ὧραι, θὰ το ἐμάνθαναν χωρὶς ἄλλο. Ὁ διευθυντὴς θὰ ἐτηλεγραφοῦσεν εἰς τὴν Βαρβάδος τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διαγωνισμοῦ, καὶ ἡ κυρία Σεϋμουρ θ' ἀπαντοῦσε μὲ ἄλλο ὑπερωκεάνειον τηλεγράφημα, καὶ θὰ ὥριζε τοὐλάχιστον πρὸς ποῖον μέρος οἱ βραβευθέντες θὰ ἔκαμναν τὸ ταξεῖδί των.

Φαντάζεσθε πλέον μὲ τί ζωηρότητα ἄρχισαν τὰς συζητήσεις οἱ οἰκότροφοι, οἱ ὁποῖοι, νοερῶς, εἶχαν πετάξῃ κι' ὅλας πρὸς τὰ περιεργότερα μέρη τῆς ὑφηλίου, πρὸς τὰ μακρυνότερα καὶ ἀγνωστότερα συγχρόνως. Ναί μέν, ἀναλόγως τῆς ἰδιοσυγκρασίας των ἢ τοῦ χαρακτῆρός των, ἔπαιρναν δρόμον μὲ τὴν φαντασίαν των καὶ τὴν γλῶσσάν των, ἢ ἔκρυβαν λόγια· ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε ὅτι γενικὸς ἦτο ὁ ἐνθουσιασμός.

— Πιστεύω, ἔλεγεν ὁ Ρογῆρος Χινσδαίλ, Ἄγγλος μέχρι μυελοῦ ὀστέων, ὅτι θὰ πᾶμε νὰ ἐπισκεφθοῦμε κανένα μέρος τῶν ἀπεράντων ἀποικιῶν τῆς Ἀγγλίας, καὶ εἶνε τόσον πολὺ μεγάλαι, ὥστε ἔχομεν νὰ ἐκλέξωμεν.

— Καλέ, θὰ πᾶμε στὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς, ἐβεβαίωνεν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιών, — τῆς μεγάλης Λιβύης, *ἵνα τ' ἄγρες ἄφαρ κεραοὶ τελέθουσι*, ὅπως θὰ ἔλεγεν ὁ ἄξιος οἰκονόμος μας, καὶ ἐκεῖ θὰ βαδίσωμεν ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν μεγάλων ἐξερευνητῶν! . . .

— Ὄχι. . . καλλίτερα ἔχω μίαν ἐξερεύνησιν εἰς τὰς παλαιὰς χώρας, ἔλεγεν ὁ Μάγνος Ἄνδερς, ὁ ὁποῖος ἐπροτιμοῦσε νὰ βαδίσῃ ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ ἐνδόξου συμπολίτου του Νάνσεν. . .

— Εὔχομαι νὰ πᾶμε στὴν Αὐστραλίαν, ἔλεγεν ὁ Τζὼν Χόβαρτ, διότι, μ' ὅλας τὰς ἐξερευνήσεις τοῦ Τάσμαν, τοῦ Δαμπιέρ, τοῦ Μπέρς, τοῦ Βαγκοῦβερ, τοῦ Μπωδέν, τοῦ Δουμὼν Δ' Οὐρβίλ, πάλιν μένουν ἀνακαλύψεις νὰ γίνουν, καὶ χρυσωρυχεῖα ἀνεκμετάλλευτα ἀκόμη.

— Ὑποθέτω μᾶλλον ὅτι θὰ πᾶμε εἰς καμμίαν ὡραίαν χώραν τῆς Εὐρώπης, ηὔχετο ὁ Ἀλβέρτος Λοῦβεν, ὁ ὁποῖος, ὡς ἤρεμος Ὁλλανδός, δὲν ἀγαποῦσε τὰς ὑπερβολάς. Ποιὸς ξεύρει μάλιστα μήπως δὲν κάμωμεν καμμίαν ἐκδρομὴν ἁπλῶς ἕως τὴν Σκωτίαν ἢ τὴν Ἰρλανδίαν; . .

— Ἔλα δά! ἐφώναζε τότε ὁ θερμόαιμος Τωνῆς, στοιχηματίζω πῶς θὰ κάμουμε τοὐλάχιστον τὸν γῦρον τοῦ κόσμου!

— Μά, φίλε μου, διέκοπτεν ὁ φρόνιμος Ἄξελ Βίκμπορν, δὲν ἔχομεν εἰς τὴν διάθεσίν μας παρὰ ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ ἑβδομάδας, καὶ ἡ περιήγησίς μας δὲν εἰμπορεῖ παρὰ νὰ περιορισθῇ εἰς τὰς γειτονικὰς χώρας. . .

Εἶχε δίκαιον ὁ νέος Δανός. Ἄλλως τε, αἱ οἰκογένειαί των δὲν θὰ ἐδέχοντο νὰ ἐπιτρέψουν πολύμηνον ἀπουσίαν, ἢ ὁποίαν θὰ ἐξέθετε τὰ παιδιά των εἰς τοὺς κινδύνους μακρυνοῦ ταξειδίου, καὶ ὁ κ. Ἄρδαγ δὲν ἦτο δυνατὸν ν' ἀναλάβῃ τοιαύτην εὐθύνην.

Ἀφοῦ ἐτελείωσαν αἱ συζητήσεις περὶ τῆς διευθύνσεως τοῦ ταξειδίου των, χωρὶς νὰ καταλήξουν εἰς συμπέρασμα, ἄλλη συζήτησις ἠγέρθη περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν θὰ ἐγίνετο τὸ ταξεῖδι.

— Μήπως θὰ το κάμωμεν πεζοπορικῶς, μὲ τὸν σάκκον ἐπ' ὤμου, μὲ τὴν μαγκοῦραν στὸ χέρι; . . . ἠρώτησεν ὁ Οὐμβέρτος Πέρκινς.

— Ὄχι . . . μὲ τὴν ταχυδρομικὴν ἅμαξαν! διέκοψεν ὁ Νῖλς Χάρμπε.

— Μὲ τὸν σιδηρόδρομον, ἀπήντησεν ὁ Ἀλβέρτος Λοῦβεν, μὲ εἰσιτήρια ἐκδρομῆς ἀγορασμένα διὰ τοῦ πρακτορείου Κοὺκ . . .

— Ἐγὼ πιστεύω πῶς θὰ γίνῃ μὲ ἀτμόπλοιον, μὲ κανένα ὑπερωκεάνειον ἴσως, διεκήρυξεν ὁ Μάγνος Ἄνδερς, φανταζόμενος ὅτι ἔπλεε κι' ὅλας εἰς τὴν μέσην τοῦ Ὠκεανοῦ.

— Ὄχι, μὲ ἀερόστατον, ἀνέκραξεν ὁ Τωνῆς Ρενώ, κὶ δρόμο διὰ τὸν Βόρειον Πόλον!

Ἡ συζήτησις ἐξηκολούθησε ζωηροτάτη, ἀνωφελῶς ἐννοεῖται, ἀλλὰ μὲ ὅλην τὴν ἔξαψιν τὴν τόσον φυσικὴν εἰς τοὺς νέους, ἂν καὶ ὁ Ρογῆρος Χινσδαίλ καὶ ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὼν ἐφαίνοντο κάπως ἐπιφυλακτικώτεροι. Κανεὶς ἄλλως τε δὲν ἐννοοῦσε ν' ἀποκηρύξῃ τὴν γνώμην του.

Ἠναγκάσθη λοιπὸν νὰ παρέμβῃ ὁ διευθυντής, ἂν ὄχι διὰ νὰ τους κάμῃ νὰ συμφωνήσουν, ἀλλὰ τοὐλάχιστον διὰ νὰ τους διατάξῃ νὰ περιμείνουν τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ τηλεγράφημά του.

— Ὑπομονή! εἶπεν. Ἐτηλεγράφησα πρὸς τὴν κυρίαν Σεϋμουρ τὰ ὀνόματα καὶ τὴν σειρὰν τῶν βραβευθέντων, ὡς καὶ τὴν ἐθνικότητά των, καὶ αὐτὴ ἡ γενναιόδωρος κυρία θὰ μας εἰδοποιήσῃ πῶς ἐννοεῖ νὰ πραγματοποιηθοῦν τὰ ταξειδιωτικά της βραβεῖα. Ἂν ἀπαντήσῃ τηλεγραφικῶς, θὰ το γνωρίζωμεν σήμερον, μετ' ὀλίγας ὥρας. Ἂν ἀπαντήσῃ ταχυδρομικῶς, θὰ περιμείνωμεν ἓξ ἢ ἑπτὰ ἡμέρας. Καὶ τώρα, στὴν μελέτην, καὶ κυττάξετε νὰ κάμετε καλὰ τὰ γραπτά σας . . .

— Ἓξ ἢ ἑπτὰ ἡμέρας! . . . ἀπήντησεν ἐκεῖνος ὁ διαβολο-Τωνῆς Ρενώ. Ἀδύνατον νὰ βαστάξω ζωντανὸς ἕως τότε!

Καὶ ἦτον, ἀληθινά, εὐεξήγητος ἡ ἔξαψίς του. Φαντασθῆτε νὰ μὴ ξεύρουν εἰς ποῖον μέρος τοῦ κόσμου ἐπρόκειτο νὰ τους στείλῃ ἡ κυρία Κῆτλεν Σεϋμουρ! Πρέπει ὅμως νὰ σημειώσωμεν, ὅτι εὑρίσκο το εἰς τὰ μέσα μόλις τοῦ Ἰουνίου, καὶ ὅτι ἂν ἐπρόκειτο ν' ἀφιερωθῇ ὁ χρόνος τῶν διακοπῶν διὰ τὸ ταξεῖδι, ἡ ἀναχώρησις δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῇ πρὶν νὰ περάσουν ἓξ ἑβδομάδες. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ἀπουσία τῶν νεαρῶν ταξειδιωτῶν ἔμελλε νὰ διαρκέσῃ δύο μῆνας τὸ πολύ. Θὰ ἐπέστρεφαν ἐγκαίρως διὰ τὴν ἔναρξιν τῶν μαθημάτων τὸν Ὀκτώβριον, — καὶ εἰς αὐτὸ δὲν θὰ εἶχαν καμμίαν ἀντίρρησιν οὔτε αἱ οἰκογένειαί των οὔτε τὸ προσωπικὸν τῆς σχολῆς.

Ἀφοῦ λοιπὸν αἱ διακοπαὶ μόνον δύο μῆνας διαρκοῦν, βεβαίως δὲν ἐπρόκειτο νὰ ταξειδεύσουν εἰς μακρυνὰς χώρας. Δι' αὐτὸ οἱ φρονιμώτεροι ἀπέφευγαν νὰ ταξειδεύσουν μὲ τὴν φαντασίαν των εἰς τὰς στέππας τῆς Σιβηρίας, τὰς ἐρήμους τῆς Κεντρῴας Ἀσίας, τὰ δάσῃ τῆς Ἀφρικῆς ἢ τὰς πάμπας τῆς Ἀμερικῆς. Χωρὶς ν' ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὸ παλαιὸν ἡμισφαίριον καὶ οὔτε κἂν ἀπὸ τὴν Εὐρώπην, τί ὡραίους τόπους εἶχαν ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν διὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν, — τὴν Γερμανίαν, τὴν Ρωσσίαν, τὴν Ἑλβετίαν, τὴν Αὐστρίαν, τὴν Γαλλίαν, τὴν Ἰταλίαν, τὴν Ἱσπανίαν, τὴν Ὁλλανδίαν, τὴν Ἑλλάδα! Τί ἀναμνήσεις ποὺ θὰ εἶχαν νὰ σημειώσουν εἰς τὸ ὁδοιπορικόν των ἡμερολόγιον, καὶ τί ποικιλίαν ἀγνώστων ἐντυπώσεων, αὐτοὶ οἱ νεαροὶ Ἀντιλιανοί, ποὺ ἦσαν παιδάκια οἱ περισσότεροι ὅταν διέπλευσαν τὸν Ἀτλαντικὸν διὰ νὰ ἔλθουν ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν εἰς τὴν Εὐρώπην! Καὶ ἂν ἀκόμη θὰ περιωρίζετο εἰς τὰ κράτη τὰ κείμενα πλησίον τῆς Ἀγγλίας, εὐνόητον εἶνε πόσον τὸ ταξεῖδι αὐτὸ ἐξήγειρε τὴν ἀνυπομονησίαν των καὶ τὴν περιέργειάν των.

Τέλος, ἀφοῦ τὸ τηλεγράφημα δὲν ἔφθασεν οὔτε τὴν ἡμέραν ἐκείνην οὔτε τὰς ἑπομένας, ὁ διευθυντὴς συνεπέρανεν ὅτι θὰ ἐλάμβανεν ἀπάντησιν εἰς τὸ ἰδικόν του τηλεγράφημα δι' ἐπιστολῆς ἀποσταλείσης ἀπὸ τὴν Βαρβάδος πρὸς τὸν κ. Ἰουλιανὸν Ἄρδαγ, διευθυντὴν τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς, — 314, ὁδὸς Ὀξφόρδης, εἰς Λονδῖνον, — Ἡνωμένον Βασίλειον, Μεγάλην Βρεταννίαν.

Καὶ τώρα, ἂς ἐξηγήσωμεν δι' ὀλίγων διατί ἐπάνω ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ ἐκπαιδευτηρίου ὑπῆρχον αἱ λέξεις «Ἀντιλιανὴ Σχολὴ» (Antilian School). Ἡ λέξις «Ἀντιλιανή», μὴν ἀμφιβάλλετε, εἶχεν ἐπινοηθῆ ἐπίτηδες. Εἰς τὴν ὀνοματολογίαν τῆς ἀγγλικῆς γεωγραφίας, αἱ Ἀντίλλαι καλοῦνται Carribee Islands (νῆσοι τῶν Καραϊβῶν). Εἰς τοὺς χάρτας τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου, ὡς καὶ εἰς τοὺς χάρτας τῆς Ἀμερικῆς, δὲν σημειοῦνται μὲ ἄλλο ὄνομα. Ἀλλὰ τὸ ὄνομα αὐτὸ ἐνθυμίζει μὲ τρόπον πολὺ δυσάρεστον τοὺς θηριώδεις ἰθαγενεῖς τοῦ ἀρχιπελάγους, τὰς σκηνὰς τῶν σφαγῶν καὶ τῆς ἀνθρωποφαγίας, αἵτινες ἠρήμωσαν τὰς Δυτικὰς Ἰνδίας. Ποῖος,

βλέπων εἰς τὸ πρόγραμμα καὶ τὰς ἀγγελίας τοῦ ἐκπαιδευτηρίου αὐτὸν τὸν φρικώδη τίτλον: «Σχολὴ τῶν Καραϊβῶν», δὲν θὰ ἐσκέπτετο ὅτι ἐδιδάσκετο ἐκεῖ μέσα ἡ τέχνη τοῦ ἀλληλοσκοτωμοῦ καὶ ἡ μαγειρικὴ τοῦ ἀνθρωπίνου κρέατος;... Δι' αὐτὸ ὁ τίτλος «Ἀντιλιανὴ Σχολὴ» ἐκρίθη καταλληλότερος διὰ τοὺς νεαροὺς μαθητάς, οἱ ὁποῖοι ἤρχοντο ἀπὸ τὰς Ἀντίλλας διὰ νὰ λάβουν ἀνατροφὴν ἐντελῶς εὐρωπαϊκήν.

Λοιπόν, ἀφοῦ δὲν ἤρχετο τηλεγράφημα, ἔπρεπε νὰ περιμένουν τὸ γράμμα.—ἐκτὸς ἂν ὁ διαγωνισμὸς αὐτός, μὲ τὸ ταξεῖδι ὡς ἔπαθλον, ἀπεδεικνύετο πῶς ἦτο φάρσα τοῦ χειρίστου εἴδους. Ἀλλὰ ὄχι! εἶχαν ἀνταλλάξει ἀρκετὰς ἐπιστολὰς ἕως τότε ἡ κυρία Σεύμουρ καὶ ὁ κ. Ἄρδαγ. Ἡ γενναιόδωρος αὐτὴ κυρία δὲν ἦτο φανταστικὸν ὄν· ἔμενεν εἰς τὴν νῆσον Βαρβάδος, τὴν ἐγνώριζαν ἐκεῖ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς πλουσιωτάτη γαιοκτήμων.

Ἔπρεπεν ἑπομένως νὰ κάμουν ἀρκετὰ καλὴν προμήθειαν ἀπὸ ὑπομονήν, καὶ νὰ κάμνουν καρτέρι κάθε πρωὶ καὶ κάθε βράδυ τὴν ὥραν ποὺ ἤρχετο τὸ ταχυδρομεῖον τοῦ ἐξωτερικοῦ. Περιττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι οἱ ἐννέα μας ἀριστεῖς ἐπήγαιναν κ' ἔστεκαν σκοποὶ εἰς τὰ πρὸς τὴν ὁδὸν Ὀξρόρδης παράθυρα, περιμένοντες νὰ ἰδοῦν τὸν ταχυδρομικὸν διανομέα τῆς συνοικίας. Μόλις ἐφαίνετο μακρόθεν ἡ κόκκινη στολή του,—καὶ ὡς γνωστὸν τὸ κόκκινον χρῶμα εἶνε ὁρατὸν ἀπὸ μεγάλης ἀποστάσεως,—οἱ ἐνδιαφερόμενοι κατέβαιναν τέσσερα-τέσσερα τὰ σκαλοπάτια, ἐπερνοῦσαν τρέχοντες τὴν αὐλήν, ἔβγαιναν εἰς τὴν ἐξώθυραν, ἐρώταζαν τὸν διανομέα, τὸν ἐσάστιζαν μὲ τὰς ἐρωτήσεις των, καὶ ὀλίγον νὰ τοὺς ἔδιδε θάρρος, θὰ τοὺ ἔκαμναν κόσκινο τὸν σάκκον του.

Ὄχι! καμμία ἐπιστολὴ ἀπὸ τὰς Ἀντίλλας, καμμία! Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν νὰ στείλουν δεύτερον τηλεγράφημα πρὸς τὴν κυρίαν Κῆτλεν Σεύμουρ, διὰ νὰ βεβαιωθοῦν ὅτι τὸ πρῶτον ἔφθασεν εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον, καὶ νὰ τὴν παρακαλέσουν νὰ τηλεγραφήσῃ τὴν ἀπάντησίν της;

Καὶ τότε, εἰς ἐκείνας τὰς ζωηρὰς φαντασίας ἐγεννῶντο ἄπειροι φόβοι, ἐνῷ ἐπροσπαθοῦσαν νὰ ἐξηγήσουν τὴν ἀνεξήγητον ἀργοπορίαν. Μήπως τὸ ἀτμόπλοιόν που κάμνει τὴν ταχυδρομικὴν ὑπηρεσίαν μεταξὺ Ἀντιλλῶν καὶ Ἀγγλίας ἔπαθε τίποτε ἀπὸ καμμίαν κακοκαιρίαν;... Μήπως ἐχάθη συνεπείᾳ συγκρούσεως; Μήπως ἐξώκειλεν εἰς τίποτε ἄγνωστα ρηχά; Μήπως ἡ Βαρβάδος ἐξηφανίσθη ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς συνεπείᾳ σεισμοῦ; Καὶ γίνονται τόσον τρομεροὶ σεισμοὶ εἰς τὰς Δυτικὰς Ἰνδίας!... Μήπως ἡ γενναιόδωρος κυρία ἐχάθη εἰς κανένα ἀπὸ τοὺς κατακλυσμοὺς ἐκείνους ποὺ γίνονται ἐκεῖ τόσον συχνά;... Μήπως ἡ Γαλλία, ἡ Ὁλλανδία, ἡ Δανία, ἡ Σουηδία, τὸ Ἡνωμένον Βασίλειον, ἔχασαν ἔξαφνα τὰ ὡραιότερα στολίδια τῶν ἀμερικανικῶν κτήσεών των;...

— Ὄχι, ὄχι, ἐπανελάμβανεν ὁ κ. Ἄρδαγ, ἂν ἐγίνετο τέτοια καταστροφή, θὰ τὴν ἐμανθάναμεν!... Αἱ ἐφημερίδες θὰ ἔγραφαν ὅλας τὰς λεπτομερείας.

— Αὐτὸ εἶνε! ἀπεκρίνετο ὁ Τωνῆς Ρενώ. Ἂν τὰ ὑπερωκεάνεια ἀτμόπλοια ἔπαιρναν μαζί των ταχυδρομικὰς περιστερᾶς, ὁ κόσμος θὰ ἤξευρεν ἂν τὸ ταξεῖδι των πηγαίνῃ πάντοτε καλά.

Πολὺ ὀρθά! Ἀλλὰ ἡ ὑπηρεσία τῶν περιστερογραφημάτων δὲν εἶχεν ἀκόμη τεθῆ εἰς ἐνέργειαν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, πρὸς μεγάλην θλῖψιν τῶν οἰκιστρόφων τῆς; Ἀντιλιανῆς Σχολῆς. Ἐν τούτοις, αὐτὴ ἡ κατάστασις τῶν πραγμάτων δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ διαρκέσῃ. Οἱ καθηγηταὶ δὲν κατώρθωναν νὰ καθησυχάσουν τὰ πνεύματα. Κανεὶς δὲν εἶχε τὸν νοῦν του οὔτε εἰς τὴν μελέτην οὔτε εἰς τὸ μάθημα. Ὄχι μόνον οἱ ἀριστεύσαντες εἰς τὸν διαγωνισμόν, ἀλλὰ καὶ οἱ συμμαθηταί των κάθε ἄλλο ἐσκέπτοντο ἐκτὸς ἀπὸ τὰ βιβλία των.

Θὰ συμφωνήσετε βεβαίως ὅτι ὅλαι ἐκεῖναι αἱ ὑποθέσεις ἦσαν πολὺ ὑπερβολικαί. Ἂν ἐρωτᾶτε μάλιστα διὰ τὸν κ. Ἄρδαγ, αὐτὸς δὲν ἠσθάνετο καμμίαν ἀνησυχίαν. Δὲν ἦτο τάχα φυσικὸν νὰ μὴν ἀπαντήσῃ ἡ κυρία Κῆτλεν Σεύμουρ μὲ τηλεγράφημα, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἦτο ἀρκετὰ σαφές; Μόνη ἡ ἐπιστολή, καὶ μάλιστα ἐπιστολὴ ἐκτενής, ἦτο δυνατὸν νὰ περιλάβῃ τὰς ὁδηγίας μὲ τὰς ὁποίας ἔπρεπε νὰ συμμορφωθοῦν, νὰ γνωστοποιήσῃ τί εἴδους θὰ ἦτο τὸ ταξεῖδι, ὑπὸ ποίους ὅρους θὰ ἐγίνετο, ποίαν ἐποχὴν ἔπρεπε ν' ἀρχίσῃ, πόσον καιρὸν νὰ διαρκέσῃ, πῶς θὰ ἐπληρόνοντο τὰ ἔξοδά του, εἰς τί ποσὸν ἀνήρχοντο τὰ χρηματικὰ βραβεῖα τὰ ὁποῖα οὕτω θὰ ἐτίθεντο εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἐννέα βραβευθέντων. Αἱ ἐξηγήσεις αὗται εἶχαν ἀνάγκην τοὐλάχιστον ἀπὸ δύο ἢ τρεῖς σελίδας ἐπιστολῆς, καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ διατυπωθοῦν μὲ τὴν λακωνικὴν φρασεολογίαν τοῦ ὑπερωκεανείου τηλεγραφήματος.

Ἀλλὰ ὅλαι αὗται αἱ ὀρθαὶ παρατηρήσεις ἔμεναν ἄνευ ἀποτελέσματος, καὶ ἡ ἔξαψις δὲν κατηυνάζετο. Ἐκτὸς τούτου οἱ ἄλλοι οἰκότροφοι, ὅσοι δὲν εἶχαν τίποτε νὰ ὠφεληθοῦν καὶ ν' ἀπολαύσουν ἀπὸ τὸν διαγωνισμόν, φθονοῦντες ὁπωσδήποτε τὴν ἐπιτυχίαν τῶν συμμαθητῶν των, ἤρχισαν νὰ κάμνουν ἀστεῖα εἰς βάρος των,—νά τους «κοροϊδεύουν», μὲ μίαν λέξιν.—Καλέ, τοὺς ἐπερίπαιξαν τοὺς καϊμένους, καὶ τους ἔβαλαν ἄδικα νὰ διαγωνισθοῦν! Αὐτὸς ὁ Μαικήνας μὲ τὰ φουστάνια, ποῦ τον ἔλεγαν Κῆτλεν Σεύμουρ, οὔτε ὑπῆρχε κἂν εἰς τὸν κόσμον!... Καὶ ὁ διαγωνισμός, ἤτο καὶ αὐτὸς μία ἀπὸ ἐκεῖνες τὲς περιφήμες ἀμερικάνικες φάρσες!

Ἐπὶ τέλους ὁ κ. Ἄρδαγ ἔλαβε τὴν ἑξῆς ὁριστικὴν ἀπόφασιν: νὰ περιμείνῃ νὰ φθάσῃ εἰς Λίβερπουλ τὸ πρῶτον ἀτμόπλοιον τὸ ὁποῖον ἔφερε τὸ ταχυδρομεῖον τῶν Ἀντιλλῶν καὶ ἔμελλε νὰ καταπλεύσῃ τὴν 23 τρέχοντος. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἂν δὲν εἶχε γράμμα τῆς κυρίας Σεύμουρ, ἐσκόπευε νὰ τῆς στείλῃ δεύτερον τηλεγράφημα.

Δὲν παρουσιάσθη ἀνάγκη νὰ το στείλῃ. Τὴν 23, μὲ τὸ ἀπογευματινὸν ταχυδρομεῖον, ἦλθε μία ἐπιστολὴ φέρουσα τὴν σφραγῖδα τοῦ ταχυδρομείου τῆς Βαρβάδος. Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ ἦτο γραμμένη ἰδιοχείρως ὑπὸ τῆς κυρίας Κῆτλεν Σεύμουρ, καὶ ἀνήγγελλεν—αὐτὸ ποὺ κυρίως ἤθελαν νὰ μάθουν,—ὅτι τὸ ταξεῖδι τῶν βραβευθέντων ἦτο διὰ τὰς Ἀντίλλας.

(Ἕπεται συνέχεια.) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΚΑΝΕΙΣ

Ποιὸς νᾶνε αὐτὸς ὁ «Κύριος Κανείς»;
—Χθές, σὰν καθήσαμε νὰ πιοῦμε τσάι,
Μπράμ! νάσου τον ἕνα φλυτζάνι ὁπάει
Καὶ βρέχει τὸ φουστάνι τῆς Φανῆς,
Ὁ σκανδαλιάρης «Κύριος Κανείς».

Κ' ὕστερα ἑτοίμπησε τὴν ἄσπρη γάτο,
Ἔσπασε καὶ δυὸ-τρία καλὰ πιάτα·
Ἐζούλιξε τοῦ Γιάγκου τὸ καπέλλο,
Κ' ἐξέσχισε τῆς Ἔλλης-μας τὸ βέλο,
Κ' ἐμούγγριζε φρικτὰ σὰν Ἐριννύς,
Ὁ πεισματάρης «Κύριος Κανείς».

Ἔχει, θαρρῶ, κακὴν ἀνατροφή·
Γιατί ἔβαλε μέσ' τὸν καφφέ μου ἁλάτι,
Καὶ μου ἔμπηξε καρφίτσες στὸ κρεβ- [βάτι
Καὶ στὸ σκαμνὶ τοῦ Μπέμπη ἕνα καρφί,
Κ' ὕστερα τὸν ρωτοῦσε: «ποῦ πονεῖς;»
Ὁ κατεργάρης «Κύριος Κανείς».

Ποιὸς νᾶνε;—Μπᾶ! κανείς μας δὲν τον [ξέρει,
Κανείς μας δὲν τον εἶδε πουθενά...
Μὰ αὐτὸς τὰ παιχνιδάκια μας χαλνᾷ,
Κ' ἔσπασε καὶ τῆς πλύσης τὸ πανέρι.—
Δὲν εἶνε, φαίνεται, καθόλου εὐγενὴς
Αὐτὸς ὁ μάγκας «Κύριος Κανείς»!

—«Δὲν τον γνωρίζομε!»—ὀρκιζόμαστε
Μὰ ἡ μητεροῦλά μας χαμογελᾷ,
Καὶ λέγει πῶς τὸν ξέρομε καλὰ
Καὶ πῶς δὲν πρέπει νὰ κρυβώμαστε
Καὶ ψέμματα νὰ λέμε στοὺς γονεῖς,
Γιατ' εἴμαστε ὅλοι ἐμεῖς ὁ «Κύριος [Κανείς».

ΜΙΜΗΣ ΙΣΜΗΝΟΣ

[ΔΙΗΓΗΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.
Η ΧΡΥΣΗ ΣΚΑΛΑ

Ἦτο μῆνας Αὔγουστος καὶ ἔκαμνε πολὺ ζέστη, ὅταν ἡ Σιβύλλα ἐπῆγε καὶ ἐκάθησε στὴ μεγάλη πολυθρόνα, κάτω ἀπὸ τὸ ἀγαπημένο της δένδρο. Ὁ πατέρας της τὴν εἶχε πάρει μαζί του εἰς τὴν ἔκτακτον ἀποστολήν, εἰς τὴν ὁποίαν τον εἶχε στείλει ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις, εἰς τὴν Περσίαν. Ἡ ἀποστολὴ αὐτὴ ἐπλησίαζε νὰ τελειώσῃ, καὶ ἡ Σιβύλλα ἦτον ὅλη χαρὰ ποῦ θὰ ἐγύριζεν εἰς τὴν γλυκειά της πατρίδα, τὴν Ἀγγλίαν.

Ἡ Σιβύλλα ἦτο ὀκτὼ ἐτῶν, μὲ ξανθὰ μαλλάκια καὶ μὲ μάτια καταγάλανα, ὡσὰν τὸν οὐρανόν πού την ἐσκέπαζε. Καὶ ἐνῷ ἐσυλλογίζετο πῶς καλλίτερα νὰ παίξῃ καὶ νὰ διασκεδάσῃ, ὁ μικρός της φίλος, ὁ «Λοχίας Πυρρουλίδης», ἐφτερούγισεν ἐμπρός της καὶ ἐστάθη ὀρθὸς στὸ χῶμα, σὰν νὰ εἶχε πέσῃ ἀπὸ τὸν οὐρανό. Ὁ φίλος αὐτὸς ἦτον ἕνας πολὺ κατεργάρης κύριος πυρρούλης, μὲ κομμένη τὴν οὐρίτσα του, καὶ μὲ πόδια «χωρὶς κρέας καθόλου στὲς γαμπίτσες του»,—ὅπως ἔλεγε ἡ Σιβύλλα ἀπὸ μέσα της, ἐνῷ αὐτὸς ἐχοροπηδοῦσε ἐμπρός της, καὶ ἐτσιμπολογοῦσε τὰ ψίχουλά που εἶχε μαζέψῃ ἡ φιληνάδα του ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ τούτα ἐπετοῦσε.

Ἦτο πολὺ εὔμορφο τὸ σύμπλεγμα μέσα εἰς τὸν παλαιὸν καὶ ἀπεριποίητον, ἀλλὰ ἡλιολουσμένον κῆπον. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἐστέκετο τὸ ἀρχαῖον ἡλιακὸν ὡρολόγιον· ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τὸ ἀναβρυτήριο που ἐπετοῦσεν ὑψηλὰ τὸ νερὸ καὶ εἶχε καὶ χρυσόψαρά που ἐκολυμβοῦσαν ἥσυχα-ἥσυχα μέσα στὴ στέρνα του. Χονδρὰ καὶ μεγάλα δένδρα, καὶ σπάνια λουλούδια ἦσαν ὁλόγυρα. Ἦσαν ἀκόμα καὶ μιὰ σειρὰ ὁλάκαιρη ἀπὸ τὰ γνωστὰ μεγαλοπρεπέστατα λουλούδια που λέγονται «ἥλιοι», καὶ ἐστέκοντο ὑψηλὰ-ὑψηλά, καὶ ἐκαμάρωνάν σὰν μεγάλες κυρίες μὲ μεγάλα καπέλλα, ἐκεῖ κάτω, κοντὰ στὸν φράκτη τοῦ κήπου.

Δὲν ἦτο ὅμως στὲς ὠμορφιές του ὁ παλαιὸς κῆπος· χωρὶς νὰ το θέλῃ καὶ αὐτός, ἐφαίνετο σὰν νὰ ἐγρύνιαζε. Τὸν ἔκαιε καὶ τον ἔψηνε ὁ ἥλιος, ἐνῷ αὐτὸς ἤθελε νὰ πιῇ νερό. Τὸ χῶμά του ἦτο ξεροσκασμένο ἀπὸ τὴν πολλὴ τὴν δίψα. Αἱ φούξιες ἔγερναν σὰν κουρασμένες. Τὰ τριαντάφυλλα ἐκύτταζαν κάτω περίλυπα ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ ἀγκάθια των, ποῦ τα ἐφύλαγαν σὰν στρατιῶτες μὲ ξιφολόγχες. Ὡς καὶ αὐτὰ τὰ δακτυλολούλουδα εἶχαν κίτρινη καὶ μαρομμένη τὴν ὄψιν των. Καὶ τὰ δένδρα ἐστέκοντο ἀκίνητα, κ' ἐπερίμεναν ὑπομονητικὰ τὴν βροχήν, κ' ἔλεγαν ἀπὸ μέσα των:

— Θὰ ἔλθῃ βέβαια ἡ βροχή, ἀφοῦ πάντοτε ἔρχεται!

Καὶ μονάχα τὸ ἀναβρυτήριο ἀνακάτονε τὸ γελαστὸ φλοίσβισμά του μὲ τὸν νυσταγμένον βόμβον τῶν μελισσῶν που ἐτσιμποῦσαν τὰ ἄνθη, καὶ μὲ τὸ φαιδρὸν τραγοῦδι ἑνὸς κορυδαλοῦ που ἐφτερούγιζεν ὑψηλά.

Ὁ κύριος «Λοχίας» δὲν ἦτο, φαίνεται, πολὺ εὐγενής. Διότι, ἅμα ἐτελείωσε τὸ φαγητόν του, ἔδωσε μιά, καὶ ἐπέταξε. Εἶδες ἐκεῖ, ἀνατροφή!

Αἱ πεταλοῦδες ὅμως ἔκαμναν συντροφιὰ τῆς Σιβύλλας· καὶ αὐτή τας ἐκύτταζε προσεκτικὰ καθὼς ἐπετοῦσαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ μὲ τὸ ἐλαφρὸ καὶ γοργὸ πέταγμά των.

— Πόσο χαρούμενες φαίνεσθε! εἶπε. Μὰ τί τρελλὲς που εἶσθε, νὰ πετᾶτε στὸν ἥλιο μὲ τόση ζέστη. Ἂν ἤμουν ἐγὼ σὰν ἐσᾶς, θὰ ἐπετταλούδιζα καὶ θὰ πήγαινα στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ κήπου, νὰ χωθῶ μέσα στὰ λουλούδια...

Ἀλλά, αὐτὴν τὴν στιγμήν, τὰ μάτια τῆς Σιβύλλας ἔπεσαν ἐπάνω σὲ μιὰ ἄτακτη ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου, ποῦ εἶχε τρυπώσῃ μέσα ἀπὸ τὰ πυκνὰ φύλλα καὶ τὰ κλαδιὰ τοῦ δένδρου, καὶ σιγὰ-σιγὰ ἐπλησίαζε κοντὰ στὰ πόδια της. Ἐνῷ τὴν ἔβλεπε μὲ περιέργειαν ἀπὸ ἐπάνω ἕως κάτω, εἶδεν ἔξαφνα πῶς αὐτὴ ἡ ἀκτῖνα ἦτο μία κρεμαστὴ χρυσῆ σκάλα, καὶ πῶς ἐπάνω σ' αὐτὴ τὴ σκάλα ἀνεβοκατέβαιναν καὶ ἐχόρευαν κάτι μικροῦλες νεράϊδες μὲ χρυσᾶ φουστάνια, καὶ κάτι μικροὶ ἱππόται μὲ χρυσᾶ ἅρματα, μὰ τόσον μικροὶ ποῦ ἐφαίνοντο σὰν σκόνη. Ἔκαμναν τοὔμπες πολὺ νόστιμες ἐμπρός της καὶ τὴν ἐκαλοῦσαν μὲ τὰ χεράκια των νὰ ὑπάγῃ καὶ αὐτὴ μαζί τους.

Ἔτρεξεν ἀμέσως ἡ Σιβύλλα, ὅλη χαρὰ καὶ γέλια. Καὶ στὴ στιγμὴ εὑρέθη περικυκλωμένη ἀπὸ τὰ εὔμορφα ἀνθρωπάκια, ποῦ ἐφλυαροῦσαν κ' ἐτραγουδοῦσαν σὰν πουλάκια.

—Τί εἶνε ὅλοι αὐτοί; ἠρώτησε τὸν μικρὸν ἱππότην πού την ἔπιασε ἀπὸ τὸχέρι.

— Εἴμαστε τὰ Ἡλιακὰ Φάσματα.

— Καὶ ἀπὸ τί εἶσθε καμωμένοι;

— Ἀπὸ τί εἴμαστε καμωμένοι; Ἀπὸ σκόνη, φυσικά. Ἄτομα κονιορτοῦ, ὅπως εἶσαι καὶ σύ.

— Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ σᾶς ἐπῆρα γιὰ σκόνη προτήτερα! ἀπεκρίθη ἡ Σιβύλλα μὲ θριαμβευτικὸν τόνον. Καὶ ἐσένα πῶς σε λένε;

— Ἐγὼ λέγομαι Αὐγερινὸς Ἀποσπερίτης.

— Μπᾶ! τί περίεργο ὄνομα! Καὶ γιατί σὲ λένε ἔτσι.

— Γιατὶ ἔχω μιὰ ὡραία λάμπα κρεμασμένη στὸν οὐρανό, καὶ πότε τὴν ἀνάβω τὴν αὐγή, καὶ πότε τὸ βράδυ-βράδυ.

— Καὶ γιατί;

— Διότι αὐτὴ εἶνε ἡ ἐργασία μου, καὶ δὲν εἰμπορῶ νὰ κάμω ἀλλοιῶς... Ἔρχεσαι ἐπάνω;

— Ἤθελα πολὺ νὰρθῶ μαζί σας, ἀλλὰ δὲν βλέπω ποῦ πᾶμε, εἶπεν ἡ

«Εὑρέθη περικυκλωμένη.» (Σελ. 5.)

Σιβύλλα κ' ἐσκέπασε μὲ τὸ χεράκι της τὰ μάτια της, ποῦ εἶχαν θαμπώσῃ ἀπὸ τὸ πολὺ φῶς.

— Ὤ! ἔλα μαζί μου, καὶ θά σου δείξω ἐγὼ τὸ δρόμο, εἶπεν ὁ εὐγενὴς καὶ ὑποχρεωτικὸς ἱππότάκος. Δὲν εἰμπορῶ ὅμως νά σε πάγω πάρα-πέρα ἀπὸ τὴν μεγάλη πόρτα. Δέχεσαι ἔτσι;

— Ναί, καὶ σ' εὐχαριστῶ πολύ, εἶπεν ἡ Σιβύλλα χωρὶς νὰ συλλογισθῇ πολὺ ἂν ἦτο φρόνιμον αὐτό που ἔκαμνε.

Ἄρχισαν λοιπὸν νὰ περνοῦν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ πλῆθος καὶ ν' ἀνεβαίνουν τὴν κρεμαστὴ σκάλα,—καὶ την ἀνέβαιναν γρήγορα-γρήγορα, σὰν νὰ ἐγλυστροῦσαν, κ' ἐπήγαιναν ὑψηλά, ὑψηλά, ὅλο καὶ ὑψηλότερα.

Ὁ ἱππότης ἐκρατοῦσε σφικτὰ ἀπὸ τὸ χέρι τὴν δεσποινίδα μας, καί της ἔλεγε κάπου-κάπου.

— Ἔχομε κι' ἄλλο δρόμο ἀκόμα ν' ἀνεβοῦμε...

Καὶ ὅλο ἀνέβαιναν ὑψηλότερα.

[Ἕπεται συνέχεια] ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

[*Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Κας Μ. Σπίλμαν*]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΣΗΜΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΝΩΡΙΖΩ Συλλόγους Σωματεῖα, Ὁμίλους, Ἑταιρείας, Συνδέσμους κτλ. κτλ. τὰ μέλη τῶν ὁποῖων φέρουν, πρὸς διάκρισιν καὶ πρὸς ἀναγνώρισιν, ἰδιαίτερον Σῆμα. Ἀλλὰ Περιοδικὸν κανέν. Οὔτε εἰς τὴν Ἑλλάδα οὔτε εἰς τὸν ἄλλον κόσμον. Ἡ Διάπλασίς μας εἰμπορεῖ νὰ καυχᾶται, ὅτι πρώτη εἰσάγει αὐτὴν τὴν καινοτομίαν, καὶ μαζί της τὸ Ἄσμα Νηρηΐδος, δηλαδὴ ἡ συνδρομήτρια ἡ ὁποία πρώτη την ἐφαντάσθη καί την ἐπρότεινεν εἰς τὸ φύλλον τῆς 28ης Σεπτεμβρίου 1902, — (ὁ Ἀνανίας λέγει, ὅτι αὐτὴ ἡ χρονολογία εἶνε σημαντική),— καὶ μαζί της ἀκόμη ὅλοι ὅσοι ἐπεδοκίμασαν μὲ τόσον ἐνθουσιασμὸν τὴν πρότασιν κ' ἔκαμαν τὴν Διάπλασιν νά την πραγματοποιήσῃ, ἀλλὰ προπάντων ὅλοι ὅσοι ἔσπευσαν νὰ παραγγείλουν τὸ Σῆμα μόλις ἀνηγγέλθη, διὰ νά το ἀποκτήσουν καὶ νά το φορέσουν ἐκ τῶν πρώτων!

Ἡ καινοτομία δὲν εἶνε ἁπλῶς καὶ μόνον ὡραία· εἶνε καὶ ἀναγκαιοτάτη. Δι' αὐτὸ πιστεύω, ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ πολύ. Δὲν θὰ παρέλθῃ δηλαδὴ πολὺς καιρός, ποῦ τὸ Σῆμα θὰ γενικευθῇ, καὶ κάθε συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσως θά το θεωρῇ ἀπαραίτητον καὶ ἀναπόσπαστον. Οἱ συνεδρομηταὶ τῆς Διαπλάσεως δὲν εἶνε ὁπως οἱ συνδρομηταὶ ἄλλων περιοδικῶν. Οἱ περὶ τὴν Διάπλασιν εἶνε στενώτατα συνδεδεμένοι, συνηνωμένοι εἰς μίαν μεγάλην οἰκογένειαν, εἰς μίαν πολυμελῆ Ἀδελφότητα. Ἀποτελοῦν καὶ αὐτοὶ οὕτως εἰπεῖν ἕνα Σύλλογον, ὄχι ὑπὸ Πρόεδρον, ἀλλ' ὑπὸ Μητέρα, — τὴν Διάπλασιν. Τοὺς κυβερνᾷ ὁ γραπτὸς νόμος, ὁ ὁποῖος δημοσιεύεται κατ' ἔτος ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὀδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ», ἀλλὰ πολὺ καλλίτερα τοὺς κυβερνᾷ καί τους συγκρατεῖ ἀδελφωμένους ἕνας ἄλλος, ἄγραφος νόμος: ἡ κοινὴ ἀγάπη, ἡ κοινη λατρεία πρὸς τὴν ἀπαράμιλλον Μητέρα. Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ ἀγάπη, εἰς τὴν ὁποίαν ὀφείλουν μέγα μέρος τῆς ἠθικῆς των βελτιώσεως, τοὺς ἐμπνέει καὶ τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην. Ἀγαπῶνται ὡς ἀδελφοί καὶ ἀγαπῶνται χωρὶς νὰ γνωρίζωνται προσωπικῶς, χωρὶς κἂν νὰ ἠξεύρουν ὁ ἕνας τὸ ὄνομα τοῦ ἄλλου. Κ' ἐπικοινωνοῦν πνευματικῶς, καὶ συνδέονται διὰ φιλίας, καὶ ἀνταλλάσσουν τὰς ἰδέας των διὰ τῶν Μικρῶν Μυστικῶν, κ' ἐξακολουθοῦν πολλάκις τὴν ἀνταλλαγὴν αὐτὴν δι' ἀλληλογραφίας. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὅταν δὲν συμβαίνῃ, — διότι ὀλίγοι σχετικῶς ἀλληλογραφοῦν μεταξύ των, — μήπως δὲν γνωρίζονται κάλλιστα καὶ δὲν ἐπικοινωνοῦν διὰ τῶν Διαγωνισμῶν, διὰ τῶν Ἀσκήσεων, καὶ προπάντων διὰ τῆς Ἀλληλογραφίας τῆς Διαπλάσεως;

Ὅταν τύχῃ νὰ συναντηθοῦν καὶ νὰ γνωρισθοῦν προσωπικῶς ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἐγνωρίζοντο μόνον μακρόθεν καὶ πνευματικῶς, εἶνε παρατηρημένον ὅτι γίνονται οἱ στενώτεροι φίλοι. Καὶ τοιοῦτοι φίλοι ἔγιναν ἕως τώρα ἀρκετοὶ συνδρομηταὶ τῆς Διαπλάσεως, συναντηθέντες κατὰ τύχην καὶ προσωπικῶς, ἀφοῦ πρωτήτερα εἶχον συναντηθῇ πολλάκις εἰς τὸ πνευματικὸν συνεντευκτήριον τοῦ περιοδικοῦ των.

Ἕως τώρα αἱ συναντήσεις αὐταὶ ἦσαν σπάνιαι καὶ δύσκολοι. Ὅσον πολλοὶ καὶ ἂν εἶνε οἱ συνδρομηταὶ τῆς Διαπλάσεως, πάλιν εἶνε ὀλίγοι, σχετικῶς μὲ τὸ πλῆθος τῶν ἄλλων. Καὶ οἱ ὀλίγοι βέβαια κρύπτονται, χάνονται μέσα εἰς τοὺς πολλούς. Συνέβη πολλάκις νὰ ταξειδεύσῃ συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως, καὶ νὰ ἐπισκεφθῇ διαφόρους πολυανθρώπους πόλεις, ὅπου ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ εὕρισκε πολλοὺς συναδέλφους του, καὶ ὅμως νὰ μὴ συναντηθῇ μὲ κανένα! Διότι δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ τοὺς γνωρίσῃ ἢ νὰ γνωρισθῇ ὑπ' αὐτῶν, ἡ δὲ τύχη, εἰς τὴν ὁποίαν ὀφείλονται πολλάκις αἱ καλαὶ συναντήσεις, δὲν φαίνεται πάντοτε εὐμενής.

Ἐνθυμοῦμαι τὰ τεχνάσματα, εἰς τὰ ὁποῖα κατέφευγαν ἄλλοτε οἱ ταξειδεύοντες συνδρομηταί, διὰ νὰ ἀναγνωρισθοῦν, ἢ καλλίτερα νὰ ἀναγνωρισθοῦν ἀπὸ τοὺς συναδέλφους των. Ἄλλοι ἐξήρχοντο εἰς τὸν περίπατον, κρατοῦντες πάντοτε ἐν φυλλάδιον τῆς «Διαπλάσεως». Ἄλλοι ὡρίζαν διὰ τῶν «Μικρῶν Ἀγγελιῶν» ὥραν καὶ τόπον συναντήσεως. Ἄλλοι ἐφεύρισκαν καὶ πρόχειρόν τι σῆμα πρὸς ἀναγνώρισιν, — παραδείγματος χάριν, ταινίαν κυανόλευκον εἰς τὸ ποδήλατον, ὅπως μίαν φορὰν ὁ φίλος μας Ρόδιος Δόκιμος εἰς τὴν Κηφισσιάν.

Τώρα, ὅλα αὐτὰ τὰ πρόχειρα, τάτελῆ καὶ τὰ δύςχρηστα, τάντικαθιστᾷ τὸ κομψὸν καὶ σεμνὸν Σῆμα τῆς Διαπλάσεως Διὰ τοῦτο εἶπα, ὅτι δὲν εἶνε μόνον ὡραία· ἀλλὰ καὶ ἀναγκαιοτάτη ἡ καινοτομία. Τὸ φορεῖτε, ἐξέρχεσθε, καὶ εἶσθε βέβαιοι ὅτι θὰ γνωρισθῆτε καὶ θὰ γνωρίσετε. Τί εὐκολία προπάντων διὰ τοὺς ταξειδεύοντας κατὰ τὰς διακοπὰς καὶ ἐπιθυμοῦντας νὰ κάμουν καλὰς γνωριμίας εἰς τὸ ἀτμόπλοιον, εἰς τὸν σιδηρόδρομον, εἰς τὰς πόλεις, τὰς ὁποίας ἐπισκέπτονται περαστικοί, εἰς τὰ λουτρά, εἰς τὰς ἐξοχάς! Πραγματικῶς, ἀπὸ τὸν μεγάλον Σύλλογον τῆς Διαπλάσεως δὲν ἔλειπε παρὰ μόνον ἓν Σῆμα πρὸς διάκρισιν καὶ ἀναγνώρισιν τῶν μελῶν, — καὶ ἰδοὺ ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ ἔλλειψις ἐπληρώθη.

Πρὸ ὀλίγου, ὁ χρυσοχόος ἔφερεν εἰς τὸ Γραφεῖον μας τὰ πρῶτα δείγματα τῶν καρφίδων. Τί εὔμορφα ποῦ εἶνε! Κ' ἐνῷ τὰ περιεργάζομαι, συλλογίζομαι μὲ χαράν, πόσα παιδιὰ καὶ κοράσια, πόσοι ἔφηβοι καὶ νεάνιδες θὰ στολισθοῦν μετ' ὀλίγον μὲ τὸ κομψὸν αὐτὸ μονόγραμμα, μὲ τὴν ὡραίαν σφραγῖδα, ἡ ὁποία θὰ φαίνεται ἀπὸ μακρὰν καὶ θὰ λέγῃ εὐγλώττως: «Εἶμαι τὸ Σῆμα τῆς Διαπλάσεως! μὲ φοροῦν μὲ δικαίαν ὑπερηφάνειαν. Δι' ἐμοῦ διακρίνονται τὰ μέλη τῆς μεγάλης οἰκογενείας τῆς Διαπλάσεως. Σημαίνω ἀγάπην καὶ καλοσύνην, ἐπιμέλειαν καὶ πρόοδον, εὐπείθειαν καὶ χρηστότητα, φιλοπατρίαν καὶ αὐταπάρνησιν. Σφραγίζω τὸ εὐγενέστερον, τὸ ἐκλεκτότερον τμῆμα τῆς Πανελληνίου Νεότητος!»

Μὲ τὸ Σῆμα λοιπὸν κάθε συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως εἰμπορεῖ νὰ λέγῃ: «Εἶμαι καὶ φαίνομαι!» Ἀλλ' ἡ παρα-σημοφορία αὐτὴ τοῦ ἐπιβάλλει καὶ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ εἶνε ὅσῳ τὸ δυνατὸν καλός, καλλίτερος καὶ ἀπὸ πρῶτα, φρόνιμος, ἐπιμελής, πιστὸς εἰς τὸ καθῆκόν του, καὶ νὰ τιμᾷ πραγματικῶς τὴν οἰκογένειαν τῆς Διαπλάσεως, εἰς τὴν ὁποίαν μὲ τόσην ὑπερηφάνειαν μᾶς δείχνει ὅτι συγκαταλέγεται.

Καὶ μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἐπιδοκιμάζετε ὁλοψύχως τὴν ἰδέαν μου, ἀγαπητοί μου παρασημοφόροι, — σᾶς εὔχομαι εὐτυχὲς τὸ ἀρξάμενον ἔτος καὶ

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΧΑΪΤΑΣ Ο ΒΟΣΚΟΣ

Εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Χαΐτα, τὰ ὡραῖα ὄνειρα τῆς νεότητος δὲν εἶχαν ἀντικατασταθῇ μὲ τὰς σοβαρὰς ἰδέας τῆς ἡλικίας καὶ τῆς πείρας. Οἱ διαλογισμοί του ἦταν ἀγνοὶ καὶ χαρμόσυνοι, διότι ἡ ζωή του ἦτον ἁπλῆ, καὶ εἰς τὴν ψυχήν του δὲν εἶχεν εὕρῃ θέσιν ἡ δοξομανία. Ἐσηκόνετο μὲ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου καὶ ἔβγαινεν ἔξω διὰ νὰ προσευχηθῇ εἰς τὸν βωμὸν τοῦ Χαστούρ, τοῦ θεοῦ τῶν ποιμένων. Καὶ ὁ Χαστούρ τὸν ἤκουε καὶ εὐχαριστεῖτο. Ἀφοῦ ἔκαμνεν αὐτὸ τὸ εὐσεβὲς καθῆκον, ὁ Χαΐτας ἐτραβοῦσε τοὺς μοχλοὺς καὶ ἄνοιγε τὴν θύραν τῆς μάνδρας, καὶ γελαστὸς-γελαστὸς ἔβγαζε τὸ κοπάδι του στὸν κάμπον, καὶ συγχρόνως ἔτρωγε τὸ πρωϊνό του φαγητόν. Ξυνόγαλα καὶ μαῦρο ψωμὶ ἔτρωγε καθὼς ἐπήγαινε, καὶ κάποτε ἐσταματοῦσε διὰ νὰ κόψῃ ἕνα δύο ἀγριοκέρασα, κρύα ἀπὸ τὴν δροσούλα τῆς αὐγῆς, ἢ νὰ πιῇ ἀπὸ τὰ νερὰ που κατέβαιναν ἀπὸ τὰ βουνὰ νὰ συναπαντήσουν τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ εἰς τὴν κοιλάδα καὶ νὰ πᾶνε μαζί του, — ὁ Χαΐτας δὲν ἠξευρε ποῦ.

Ὅταν ἦτο καλοκαῖρι καὶ ἡ ἡμέρα μεγάλη, ἐνῷ τὰ προβατά του ἐβοσκοῦσαν στὰ χορτάρια ποὺ οἱ θεοὶ εἶχαν κάμει πρὸς χάριν των νὰ φυτρώσουν, ἢ ἐκάθηντο μὲ τὰ ἐμπροσθινά των πόδια διπλωμένα στὰ στήθη των ὑποκάτω καὶ ἐξαναμασσοῦσαν ἀργὰ ἀργὰ ὅ,τι εἶχαν φάγει, ὁ Χαΐτας, μισοξαπλωμένος εἰς τὴν σκιὰν ἑνὸς δένδρου, ἢ καθισμένος εἰς ἕνα βράχον, ἔπαιζε τόσον γλυκὰ τὴν φλογέραν του, ὥστε πολλὲς φορὲς μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του ἐτύχαινε νὰ βλέπῃ τὰς Δρυάδας καὶ τὰς Ἀμαδρυάδας, ποὺ ἔσκυβαν ἀπ' τὴ ραχούλα τοῦ βουνοῦ διὰ νὰ τὸν ἀκούσουν· ἀλλά, ἅμα ἐγύριζε νὰ τας ἰδῇ καλά, ἐγίνοντο ἀμέσως ἄφαντοι. Ἀπὸ αὐτὸ ὁ βοσκός μας ἔβγαλε τὸ σπουδαῖον συμπέρασμα, ὅτι ἡ εὐτυχία εἰμπορεῖ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον ὅταν δὲν την ζητῇ, ἀλλὰ ὅταν πηγαίνῃ γυρεύοντας ποτέ του δέν την βλέπει. Διότι, ὕστερα ἀπὸ τὴν εὔνοιαν τοῦ Χαστούρ, ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν ἐφανερόνετο, ὁ Χαΐτας ἐλογάριαζε πολύτιμον τὸ φιλικὸν ἐνδιαφέρον τῶν γειτόνων του, τῶν ἀθανάτων ἡμιθέων τοῦ δάσους καὶ τοῦ ποταμοῦ, ποὺ ἔφευγαν ἅμα τὸν ἔβλεπαν.

Ὅταν ἐνύκτονεν, ἔφερνε πίσω τὰ προβατά του εἰς τὴν μάνδραν, ἐμαντάλονε καλὰ τὴν θύραν, κ' ἐπήγαινε εἰς τὸ σπήλαιόν του διὰ νὰ δροσισθῇ καὶ νὰ ἰδῇ ὄνειρα.

Ἔτσι ἐπερνοῦσεν ἡ ζωή του, καὶ ἡ μία ἡμέρα ἔμοιαζε μὲ τὴν ἄλλην, ἐκτὸς ὅταν ἡ ἀνεμοζάλη καὶ ἡ μπόρα ἔλεγαν τὸν θυμὸν τοῦ ὠργισμένου θεοῦ. Τότε ὁ Χαΐτας ἐζάρονε μέσα στὸ σπήλαιόν του, μὲ τὸ προσωπόν του κρυμμένο μέσα στὰ χέρια του, καὶ ἐπαρακαλοῦσε αὐτὸς μόνος νὰ τιμωρηθῇ διὰ τὰ ἁμαρτήματά του, καὶ ὁ κόσμος νὰ σωθῇ ἀπὸ τὴν καταστροφήν. Κάποτε, ὅταν ἔπεφτε πολλὴ βροχή, καὶ ἐξεχείλιζεν ὁ ποταμός, καί τον ἔκαμνε ν' ἀναβαίνῃ βιαστικὸς μὲ τὸ κοπάδι του εἰς ὑψώματα, ἐπαρακαλοῦσε διὰ τοὺς ἀνθρώπους τῶν πόλεων ποὺ εἶχεν ἀκουστὰ πῶς ἦσαν πέραν ἀπὸ τὰ δύο γαλάζια βουνάκια, ποὺ ἔκλειαν τὸ στενὸ πέρασμα τῆς κοιλάδος τοῦ.

— Εἶναι πολὺ καλός, ὦ Χαστούρ, ἔλεγε, πού μου ἔδωσες βουνὰ τόσο κοντὰ στὴν κατοικίαν μου καὶ στὰ πρόβατά μου, ὥστε νὰ γλυτώνωμε ἀπὸ τὰ θυμωμένα ποτάμια· ἀλλὰ τὸν ἄλλον κόσμον πρέπει μόνος σου νὰ τον γλυτώσῃς μὲ κάποιον τρόπον ποὺ ἐγὼ δὲν ξέρω, εἰδεμή... δὲν ἐννοῶ πλέον νὰ σε λατρεύω.

Καὶ ὁ Χαστούρ, ἐπειδὴ ἤξευρε πῶς ὁ Χαΐτας ἦτο νέος που ἐκρατοῦσε τὸν λόγον του, ἄφινε τὰς πόλεις ἀβλαβεῖς κ' ἔρριχνε τὰ νερὰ στὴν θάλασσαν.

Ἔτσι ἔζοῦσε ὁ βοσκὸς ἀπὸ τὸν καιρὸν που ἐνθυμεῖτο τὴν ζωήν του. Οὔτε ἐφαντάζετο κἂν πῶς ὑπῆρχε καὶ ἄλλος τρόπος διὰ νὰ ζήσῃ. Ὁ ἅγιος ἐρημίτης, ὁ ὁποῖος ἔμενεν εἰς τὴν ἄκραν τῆς κοιλάδος, μιᾶς ὥρας δρόμον μακρυά, καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀκούσῃ διὰ τὰς μεγάλας πόλεις ὅπου ἔμεναν ἄνθρωποι — οἱ κακόμοιροι! — ποῦ δὲν εἶχαν οὔτε ἕνα πρόβατο, τίποτε δέν του εἶχε μάθῃ διὰ τὰ περασμένα ἐκεῖνα χρόνια, ὁπότε αὐτός, καθὼς ἐσκέπτετο, θὰ ἦτο χωρὶς ἄλλο μικρὸς καὶ ἀδύνατος σὰν ἀρνάκι.

Μὲ τὸ νὰ συλλογίζεται αὐτὰ τὰ μυστήρια καὶ τὰ θαύματα, καὶ ἐκείνην τὴν ἀπαισίαν ἀλλαγήν του εἰς σιωπὴν καὶ φθοράν, ποῦ ἦτο βέβαιος ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ ἐπάθαινε, ὅπως εἶχεν ἰδῇ ὅτι συνέβη εἰς τόσα πολλὰ πρόβατα — ὅπως συνέβαινεν εἰς ὅλα τὰ ζωντανὰ πράγματα, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ πουλάκια — ἐγνώρισε καὶ εἶδεν ὁ Χαΐτας πόσον θλιβερὰ ἦτον ἡ μοῖρά του.

— Πρέπει, εἶπε, νὰ μάθω ἀπὸ ποῦ καὶ πῶς ἦλθα ἐδῶ. Διότι πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ κάμνω τὰ καθήκοντά μου, ἂν δὲν ἠξεύρω τί εἴδους εἶνε καὶ πῶς μου ἐπεβλήθησαν; Καὶ πῶς νὰ ζῶ εὐχαριστημένος ὅταν δὲν γνωρίζω πόσον θὰ διαρκέσῃ ἡ ζωή μου; Ἴσως, πρὶν ἔβγῃ ὁ νέος ἥλιος, ἀλλάζω κ' ἐγὼ καὶ μείνω βωβός, καὶ τότε τί θὰ γίνουν τὰ πρόβατά μου; Τί θὰ γίνω κ' ἐγώ;

Ἐνῷ ἐσυλλογίζετο αὐτὰ τὰ πράγματα, ἐμελαγχόλησε. Δὲν ὁμίλοῦσε πλέον μὲ πρόσχαρα λόγια εἰς τὸ κοπάδι τοῦ, δὲν ἔτρεχε πρόθυμα εἰς τὸν βωμὸν τοῦ Χαστούρ. Εἰς τὸ ἀεράκι ποῦ ἐφυσοῦσε ἄκουε τὰ κρυφομιλητὰ τῶν κακῶν θεῶν. κάθε σύννεφο ἦτο προμήνυμα μεγάλης συμφορᾶς, καὶ τὸ σκοτάδι γεμάτο ἀπὸ φοβέρες. Ἡ φλογέρα του δὲν ἔβγαζε πλέον μελῳδικοὺς τόνους, ἀλλὰ ἀπαίσιον οὐρλιασμα. Δὲν ἦτο πλέον ὅσον πρῶτα ἄγρυπνος, καὶ πολλὰ ἀπὸ τὰ πρόβατά του ἔφυγαν στὰ βουνὰ καὶ ἐχάθησαν· καὶ ὅσα ἔμειναν ἀρρώστησαν καὶ ἀδυνάτισαν ἀπὸ τὴν νηστείαν, αὐτὸς δὲν ἐφρόντιζε νὰ τους εὕρῃ καλὴν βοσκήν, ἀλλὰ τα ἔφερνε καθημερινῶς εἰς τὸν ἴδιον τόπον ἀπὸ τὴν ἀφῃρημάδα του, ἐνῷ ἔσπαζε τὸ κεφάλι του νὰ εὕρῃ τί εἶνε ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος. — Περὶ ἀθανασίας, οὔτε εἴδησιν εἶχε.

Μίαν ἡμέραν, ἐνῷ ἦτο βυθισμένος εἰς τὰς μαύρας καὶ σκοτεινὰς σκέψεις, ἐτινάχθη ἔξαφνα ἀπὸ τὸν βράχον ὅπου ἐκάθητο, καί, κινῶν ἀποφασιστικώτατα τὸ δεξί του χέρι, ἀνέκραξε:

— Δὲν θὰ ξαναπαρακαλέσω πιὰ νὰ μου εἰποῦν οἱ θεοὶ αὐτὸ πού μου ἀρνοῦνται. Ἂς ἔχουν μόνον τὸν νοῦ των νὰ μή με ἀδικήσουν. Ἐγὼ θὰ κάμω τὸ καθῆκόν μου ὅσον καλλίτερα εἰμπορῶ, καὶ ἂν κάμω λάθος, τὸ κρῖμα στὸ κεφάλι των!

Ἔξαφνα, πρὶν τελειώσῃ τὰ λόγια του, ἕνα μεγάλο φῶς τον ἔλουσε καὶ τον ἔκαμε νὰ κυττάξῃ ὑψηλά, διότι ἐνόμισεν ὅτι ὁ ἥλιος εἶχε φανερωθῇ μέσα ἀπὸ τὰ σύννεφα· ἀλλὰ σύννεφο δὲν ἦτο κανένα. Ἐμπρός του ἐστέκετο μία ὡραία παρθένος. Τόσον ὡραία ἦτο, ὥστε τὰ ἄνθη τριγύρω στὰ πόδια της ἐδίπλωναν τὰ πέταλά των ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν καὶ ἔσκυβαν τὸ κεφάλι εἰς ἔνδειξιν ὑποταγῆς· τόσον γλυκεὶ ἦτον ἡ ὄψις της, ὥστε τὰ πουλάκια ἐζητοῦσαν νὰ πιπιλίσουν τὴν γλύκα ἀπὸ τὰ μάτια της καὶ αἱ ἄγριες μέλισσες ἐτριγύριζαν τὰ χείλη της. Καὶ τόση ἦτον ἡ λάμψις τῆς μορφῆς της, ὥστε ὅλα τὰ πράγματα ποῦ ἦσαν πλησίον της, ἔρριχναν τὴν σκιάν των ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ὁ Χαΐτας εἶχε γοητευθῆ. Ἔπεσε γονατιστὸς ἐμπρός της, καὶ ἐκείνη ἔβαλε τὸ χέρι της ἐπάνω στὸ κεφάλι του.

— Σήκω, τῷ εἶπε μὲ φωνὴν μελῳδικὴν σὰν ὅλα μαζὶ τὰ κουδουνάκια τοῦ ποιμνίου του· σήκω, δεν εἶμαι θεὰ διὰ νὰ με προσκυνῇς· ἀλλά, ἂν εἶσαι ἀληθινὸς καὶ πιστὸς εἰ; τὸ καθῆκόν σου, ἐγὼ θὰ κατοικήσω μαζί σου.

Ὁ Χαΐτας ἔπιασε τὸ χέρι της καὶ ἐσηκώθη, τραυλίζων ἐκφράσεις χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης, καὶ πιασμένοι χέρι-χέρι ἐστάθησαν καὶ ἐχαμογελοῦσαν. Ἐκεῖνος τὴν ἐκύτταζε μὲ ἔκστασιν καὶ σεβασμόν. Καὶ εἶπε:

— Σὲ παρακαλῶ, ὡραία μου κοπέλλα, πές μου τὸ ὄνομά σου, καὶ πῶς καὶ γιατὶ ἦλθες ἐδῶ;

Ἀμέσως ἐκείνη ἔβαλε τὸ δάκτυλό

ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ ΕΡΕΥΝΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΔΙΑ ΤΟΝ 83ον ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

["Ἴδε τὴν προκήρυξιν, σελ. 10]

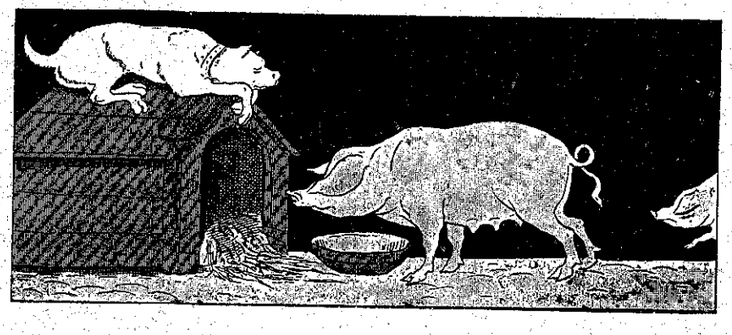

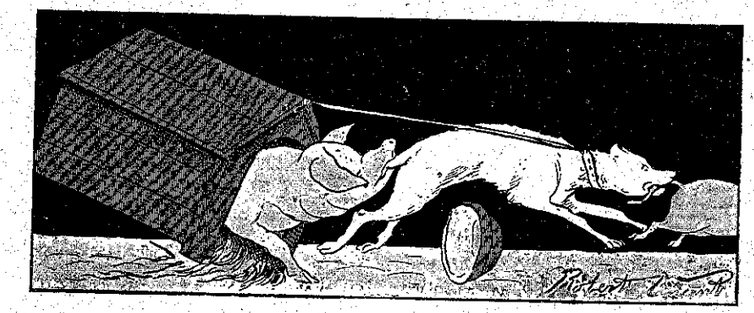

της ἐπάνω στὰ χείλη της, καὶ ἄρχισε νὰ τραβιέται πρὸς τὰ ὀπίσω. Τὸ κάλλος της τόσον ἠλλοιώθη, ὥστε τον ἔκαμε ν' ἀνατριχιάσῃ, χωρὶς καὶ αὐτὸς νὰ γνωρίζῃ διατί, διότι ἐκείνη ἦτον ὡραία ἀκόμη. Ὁ τόπος ὅλος ἐμαύρισε ἀπὸ μίαν τεραστίαν σκιὰν ποῦ ἐσάρωνε τὴν κοιλάδα μὲ τὸ γοργὸν πέταγμα τοῦ ἀετοῦ. Μέσα εἰς τὴν μαυρίλαν ἐκείνην, τὸ πρόσωπον τῆς παρθένου ἐχλώμιασε καὶ ἐθόλωσε, καὶ ἡ φωνή της ἐφάνη σὰν νὰ ἤρχετο ἀπὸ μακράν, ἐνῷ ἔλεγε μὲ παραπονετικὸν τόνον:

— Ἀχάριστε καὶ μάταιε νέε! τόσον γρήγορα μὲ κάμνεις νὰ φύγω ἀπὸ κοντά σου; Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν καμμία ἐξαίρεσις εἰς τὸν κόσμον; Ἔπρεπε λοιπὸν καὶ σὺ νὰ κάμῃς τὸ αἰώνιον σφάλμα;

Ἀπηλπισμένος ὁ Χαΐτας, ἔπεσε στὰ γόνατα καὶ τὴν ἐθερμοπαρακάλεσε νὰ μείνῃ — ἐσηκώθη καὶ τὴν ἀνεζήτησε μέσα στὴ μαυρίλα που ἐσκοτείνιαζε τὸ πᾶν — ἔτρεξε ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ την ἐφώναζε δυνατά, ἀλλὰ χαμένος κόπος! Ἡ ὡραία παρθένος δὲν ἐφαίνετο πουθενά, καὶ μόνον ἠκούσθη ἡ φωνή της ποῦ ἔλεγε:

— Ὄχι, ὄχι, δὲν θὰ μ' εὕρῃς, ἐνόσῳ με ζητεῖς. Πήγαινε καὶ κύτταξε τὸ ἔργον σου, ἄπιστε βοσκέ, εἰδεμὴ δὲν με ξαναβλέπεις πλέον!

Εἶχε νυκτώσῃ, οἱ λύκοι οὐρλιάζαν εἰς τοὺς λόφους ἐπάνω, καὶ τὰ τρομαγμένα πρόβατα εἶχαν στρυμωχθῆ ὁλόγυρα στὰ πόδια του. Ἐλησμόνησε τότε ὁ βοσκὸς τὴν ἰδικήν του λύπην, ὡδήγησε τὸ ποίμνιόν του εἰς τὴν μάνδραν, καὶ στρέψας πρὸς τὸν βωμὸν τοῦ Χαστοὺρ τοῦ ἐξέφρασε μὲ ὅλην τὴν καρδιά του τὴν εὐγνωμοσύνην του, διότι τῳ ἐπέτρεψε νὰ σώσῃ τὰ πρόβατά του, καὶ ἔπειτα ἐμβῆκε μέσα στὴ σπηλιά του καὶ ἐκοιμήθη.

Ὅταν ἐξύπνησεν, ὁ ἥλιος ἦτον ὑψηλὰ καὶ ἐφεγγοβολοῦσε, καὶ ἔλαμπεν ἡ σπηλιὰ σὰν παλάτι. Καὶ κοντὰ στὸν βοσκὸν ἐκάθητο ἡ ὡραία κόρη. Τοῦ ἐχαμογελοῦσε μὲ τόσον γλυκὸ μειδίαμα ὥστε ἐφαίνετο σὰν ὁρατὴ μουσικὴ τῆς κλαμένας φλογέρας του. Ὁ Χαΐτας δὲν ἐτόλμησε νὰ της ὁμιλήσῃ, ἀπὸ τὸν φόβον του μήπως τὴν θυμώσῃ ὅπως πρίν, διότι δὲν ἐγνώριζε τί νὰ της εἰπῇ. Εἶπε τότε ἐκείνη:

— Ἐπειδὴ ἔκαμες τὸ καθῆκόν σου πρὸς τὸ ποίμνιόν σου, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐλησμόνησες νὰ εὐχαριστήσῃς τὸν Χαστούρ που ἐσταμάτησε τοὺς λύκους τὴν νύκτα, ἦλθα πάλιν σ' ἐσένα. Μὲ θέλεις σύντροφόν σου;

— Καὶ ποῖος δὲν θὰ σε ἤθελε παντοτεινὰ μαζί του; ἀπήντησεν ὁ Χαΐτας. Ὦ! ποτὲ πλέον μή μου φύγῃς, ἕως ὅτου . . . ἀλλάξω κ' ἐγὼ καὶ γίνω βωβὸς καὶ ἀκίνητος.

Ὁ Χαΐτας δὲν ἐγνώριζε τὴν λέξιν «νεκρός».

— Ἤθελα, ἀληθινά, — ἐξηκολούθησε, — νὰ ἤσουν καὶ σὺ ἀγόρι, γιὰ νὰ παλεύωμε καὶ νὰ πκρατρέχωμε, κ' ἔτσι νὰ μὴ βαρεθῇς ποτὲ νὰ ζῇς μαζί μου.

Μόλις ἤκουσε αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ ὡραία κόρη ἐσηκώθη, κ' ἐβγῆκεν ἔξω ἀπὸ τὸ σπήλαιον, καὶ ὁ Χαΐτας ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν κοίτην του ποῦ ἦτο καμωμένη μὲ εὐώδη ξερόκλαδα, διὰ νὰ την προφθάσῃ καὶ νὰ την κρατήσῃ· καὶ ἔμεινεν ἔκθαμβος ὅταν εἶδεν ὅτι ἔπεφτεν ἡ βροχὴ καὶ ὅτι ὁ ποταμὸς ἦτο ξεχειλισμένος. Τὰ πρόβατα ἐβέλαζαν δυνατὰ ἀπὸ τὴν τρομάραν των, διότι τὰ νερὰ εἶχαν πλημμυρίσῃ τὴν στάνην. Καὶ ἦτο κίνδυνος μεγάλος διὰ τὰς ἀγνώστους πόλεις τῆς μακρυνῆς πεδιάδος.

Ἐπέρασαν πολλὲς ἡμέρες πρὶν ξαναδῇ ὁ Χαΐτας τὴν ὡραίαν κόρην. Μίαν ἡμέραν ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὴν κλειστούραν τῆς κοιλάδος, ὅπου εἶχεν ὑπάγῃ διὰ νὰ δώσῃ γάλα πρόβειο καὶ κριθινὸ ψωμὶ καὶ ἀγριοκέρασα στὸν ἅγιον ἐρημίτην, ποῦ ἦτο παραπολὺ γέρος καὶ ἀδύνατος ὥστε νὰ φροντίζῃ μόνος του διὰ τὴν τροφήν του.

— Ὁ καϊμένος ὁ γέρος! — εἶπε φωναχτά, ἐνῷ ἐγύριζε πρὸς τὴν μάνδραν του, θὰ ξανάρθω αὔριον καὶ θὰ τον πάρω στὸν ὦμό μου νὰ τον φέρω στὴ σπηλιά μου, γιὰ νὰ τον περιποιοῦμαι καλλίτερα. Γι' αὐτὸ βέβαιε ὁ Χαστοὺρ μ' ἐμεγάλωσεν ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια, καὶ μου ἔδωσε δύναμιν καὶ ὑγείαν.

Πρὶν τελειώσῃ αὐτὰ που ἔλεγεν, εἶδεν ἐμπρός του εἰς τὸ δρομάκι τὴν ὡραίαν κόρην μὲ τόσον λαμπρὰ φορέματα καὶ τόσον γλυκὸ χαμόγελο, ὥστε ἐστάθη σὰν βωβὸς ἐμπρός της.

— Πάλιν ἦλθα, εἶπεν ἐκείνη, νὰ μείνω μαζί σου, ἂν με θέλῃς, διότι κανένας ἄλλος δὲν με θέλει. Ἴσως νὰ ἔγινες γνωστικὸς τώρα, ἴσως νὰ με θελήσῃς ἐπως εἶμαι καὶ με βλέπεις, χωρὶς νὰ θελήσῃς νὰ μάθῃς τίποτε ἄλλο.

Ὁ Χαΐτας ἔπεσε στὰ πόδια της.

— Ἄγγελέ μου, ἐφώναξε, ἂν εἶσαι τόσον καταδεκτικὴ ὥστε νὰ δεχθῇς ὅλην τὴν ἀφοσίωσιν τῆς ψυχῆς μου καὶ τῆς καρδιᾶς μου — ὕστερα ἀπὸ τὸν Χαστούρ, τὸν θεόν μου — εἶνε δική σου αἰώνια. Ἀλλὰ εἶσαι, ἀλλοίμονον! τόσον ἰδιότροπη καὶ τόσον εὔκολα ἀλλάζεις γνώμην. Πρὶν ἔβγῃ ὁ αὐριανὸς ἥλιος, εἰμπορεῖ καὶ νὰ σε χάσω πάλιν. Σὲ ἱκετεύω, δῶσέ μου τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι, ὁπωσδήποτε καὶ ἂν σε προσβάλω μὲ τὴν ὀμάθειάν μου, ἐοὺ θὰ με συγχωρήσῃς καὶ θὰ μείνῃς πάντοτε μαζί μου!

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ εἰπῇ τὰ τελευταῖα λόγια, καὶ ἕνα στράτευμα ἀπὸ ἀρκοῦδες ἔφθασαν ἀπὸ τὰ βουνὸ μὲ κόκκινα στόματα καὶ ἄγρια μάτια. Ἡ ὡραία κόρη ἐχάθη πάλιν, καὶ ὁ βοσκὸς ἔφυγε δρομαῖος διὰ νὰ σωθῇ. Καὶ δὲν ἐστάθη πκρὰ ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν καλύβαν τοῦ ἁγίου ἐρημίτου, ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶχε ξεκινήσῃ. Ἔκλεισε καλὰ τὴν θύραν διὰ νὰ μὴν ἔμβουν αἱ ἀρκοῦδες, κ' ἔπεσε στὸ χῶμα καὶ ἄρχισε τὸ κλάμμα.

— Παιδί μου, εἶπεν ὁ ἐρημίτης, δὲν εἶσαι σὺ ἀπὸ ἐκείνους ποῦ φοβοῦνται τὲς ἀρκοῦδες καὶ κλαίουν ἀπὸ τὸν φόβον των. Πές μου τὴν λύπην σου, διότι τὰ γηρατεῖα ἔχουν τὸ βάλσαμον τῆς σοφίας που θεραπεύει τὰ τραύματα τῆς νεότητος.

Ὁ Χαΐτας εἶπεν εἰς τὸν γέροντα ὅλην την ἱστορίαν: πῶς συνηντήθη τρεῖς φορὲς μὲ τὴν πεντόμορφη κοπέλλα, καὶ πῶς αὐτή τον ἐγέλασε κ' ἔφυγε. Τὰ εἶπεν ὅλα χωρὶς νὰ παραλείψῃ οὔτε λογάκι, ἀπὸ ὅσα εἶχαν λεχθῆ μεταξύ των.

Ἐπέρασαν μεριαὶ στιγμαὶ ἕως ὅτου ὁμιλήσῃ ὁ γέρων ἐρημίτης.

— Παιδί μου, εἶπεν, ἤκουσα προσεκτικὰ τὴν ἱστορίαν σου καὶ μου εἶνε γνωστὴ ἡ κοπέλλα. Κ' ἐγὼ την ἔχω ἰδῆ καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Μάθε λοιπὸν ὅτι τὸ ὄνομά της, ποῦ δὲν ἤθελε νὰ σε ἀφίσῃ νὰ το ἐρωτήσῃς, εἶνε Εὐτυχία. Καλά της εἶπες ὅτι εἶνε ἰδιότροπη, διότι βάζει ὅρους που κανένας ἄνθρωπος δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἐκπληρώσῃ, — καὶ ἄμα δέν τους κάμουν, φεύγει αὐτή. Ἔρχεται ὅταν δέν την ζητοῦν, καὶ δὲν δέχεται ἐρωτήσεις. Ἡ ἐλαχίστη περιέργεια, ἕνα σημα δάκι ἀμφιβολίας, μία μικρὰ παρεξήγησις, — καὶ αὐτὴ φεύγει μακρυά! Πόσην ὥραν την εἶδες κάθε φορὰ πρὶν την χάσῃς;

— Μιὰ στιγμούλα μοναχά! ἀπεκρίθη ὁ βοσκός, κ' ἔγινε κατακόκκινος ἀπὸ τὴν αἰσχύνην τῆς ἐξομολογήσεώς του.

— Δυστυχισμένε νέε! εἶπεν ὁ ἅγιος ἐρημίτης. Ἂν δὲν ἦσο τόσον ἀδιάκριτος, θὰ την ἔβλεπες δύο στιγμοῦλες . . .

[Κατὰ τὸν Ἀμερικανικὸν Ἀμβρ. Μπὴρς]

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

Α'.

Ὅλαι ἀνεξαιρέτως αἱ δεσποινίδες ἦσαν ἔξω εἰς τὸ πρόστοον τοῦ μεγαλητέρου ξενοδοχείου ἐκείνης τῆς κωμοπόλεως, ὅπου ἐπήγαινε κατὰ προτίμησιν ἡ καλλιτέρα κοινωνία νὰ περάσῃ τὸ καλοκαῖρι. Εἶχαν μαζευθῇ ἐκεῖ, καὶ ἐπερίμεναν νὰ ἰδοῦν τὴν ὡραίαν μητέρα τῆς Σοφίας.

Ἦσαν ὅλαι κορίτσια δώδεκα ἕως δεκατεσσάρων ἐτῶν, ἐννοεῖται, καὶ ὄχι μεγάλες δεσποινίδες. Ἡ Σοφία μάλιστα δὲν ἦτο ἐπάνω ἀπὸ δεκατριῶν. Ἦτο ὅμως αὐτὴ μία μικρούλα δεσποινὶς πολὺ χαριτωμένη, — χαϊδεμένη, ὅπως ἔλεγαν οἱ παλαιοὶ φίλοι τοῦ σπιτοῦ, — καὶ ὅλοι πλέον οἱ φίλοι καὶ γνώριμοι τῆς μαμμᾶς της ἐγίνοντο θυσία δι' αὐτὴν καὶ της ἔκαμναν τοῦ κόσμου τὰς περιποιήσεις.

«Ὅταν κατέβαινεν ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον...» (Σελ. 9.)

Ἡ κυρία Ταλλήρη, ἡ μητέρα τῆς Σοφίας, ἦτο σύζυγος βουλευτοῦ καὶ γνωστοτάτη εἰς ὅλον τὸν καλὸν κόσμον, ὄχι μόνον ἕνεκα τῆς πολιτικῆς θέσεως τοῦ ἀνδρός της, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν σπανίαν της ὡραιότητα· ἦτο τριάντα ἐτῶν, καὶ μόλις ἐφαίνετο εἴκοσι. Ὑποθέτω ὅτι τὰ τριάντα χρόνια θὰ φανοῦν πολὺ εἰς τὰς μικράς μου ἀναγνωστρίας, ἀλλά, ἂν ἔβλεπαν τὴν κυρίαν βουλευτοῦ Ταλλήρη ἀμέσως θὰ ἄλλαζαν γνώμην καὶ θὰ ἐθαύμαζαν τὴν πράγματι ἀπίστευτον δροσερότητα τοῦ ὡραίου της προσώπου.

Ἦτο τόσον λεπτὴ καὶ κομψὴ ὥστε, ὅταν κατέβκινεν ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον εἰς τὴν πλατεῖαν καὶ ἐπερνοῦσεν ἀπὸ τοὺς δρόμους μὲ τὸ γλυκύτατον μειδίαμά της εἰς τὰ χείλη της ἐπάνω, ὅλος ὁ κόσμος ἐσταματοῦσε νὰ την κυττάξῃ. Καὶ πολλοὶ ἐρωτοῦσαν:

— Ποία εἶνε αὐτὴ ἡ ὡραιοτάτη δεσποινίς;

Ὅσοι την ἐγνώριζαν, ἔμεναν καταμαγευμένοι ἀπὸ τὴν χάριν καὶ τὴν εὐγένειάν της.

— Τί καλότυχη ποῦ εἶνε ἡ Σοφία· ἀφοῦ ἔχει τέτοια μητέρα! — εἶπεν ἕνα ἀπὸ τὰ κορίτσια που ἐπερίμεναν νὰ ἰδοῦν τὴν κυρίαν Ταλλήρη.

— Καλότυχη; καὶ γιατί; ἠρώτησε μία νεοφερμένη, ἡ ὁποία δὲν εἶχεν ἰδῆ ἀκόμη τὴν ὡραίαν κυρίαν.

Ἡ Αἰμιλία Βαράνη, ἡ ὁποία μὲ τόσον ἐνθουσιασμὸν εἶχε καλοτυχίσῃ τὴν Σοφίαν, ἐκύτταξε καλά, ἐπὶ ἓν ἢ δύο δευτερόλεπτα, τὴν μικρούλαν δεσποινίδα Εὐθαλίαν Κλαρῆ, χωρὶς ν' ἀποκριθῇ ἀμέσως. Ἔπειτα τῆς εἶπε:

— Πῶς φαίνεσαι ὅτι χθὲς μόλις ἦλθες ἐδῶ, ἀγάπητή μου Εὐθαλία, καὶ γι' αὐτὸ δὲν καταλαβαίνεις μερικὰ πράγματα! Δέν μου λὲς ὅμως, δὲν θὰ ἐκαλοτύχιζες καὶ σὺ τὸν ἑαυτόν σου, ἂν εἶχες μιὰ μητέρα ποῦ νὰ εἶνε ἀπαράλλακτη σὰν βασίλισσα; Λέγς λοιπόν, δέν σου ἀρέσει νὰ ἦτο ἔτσι ἡ μαμμά σου;

— Ἐμένα; . . . δὲν ξεύρω . . . ἀπήντησεν ἡ Εὐθαλία.

— Ὦ! ἐφώναξαν ὅλαι μαζὶ αἱ ἄλλαι μικραὶ δεσποινίδες.

Τὸ πρόσωπον τῆς Εὐθαλίας ἔγινε κατακόκκινο σὰν τὸ κεράσι.

— Θαρροῦν πῶς εἶμαι ζηλιάρα καὶ φθονερή, ἐσκέφθη ἀπὸ μέσα της.

Αὐτὴ ἡ σκέψις τῆς ἔδωκε τὸ θάρρος νὰ ἐξηγηθῇ, καὶ εἶπε δειλὰ-δειλά:

— Νά σας πῶ . . . ἂν εἶχα μητέρα τόσον ὡραίαν, θὰ ἐφοβούμουν μήπως δὲν θὰ ἐφρόντιζε καὶ τόσον πολὺ γιὰ μένα. Θὰ ἐφρόντιζε πάρα πολύ... δηλαδή, θὰ ἦτο τόσο ὑπερήφανη διὰ τὸν ἑαυτόν της,

ὥστε δὲν θὰ εὕρισκε ἴσως τὸν καιρὸν νὰ γυρίσῃ καὶ νά με κυττάξῃ.

— Ὄχι, ὄχι! ἔχεις ἄδικο, Εὐθαλία μου, — εἶπεν ἡ Ἰωάννα Μάρση, ἄλλη καὶ αὐτὴ δεσποινίς, ἡλικίας δεκατεσσάρων ἐτῶν. Κανεὶς δὲν πρέπει νὰ ὑπερηφανεύεται, καὶ ἡ μαμμὰ τῆς Σοφίας δὲν ἔχει οὔτε τόση-δὰ ὑπερηφάνειαν. Εἶνε τόσον καλὴ καὶ καταδεκτική! Φαντάσου! ὁμιλεῖ μαζί μας μὲ τὸν ἴδιο γλυκὸ καὶ περιποιητικὸ τρόπο ποῦ ὁμιλεῖ μὲ τὲς μεγάλες κυρίες.

Πρὶν τελειώσῃ αὐτὰς τὰς λέξεις ἡ Ἰωάννα, ἠκούσθη ὁ κρότος τῶν ἁμαξῶν καὶ τῶν λεωφορείων που ἐπλησίαζαν. Ἔπειτα ἐφάνη ποῦ ἤρχετο πρώτη μία ἰδιωτικὴ ἅμαξα κλειστή, καὶ ἀπὸ τὴν θυρίδα της ἐπρόβαλε τὸ προσωπάκι μιᾶς μικρούλας, ἡ ὁποία ἐχαιρέτιζε μὲ πολλὴν χάριν τὰς φίλας της.

Ὅλα τὰ κορίτσια εἶχαν μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ φωνάξουν:

— Τί κάνεις, Σοφία; Καλὰ εἶσαι;

Ἀλλὰ ἡ Σοφία δὲν ἦτο μόνη. Ἐπάνω ἀπὸ τὸ καπελλάκι της ἐφάνη ἡ μορφὴ τῆς κυρίας Ταλλήρη ποῦ ἔλαμπε πραγματικῶς ἀπὸ καλλονὴν καὶ ἀνθηρότητα. Ἡ Εὐθαλία Κλαρῆ ἐσήκωσεν ὑψηλὰ τὰ χέρια της ἀπὸ τὸν πολὺν θυμασμόν. Αὐτὴ λοιπὸν ἦτο ἡ μητέρα τῆς Σοφίας!

Ἡ Εὐθαλία ἐστάθη παράμερα καὶ ἐκύτταζε τὰ ἄλλα κορίτσια που εἶχαν καταβῇ γρήγορα - γρήγορα τὰ σκαλοπάτια τοῦ ξενοδοχείου, καὶ εἶχαν τρέξῃ γύρω εἰς τὴν ἅμαξαν τῆς κυρίας βουλευτοῦ, ποίαν νὰ προφθάσῃ νὰ τὴν πρωτοβοηθήσῃ διὰ νὰ καταβῇ, ποία νὰ τῆς πρωτοπάρῃ ἀπὸ τὰ χέρια τὸ ριπίδι, τὴν ὀμπρέλλαν, τὸ βιβλίο, τὸ βελουδένιο σακκίδιον.

Ἡ ὡραία κυρία ἐστάθη νὰ λησταυθῇ ἔτσι ἀπὸ τὴν συμμορίαν ἐκείνην τῶν πεταχτῶν καὶ ζωηρῶν κοριτσιῶν, καὶ ἐχαμογελοῦσε με τὸ ὡραιότερον μειδίαμά της.

Ἐμβῆκαν ἐν θριάμβῳ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον αἱ δεσποινίδες, καὶ ὅλαι μὲ μίαν φωνὴν ἐφώναξαν τὸν ὑπηρέτην νὰ τρέξῃ ἀμέσως καὶ ν' ἀνοίξῃ τὰ δωμάτια τῆς κυρίας βουλευτοῦ. Ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ ἡ ὡραία κυρία εἰσῆλθεν εἰς τὸ σαλονάκι της καὶ ἀφοῦ αἱ φίλαι τῆς κόρης της ἐπροθυμοποιήθησαν νὰ της προσφέρουν ἕνα σωρὸ ἄλλας μικρὰς ὑπηρεσίας, τὴν ἀπεχαιρέτισαν, ἐνῷ ἐκείνη ἔλεγεν «εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ» μὲ τὴν μελῳδικὴν φωνήν της, ποῦ ἦτο ἀληθινὰ γλυκεὰ σὰν μουσική.

Τὸ βράδυ, μετὰ τὸ φαγητόν, ἡ Εὐθαλία ἐκάθησε καὶ ἔγραψε τὸ ἑξῆς γράμμα πρὸς τὴν μητέρα της, εἰς τὸ σπίτι των:

«Ἀγαπητή μου μαμμά,

«Ἔλαβα σήμερον τὸ εὔμορφο ὑποκαμισάκι καὶ τὸ καπέλλο. Καὶ τὰ δύο εἶνε πολὺ-πολὺ ὡραῖα. Ἡ κυρία Νάρδη λέγει καὶ βεβαιόνει ὅτι τὸ καπελλάκι εἶνε τὸ ὡραιότερον ἀπὸ ὅσα ὑπάρχουν ἐδῶ, καὶ ὅταν της εἶπα ὅτι το εἶχες κάμῃ μόνη σου, δὲν ἤθελε νὰ το πιστεύσῃ. Δὲν εἰμπορεῖ, λέγει, νὰ ἐννοήσῃ πῶς εὑρίσκεις τὸν καιρὸ νὰ κάμνῃς αὐτὰ τὰ ὡραῖα πράγματα· ἀλλὰ ἐγώ της εἶπα ὅτι εὑρίσκεις τὸν καιρὸν νὰ κάμνῃς τὸ πᾶν δι' ὅλους. Ἔτσι ἀκριβῶς συμβαίνει, φιλτάτη μου μαμμά.

«Ἡ κυρία Νάρδη μοῦ ἀνέθεσε νὰ σου γράψω ὅτι δὲν της δίδω κανένα βάρος· ἑπομένως δὲν εἶνε καμμία ἀνάγκη ν' ἀνησυχῇς, οὔτε ν' ἀφίσῃς τὸ σπίτι διὰ νὰ ἔλθῃς νά με πάρῃς.

«Νὰ ἤξευρες ὅμως τί εὐτυχής που θὰ ἤμουν, ἂν σε ξαναέβλεπα, καὶ πόσην χαρὰν θὰ εἶχα, ἂν ἤρχεσο καὶ σὺ νὰ μείνῃς ἐδῶ! Εἶνε τόσον ὡραῖα ἐδῶ! Ἀπόψε ξαναῆλθε ἡ πειὸ γλυκειά, ἡ πειὸ κομψὴ καὶ ὡραία κυρία ποῦ εἶδα εἰς τὴν ζωήν μου. Ἔχει μίαν κόρην συνομηλίκόν μου· τὴν λέγουν Σοφίαν, καί μου εἶνε πολὺ συμπαθητική, καὶ θά την ἀγαπῶ πολύ· ἀλλὰ καὶ τὴ μαμμά της αἰσθάνομαι ὅτι θ' ἀγαπῶ πολύ, ἀφοῦ ὅλοι ἐδῶ τὴν ἀγαποῦν.

«Φίλησε ἐκ μέρους μου τὴ γιαγιά, καὶ νὰ ἔλθῃς τὸ ταχύτερον ἐδῶ, ὅπου σε περιμένει

«Ἡ ἀγαπημένη σου κόρη
«Εὐθαλία Κλαρῆ»

Τὴν ἐπιοῦσαν, ἡ Εὐθαλία, ἐνῷ μόλις εἶχεν ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ δωμάτιόν της εἰς τὸν διάδρομον, ἤκουσε μίαν φωνὴν νά της φωνάζῃ:

— Ἔχεις κανένα κουμπάκι τῶν στιβαλιῶν;

Ἡ Εὐθαλία ἔσκυψε νὰ ἰδῇ ἀπὸ ποῦ ἤρχετο ἡ φωνή, καὶ εὑρέθη ἐμπρὸς εἰς μίαν ἀνοικτὴν θύραν. Εἶδε τότε τὴν Σοφίαν Ταλλήρη, ἡ ὁποία ἐκάθητο κατὰ γῆς ἐμπρὸς εἰς ἕνα μικρὸ κοριτσάκι ποῦ ἦτο καθισμένον ἐπάνω εἰς ἕνα μεγάλον καναπέ.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 83ος

Σύνθεσις Διηγήματος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐν σελίδι 8 δημοσιευομένων τριῶν εἰκόνων.

Ὅπως καὶ πέρυσι, θὰ γίνουν καὶ φέτος δύο Διαγωνισμοὶ πρὸς σύνθεσιν Διηγήματος. Σήμερον δημοσιεύω τὴν σειρὰν τῶν εἰκόνων, ἡ ὁποία θὰ χρησιμεύσῃ διὰ τὸν ἕνα. Ἀργότερα θὰ δημοσιεύσω καὶ μίαν μόνον εἰκόνα, ἡ ὁποία θὰ δώσῃ τὸ θέμα τοῦ ἄλλου. Ὅσοι τυχὸν εὑρίσκουν πολὺ εὔκολον τὸ θέμα τῆς σημερινῆς σειρᾶς, καὶ θέλουν νὰ γράψουν κάτι δυσκολώτερον, συμφωνότερον μὲ τὴν ἡλικίαν των, — ἂς περιμένουν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν προσεχῆ Διαγωνισμόν, ὁ ὁποῖος θὰ εἶνε διὰ τοὺς μεγαλητέρους. Ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι ἂν στείλουν καὶ σήμερον διήγημα, κανεὶς δὲν θὰ τους ἐμποδίσῃ να στείλουν καὶ μεθαύριον, διότι ἕκαστος δύναται νὰ λάβῃ μέρος καὶ εἰς τοὺς δύο Διαγωνισμοὺς Διηγήματος.

Οἱ ὅροι τοῦ 83ου Διαγωνισμοῦ εἶνε οἱ ἑξῆς:

1.— Κατὰ τὸν Κανονισμόν, ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ καὶ αἱ συνδρομήτριαι ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ λάβουν μέρος, ἀλλ' ἀπὸ ταδέλφια των μόνον ὅσα ἔχουν ψευδώνυμον.

2.— Τὸ διήγημα πρέπει νὰ γραφῇ εἰς τὴν συνήθη γλῶσσαν τῆς Διαπλάσεως, καὶ νὰ μὴ περιέχῃ πλέον ἀπὸ 850 λέξεις, (ὀλιγωτέρας ναί, περισσοτέρας ὄχι.)

3.— Τὸ διήγημα πρέπει νὰ ντιγραφῇ πολὺ εὐαναγνώστως, εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ περιέχῃ τίποτε ἄλλο. Ἄνωθεν γράφετε τὸν τίτλον «ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ ΕΡΕΥΝΑ — διήγημα διὰ τὸν 83ον Διαγωνισμόν», κ' εὐθὺς ἀμέσως τὸνομά σας, τὸ ψευδώνυμόν σας (ὅσοι ἔχετε καὶ θέλετε νὰ διαγωνισθῆτε ὑπὸ ψευδώνυμον,) τὸν τόπον τῆς διαμονῆς σας καὶ τὴν χρονολογίαν. (Ἡ ἡλικία ἐδῶ εἶνε περιττή.)

3.— Τὸ διήγημα πρέπει νὰ σταλῇ ἐγκαίρως, ὥστε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖον μου μέχρι τῆς 29 Φεβρουαρίου τὸ βραδύτερον.

4.— Βραβεῖα θὰ πονεμηθοῦν τὰ ὡρισμένα εἰς πάντας τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμούς, τὰ ὁποῖα βλέπετε εἰς τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ. (Κεφάλαιον Ε' ἄρθρον 2, παράγραφοι α', β', γ'.)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 84ος

Λύσεις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ἐξ ὅσων θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ φυλλάδια τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου, Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου τοῦ 1904.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος 84ος Διαγωνισμός, πρὸς εὕρεσιν τῶν λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Ὅσοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθοῦν, ὀφείλουν πρῶτον νὰ προμηθευθοῦν ἐγκαίρως ἐκ τοῦ Γραφείου μου τὸν ἀπαιτούμενον Χάρτην τῶν Λύσεων.

Οἱ Ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ, τοὺς ὁποίους εὑρίσκετε ἐν ἐκτάσει εἰς τὸν Ὀδηγὸν τῶν Συνδρομητῶν (Κεφάλαιον Γ'.) παραμένουν οἱ αὐτοὶ δι' ὅλους τοὺς Διαγωνισμοὺς τῶν Λύσεων.

Βραβεῖα θὰ πονεμηθοῦν τὰ ὡρισμένα διὰ τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμούς, τὰ ὁποῖα εὑρίσκετε ἐπίσης εἰς τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφάλαιον Ε' ἄρθρον 2, παράγραφοι α,' β', γ'.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ὁ παρὼν Ὀδηγὸς καταργεῖ πάντα προηγούμενον

ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

[Πᾶς συνδρομητὴς τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», ἐπιθυμῶν νὰ λαμβάνῃ μερος εἰς τὴν κίνησιν τοῦ περιοδικοῦ, παρακαλεῖται νὰναγνώσῃ μετὰ πολλῆς προσοχῆς τὰ δώδεκα κεφάλαια τοῦ παρόντος Ὀδηγοῦ, διὰ νὰ συμμορφώνεται ἑκάστοτε μὲ τὰς σχετικὰς ὁδηγίας.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ἄρθρον 1. — Ὁ συνδρομητὴς τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» δικαιοῦται νὰ λάβῃ *δωρεὰν ἓν μόνον ψευδώνυμον καθ'* ὅλην τὴν περίοδον τῆς συνδρομῆς του, εἴτε ἓν μόνον ἔτος διαρκέσῃ αὐτη εἴτε περισσότερα.

Ἄρθρον 2. — Ἂν θελήσῃ ποτὲ νὰλλάξῃ ψευδώνυμον, ὀφείλει νὰ στείλῃ συγχρόνως καὶ *ἓν φράγκον*, ὡς δικαίωμα ἀλλαγῆς.

Ἄρθρον 3. — Τὸ ἐλεγόμενον ὑπὸ τοῦ συνδρομητοῦ ψευδώνυμον πρέπει νὰ ἐγκριθῇ καὶ ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως. Δύναται ὅμως ὁ συνδρομητὴς νὰ προτείνῃ πολλὰ ψευδώνυμα τῆς ἀρεσκείας του, ἀναθέτων εἰς τὴν Διάπλασιν τὴν φροντίδα τῆς ἐκλογῆς τοῦ καταλληλοτέρου.

Ἄρθρον 4. — Οἱ ἀδελφοὶ καὶ αἱ ἀδελφαὶ τῶν συνδρομητῶν, δικαιοῦνται ἐπίσης νὰ λάβουν ψευδώνυμον, ἂν ὑποβάλουν τὴν περὶ τούτου αἴτησιν *δι' ἐπιστολῆς των γραμμένης ἰδιοχείρως καὶ συνοδευομένης ὑπὸ ἑνὸς φράγκου.*

Ἄρθρον 5. — Ὁ συνδρομητής, διὰ τὸν ὁποῖον ἐνεκρίθη ἤδη ἓν ψευδώνυμον, ὀφείλει νὰ το σημειόνῃ *πάντοτε πλησίον τοῦ ἀληθοῦς αὐτοῦ ὀνόματος*, εἰς πᾶν ὅ,τι στέλλει πρὸς τὴν Διάπλασιν. *Ἡ παράλειψις τοῦ ψευδωνύμου του σημαίνει ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ γίνῃ χρῆσις τοῦ ὀνόματός του.*

Ἄρθρον 6. — Ἀπαγορεύεται νὰ λαμβάνουν δύο ἢ περισσότεροι συνδρομηταὶ ἓν ψευδώνυμον καὶ νὰ το ἔχουν ἀπὸ κοινοῦ.

Ἄρθ. 7. — Τὸ **Σῆμα** εἶνε μικρὰ καρφὶς ἐξ ἀργύρου ἐπίχρυσος, τὴν ὁποίαν φέρουν πρὸς διάκρισιν καὶ ἀναγνώρισιν οἱ συνδρομηταὶ καὶ αἱ συνδρομήτριαι τῆς «Διαπλάσεως». Ἡ καρφὶς αὕτη, κομψοτάτη, φέρει ἐπὶ κυλικοῦ βάθους χρυσοῦ, διὰ μαύρου, τὸ μονόγραμμα Δ. τ. Π. (Διάπλασις τῶν Παίδων) περιβαλλόμενον ὑπὸ μιτάνδρου, ὅστις συμπληροῦται διὰ τῆς χρονολογίας 1879-1903 (τὸ ἔτος τῆς Ἱδρύσεως, καὶ τὸ ἔτος τῆς Εἰκοσιπενταετηρίδος.)

Ἄρθ. 8. — Ὅσοι τῶν συνδρομητῶν ἐπιθυμοῦν νὰποκτήσουν τὸ Σῆμα, πρέπει νὰ στείλουν εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως» φρ. 3. Οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν πρέπει νὰ προσθέσουν καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὰ ἔξοδα τῆς ἀποστολῆς. Οἱ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ δὲν προσθέτουν τίποτε διὰ τὰ ἔξοδα τῆς ἀποστολῆς, ἀλλὰ πληρώνουν 3 φράγκα χρυσᾶ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

1. — Ἡ σύνταξις τῶν ἐν τῇ «Διαπλάσει» δημοσιευομένων *Παιδικῶν Πνευμάτων*, εἶνε ἀνατεθειμένη ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς συνδρομητάς της. Ἕκαστος δύναται νὰ στέλλῃ πρὸς δημοσίευσιν Παιδικὰ Πνεύματα, ἐξ ὧν ἡ Διάπλασις ἐκλέγει τὰ καταλληλότερα, ἐκ τούτων δὲ δημοσιεύει *διὰ κλήρου* ὅσα τῇ ἐπιτρέπει ὁ χῶρος.

2. — Τὰ Παιδικὰ Πνεύματα πρέπει νὰ γράφωνται εἰς *χωριστὸν φύλλον χάρτου*, ἐκτὸς τῆς ἐπιστολῆς. Ἄνωθεν πρέπει νὰ ἐπιγράφωνται: «Παιδικὰ Πνεύματα στελλόμενα πρὸς δημοσίευσιν ἐν τῇ Διαπλάσει ὑπὸ τοῦ *δεῖνα*» (ὄνομα καὶ ψευδώνυμον, ἂν ἔχῃ.) Πρέπει δὲ νὰ εἶνε *ἔργα πρωτότυπα* τοῦ στέλλοντος ἀδημοσίευτα, καὶ ὄχι ἀντιγραφαὶ ἐξ ἄλλων, δημοσιευθέντων ἐν τῇ «Διαπλάσει» ἢ ἀλλαχοῦ.

3. — Ὁ πρὸς τὰς *Πνευματικὰς Ἀσκήσεις*, καὶ τούτου ἡ σύνταξις εἶνε ἀποκλειστικῶς ἀνατεθειμένη εἰς τοὺς συνδρομητάς ὡς ἑξῆς: Κατ' ἔτος προκηρύσσονται δύο **Διαγωνισμοὶ πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων**, συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους, οἱ ὁποῖοι δημοσιεύονται ἑκάστοτε εἰς τὴν σχετικὴν Προκήρυξιν. Αἱ Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις αἱ βραβευόμεναι ἢ ὁπωσδήποτε διαπρέπουσαι εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τούτους, δημοσιεύονται ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὴν «Διάπλασιν», ἀπορρίπτονται δὲ πᾶσαι, αἱ μὴ θεωρούμεναι ἄξιαι δημοσιεύσεως, καθὼς καὶ αἱ μὴ στελλόμεναι κατὰ τὸν Διαγωνισμόν.

4 — Ἐκτὸς τοῦ ἐγκριθέντος *Παιδικοῦ Πνεύματος*, τῶν *Πνευματικῶν Ἀσκήσεων* καὶ τῶν εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς βραβευομένων (Διηγημάτων, Ποιημάτων, Μεταφράσεων καὶ Εἰκόνων), *οἱ συνδρομηταὶ τῆς Διαπλάσεως οὐδὲν ἄλλο δύνανται νὰ δημοσιεύσουν εἰς τὸ φύλλον.*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΛΥΣΕΩΝ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

1. — Ἡ «Διάπλασις» προτείνει κατ' ἔτος *τρεῖς* Διαγωνισμοὺς πρὸς εὕρεσιν τῶν Λύσεων τῶν εἰς αὐτὴν δημοσιευομένων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ἤτοι ἕνα Διαγωνισμὸν Λύσεων κατὰ τετραμηνίαν.

2 — Οἱ λαμβάνοντες μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τῶν Λύσεων, διαιροῦνται εἰς τρεῖς τάξεις, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας των:

α'. — Εἰς τὴν *Μικρὰν Τάξιν* ὑπάγονται οἱ ἔχοντες ἡλικίαν μέχρις 11 ἐτῶν συμπεπληρωμένων.

β'. — Εἰς τὴν *Μεσαίαν Τάξιν* ὑπάγονται οἱ ἔχοντες ἡλικίαν 12—15 ἐτῶν συμπεπληρωμένων.

γ'. — Εἰς τὴν *Ἀνωτέραν Τάξιν* κατατάσσονται οἱ ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ ὅσοι δὲν σημειόνουν τυχὸν τὴν ἡλικίαν των.

3. — Ὁ συνδρομητής, ὅταν δὲν θέλῃ νὰ διαγωνισθῇ αὐτός, δύναται νὰ παραχωρήσῃ τὴν θέσιν του εἰς ἕνα ἢ μίαν ἐκ τῶν ἀδελφῶν του. *Δύο ἀδέλφια συγχρόνως δὲν ἐπιτρέπεται νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν ἴδιον Διαγωνισμὸν Λύσεων.*

4. — Αἱ λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἑκάστου φυλλαδίου πρέπει νὰ στέλλωνται ἐγκαίρως, ὥστε νὰ φθάνουν εἰς τὸ Γραφεῖόν μος πρὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας, ἐντὸς τῆς ὁποίας εἶνε αὗται δεκταί, καὶ ἤτοι *σημειοῦται εἰς ἕκαστον φύλλον πάντοτε ὑπὸ τὴν ἐπικεφαλίδα τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.*

5. — Οἱ λαμβάνοντες μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τῶν Λύσεων, ὀφείλουν νὰ γράφουν τὰς λύσεις των ἐπὶ *ἰδιαιτέρου χάρτου εὑρισκομένου πρὸς τοῦτο εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως.* Ὁ χάρτης οὗτος πωλεῖται εἰς φακέλλους, ἕκαστος τῶν ὁποίων περιέχει 20 *φύλλα* (ὅσα ἀρκοῦν δι' ἕνα Διαγωνισμόν,) καὶ τιμᾶται φρ. 1.

6. — Λύσεις, γραφόμεναι ἐπὶ ἄλλου χάρτου, ἐκτὸς τοῦ παρεχομένου δι' αὐτὰς ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως, *δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψει.* Ἐπίσης, ὅταν δύο ἢ περισσοτέρων φυλλαδίων Λύσεις *εὑρίσκωνται ἀτόπως ἐν ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φύλλου χάρτου*, μόνον αἱ τοῦ ἑνὸς φυλλαδίου λογίζονται, αἱ δὲ λοιπαὶ ἀπορρίπτονται.

7. — Αἱ ἐπὶ τοῦ ἰδιαιτέρου Χάρτου τῶν Λύσεων γραμμέναι λύσεις, *ὅταν δὲν συνοδεύωνται ὑπὸ ἐπιστολῆς*, ἐπιτρέπεται νὰ στέλλωνται ἐντὸς *ἀνοικτοῦ φακέλλου* μὲ πεντάλεπτον μόνον γραμματόσημον. Ἐπιτρέπεται ἐπίσης νὰ σταλοῦν αἱ λύσεις δύο ἢ περισσοτέρων φυλλαδίων ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ φακέλλου, ἐὰν ὁ λύτης εἶνε βέβαιος ὅτι θὰ φθάσουν πρὶν παρέλθῃ ἡ προθεσμία τοῦ ἀρχαιοτέρου φυλλαδίου.

8. — Τὰ βραβεῖα ἀπονέμονται ὡς ἑξῆς:

α'. — *Πρῶτον βραβεῖον* εἰς ἕκαστον Διαγωνισμὸν Λύσεων λαμβάνουν τρεῖς ἐκ τῶν Διαγωνιζομένων, ἤτοι ἀνὰ εἷς ἐξ ἑκάστης τῶν τριῶν τάξεων, ὁ ἔχων τὰς περισσοτέρας ὀρθὰς λύσεις μεταξὺ τῶν ἄλλων συνομηλίκων του. (Ὀρθαὶ λύσεις θεωροῦνται *μόνον* αἱ συμφωνοῦσαι καθ' ὁλοκληρίαν πρὸς τὰς ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως δημοσιευομένας.) Ἐὰν ὅμως δύο ἢ περισσότεροι ἐκ τῶν διαγωνιζομένων διὰ Α' Βραβεῖον τῆς αὐτῆς τάξεως, τύχῃ νὰ ἔχουν τὸν αὐτὸν ἀκριβῶς ἀριθμὸν Λύσεων, τότε τὸ Βραβεῖον ἀπονέμεται *διὰ κλήρου* εἰς τὸν ἕνα.

β'. — *Δεύτερον Βραβεῖον* λαμβάνουν ἐξ ἑκ τῶν διαγωνιζομένων, ἤτοι δύο ἐξ ἑκάστης τάξεως, οἱ ἔχοντες τὰς περισσοτέρας ὀρθὰς λύσεις μετὰ τοὺς λαβόντας τὸ πρῶτον βραβεῖον.

γ'. — *Τρίτον Βραβεῖον* λαμβάνουν ἑννέα ἐκ τῶν διαγωνιζομένων, ἤτοι τρεῖς ἐξ ἑκάστης τάξεως, οἱ ἔχοντες τὰς περισσοτέρας ὀρθὰς λύσεις μετὰ τοὺς λαβόντας τὸ δεύτερον βραβεῖον.

δ'. — *Ἔπαινον* λαμβάνουν οἱ ἔχοντες ὀρθὰς λύσεις ὄχι ὀλιγωτέρας τοῦ ἡμίσεως τῶν λύσεων, τὰς ὁποίας εὗρεν ὁ τελευταῖος τῶν λαβόντων τὸ τρίτον βραβεῖον ἐξ ἑκάστης τάξεως.

ε'. — *Ἔφημον Μεσαίαν* λαμβάνουν οἱ ἔχοντες ὀρθὰς λύσεις ὄχι ὀλιγωτέρας τοῦ ἡμίσεως τῶν λύσεων, τὰς ὁποίας εὗρεν ὁ τελευταῖος τῶν λαβόντων Ἔπαινον ἐξ ἑκάστης τάξεως.

ς'. — Τῶν λοιπῶν δημοσιεύονται ἁπλῶς τὰ ὀνόματα κατ' ἀλφαβητικὴν σειρὰν, μὲ τὸ ποσὸν τῶν λύσεων τὰς ὁποίας εὗρεν ἕκαστος.

9. — Οἱ λαβόντες εἰς προηγουμένους Διαγωνισμοὺς τῶν Λύσεων ἓν οἱονδήποτε βραβεῖον εἰς μίαν ἐκ τῶν τριῶν τάξεων, δὲν δύνανται νὰ διαγωνίζωνται διὰ τὸ ἴδιον ἢ διὰ κατώτερον βραβεῖον, καὶ τίθενται τιμητικῶς **ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ**, ἐὰν ὁ ἀριθμὸς τῶν λύσεών των τοῖς παρέχῃ τὸ δικαίωμα εἰς τὸ ἴδιον ἢ εἰς κατώτερον βραβεῖον ἐκείνου τὸ ὁποῖον ἔλαβον ἄλλοτε. Δὲν τίθενται δὲ ἐκτὸς διαγωνισμοῦ, μόνον ἐὰν διαγωνίζωνται δι' ἀνώτερον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΚΥΡΙΑΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

1. — Αἱ λεγόμεναι *Κυριακαὶ τῆς Διαπλά-*

σεως εἶνε εἶδος Διαγωνισμοῦ. Δίδεται ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως μία Ἐρώτησις, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ φίλοι της ἀπαντοῦν δι' ἐπιστολῶν ἐντὸς ὡρισμένης προθεσμίας. Ἡ κρίσις τῶν ἀπαντήσεων γράφεται ἢ ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως, ἢ ὑπὸ τοῦ γραμματέως της Ἀνανία, ἢ ὑπὸ τῆς οἰκονόμου της Κυρὰ Μάρθας, (κατὰ τὰς περιστάσεις) δημοσιεύεται δὲ εἰκονογραφημένη πλουσίως.

2.— Αἱ ἐπιστολαί, αἱ περιέχουσαι τὴν ἀπάντησιν, πρέπει νὰ μὴ γράφουν *τίποτε ἄλλο* ἐκτὸς αὐτῆς, καὶ νὰ ἐπιγράφωνται ὡς ἑξῆς: *Ἀπάντησις εἰς τὴν* (τάδε) *Κυριακὴν τῆς Διαπλάσεως.*

3.—**Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Διηγήματος.**—Δίδεται ὡς θέμα μία εἰκὼν ἢ σειρὰ εἰκόνων, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν ζητεῖται νὰ γραφῇ διήγημα. Οἱ ὅροι τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου δημοσιεύονται ἑκάστοτε λεπτομερῶς μετὰ τῶν εἰκόνων, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων πρόκειται νὰ γραφῇ τὸ διήγημα.

4.—**Διαγωνισμὸς τοῦ Ξεσπαθώματος, πρὸς ἐγγραφὴν νέων συνδρομητῶν καὶ Διαγωνισμὸς τῶν Εὐσήμων.**—(Περὶ τῶν Διαγωνισμῶν τούτων ἴδε Κεφ. Ε' καὶ Η'.)

5.— Γίνονται ἀκόμη καὶ πολλοὶ ἄλλοι **Μικροὶ Διαγωνισμοί**, οἱ κυριώτεροι τῶν ὁποίων εἶνε: **Διαγωνισμὸς Ζωγραφικῆς**,—**Διαγωνισμὸς Φωτογραφίας**,—**Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν ποιήματος**, —**Διαγωνισμὸς Μεταφράσεως**, (ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, ἀγγλικοῦ καὶ γερμανικοῦ.)—**Διαγωνισμὸς Ραπτικῆς**,—**Διαγωνισμὸς Ἐπιστολογραφίας.** κτλ. Τῶν Διαγωνισμῶν τούτων προκηρύσσονται ἑκάστοτε τὰ θέματα καὶ ὁρίζονται λεπτομερῶς ἐν τῷ φύλλῳ οἱ ὅροι, οἱ ὁποῖοι εἶνε ἄλλοτε ἄλλοι.

6.— Εἰς ὅλους τούτους τοὺς Διαγωνισμούς, ὅπως καὶ εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν, εἰς τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν Μικρῶν Μυστικῶν, ἀποστολὴν πρὸς δημοσίευσιν Παιδικῶν Πνευμάτων κτλ. δύνανται νὰ λαμβάνῃ μέρος ὄχι μόνον πᾶς συνδρομητὴς καὶ πᾶσα συνδρομήτρια, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀδέλφιά των, **ὅσα ἔχουν ψευδώνυμον.** ΜΟΝΟΝ εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων, ὡς βλέπετε ἐν οἰκείῳ τόπῳ, ἓν μόνον πρόσωπον ἐξ ἑκάστης οἰκογενείας δύναται νὰ λαμβάνῃ μέρος, ἢ αὐτὸς οὗτος ὁ συνδρομητής, ἢ ἓν ἀπὸ τἀδέλφιά του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ

1.— Οἱ **Διαγωνισμοὶ** τῆς Διαπλάσεως διαιροῦνται εἰς μεγάλους καὶ εἰς μικρούς. *Μεγάλοι Διαγωνισμοὶ* εἶνε ὁ Διαγωνισμὸς τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ὁ Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων, ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ Διηγήματος καὶ αἱ Κυριακαὶ τῆς Διαπλάσεως.—*Μικροὶ Διαγωνισμοὶ* εἶνε ὁ τῆς Ζωγραφικῆς, τῆς Φωτογραφίας, τῆς Καλλιγραφίας, τῆς Ραπτικῆς, τῆς Μεταφράσεως, κτλ.

2.— Εἰς τοὺς **Μεγάλους Διαγωνισμούς:**

α'.— Ὁ τυχὼν **Α' Βραβείου** λαμβάνει τὰς ἑξῆς τιμὰς καὶ ἀμοιβάς· 1) δημοσιεύεται τὸ βραβευθὲν ἔργον του (ὅταν εἶνε διήγημα ἢ Πν. Ἄσκησις, ἢ ἀπάντησις Κυριακῆς·) 2) δημοσιεύεται ἡ ΕΙΚΩΝ του εἰς τὴν Διάπλασιν, ἂν στείλῃ μίαν του φωτογραφίαν, εἴτε μὲ τὸ ψευδώνυμον ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐβραβεύθη, εἴτε μὲ τὸ ὄνομά του, ἂν δηλώσῃ ρητῶς, ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ γίνῃ χρῆσις τοῦ ὀνόματός του· 3) λαμβάνει ὡς δῶρον τρεῖς τόμους τῆς Διαπλάσεως τῆς **Α' Περιόδου**, ἐκ τῶν τιμωμένων ἀντὶ δραχμῆς ***κατ' ἐκλογήν του.***

β'.— Ὁ τυχὼν **Β' Βραβείου** λαμβάνει ὡς δῶρον δύο τόμους τῆς Διαπλάσεως τῆς **Β' Περιόδου** ἐκ τῶν τιμωμένων ἀντὶ δραχμῆς, ἐπίσης **κατ'** ἐκλογὴν καὶ αἴτησίν του.

γ'.— Τέλος ὁ τυχὼν **Γ' Βραβείου** λαμβάνει ὡς δῶρον ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων ἀντὶ δραχμῆς, ὡς ἄνω.

3.— Εἰς τοὺς **Μικροὺς Διαγωνισμούς :**

α'.— Ὁ τυχὼν **Α' Βραβείου** λαμβάνει τὰς ἑξῆς τιμὰς καὶ ἀμοιβάς : 1) δημοσιεύεται τὸ βραβευθὲν ἔργον του, ὅταν δὲ εἶνε Ζωγραφική, Φωτογραφία ἢ Καλλιγραφία, πιστὸν φωτογραφικὸν πανομοιότυπον αὐτοῦ· 2) δημοσιεύεται ἡ ΕΙΚΩΝ του εἰς τὴν Διάπλασιν, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ Α' Βραβείου τῶν Μεγάλων Διαγωνισμῶν· 3) λαμβάνει ὡς δῶρον τὰ τρία τομίδια τοῦ Παιδικοῦ Πνεύματος (Α', Β' καὶ Γ') τὰ ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως.

β'.— Ὁ τυχὼν **Β' Βραβείου** λαμβάνει ὡς δῶρον δύο τομίδια Παιδικοῦ Πνεύματος (**Α'** καὶ **Β'**, ἢ Α' καὶ Γ', ἢ Β καὶ **Γ'**) κατ' ἐκλογὴν καὶ αἴτησίν του.

γ'.— Τέλος ὁ τυχὼν **Γ' Βραβείου** λαμβάνει ὡς δῶρον ἓν **τομίδιον Παιδικοῦ** Πνεύματος.

4.— Τὰ βραβεῖα δὲν ἀνταλλάσσονται. Ὁ δικαιούμενος π.χ. νὰ λάβῃ τρεῖς τόμους Διαπλάσεως Α' Περιόδου, δὲν δύναται νὰ ζητήσῃ ἄλλο τι ἀντ' αὐτῶν ἴσης ἢ καὶ κατωτέρας ἀξίας.

5.— Ὁ **Διαγωνισμὸς** τοῦ Ξεσπαθώματος, θεωρούμενος ὡς ἔκτακτος ἔχει ἰδιαίτερα ὅλως βραβεῖα, ὁριζόμενα εἰς τὴν Προκήρυξιν.

6.— **Ἀθρόον Βραβεῖον** λέγεται ἓν ἐξαιρετικὸν βραβεῖον ἰσοδυναμοῦν μὲ Α' Βραβεῖον Μεγάλου **Διαγωνισμοῦ**, τὸ ὁποῖον ἡ Διάπλασις ἀπονέμει εἰς τὸν συνδρομητήν, ὡς ἄθροισμα τῶν κατωτέρων Βραβείων, τὰ ὁποῖα ἔλαβε τυχὸν διαγωνιζόμενος ἑκάστοτε εἰς διαφόρους Διαγωνισμούς, (ἐκτὸς τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Εὐσήμων.) Πρὸς τοῦτο, εἰς τὰ διάφορα βραβεῖα τῶν Διαγωνισμῶν, μικρῶν ἢ μεγάλων, ἐδόθησαν αἱ ἑπόμεναι ἀριθμητικαὶ ἀξίαι :

α'.— Τὸ Α' Βραβεῖον ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν μονάδα (1).

β'.—Τὸ Β' βραβεῖον ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ τέταρτον τῆς μονάδος ($^1/_4$).

γ'.— Τὸ Γ' Βραβεῖον ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ ὄγδοον τῆς μονάδος. ($^1/_8$).

δ'.—Ὁ δὲ Ἔπαινος ἐν γένει ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ δέκατον ἕκτον τῆς μονάδος ($^1/_{16}$).

7.— Εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως τηρεῖται ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1899 ἰδιαίτερον Βιβλίον τῶν βραβευομένων, εἰς τὸ ὁποῖον σημειοῦνται διὰ τῶν ἰσοδυνάμων ἀριθμῶν τὰ Βραβεῖα. Καὶ ὅταν οἱ ἀριθμοὶ τῶν Βραβείων, τὰ ὁποῖα ἔλαβεν ὁ συνδρομητής, δώσουν ἄθροισμα ἴσον μὲ τὴν μονάδα (1), εἰς τὸν συνδρομητὴν τοῦτον ἀπονέμεται τὸ **Ἀθρόον Βραβεῖον**, ἅμα τῇ αἰτήσει του. Ὥστε **ἀπαραίτητον εἶνε** τοιοῦτον βιβλίον νὰ κρατῇ καὶ ἕκαστος συνδρομητὴς διὰ τὸν ἑαυτόν του, σημειόνων εἰς αὐτὸ τὰ βραβεῖα, τὰ ὁποῖα λαμβάνει ἑκάστοτε, μὲ τὴν ἀντίστοιχον ἀριθμητικὴν ἀξίαν. Καὶ τοῦτο διὰ νὰ γνωρίζῃ πότε θὰ συμπληρώσῃ τὴν μονάδα καὶ νά το ἀναγγείλῃ ἀμέσως πρὸς τὴν Διάπλασιν.

8.— Ὁ τυχὼν ***Ἀθρόου βραβείου*** λαμβάνει τὰς ἑξῆς τιμὰς καὶ ἀμοιβάς : α') δημοσιεύεται ἡ ΕΙΚΩΝ του· β') λαμβάνει ὡς δῶρον τρεῖς τόμους Διαπλάσεως τῆς πρώτης Περιόδου, ἐκ τῶν τιμωμένων δραχμῆς κατ' ἐκλογὴν καὶ αἴτησίν του.

9.— Ὁ τυχὼν Α' βραβείου εἰς οἱονδήποτε Διαγωνισμόν, πρὶν ἀκόμη οἱ ἀριθμοὶ τῶν κατωτέρων Βραβείων, τὰ ὁποῖα ἔλαβε κατὰ καιρούς, δώσουν ἄθροισμα τὴν μονάδα, δὲν δικαιοῦται νὰ λάβῃ καὶ ***Ἀθρόον Βραβεῖον***. Ἐπίσης ὁ τυχὼν ἅπαξ ***Ἀθρόου***, οὐδέποτε πλέον δικαιοῦται νὰ λάβῃ τοιοῦτον, ὁσαδήποτε εἶνε τὰ βραβεῖα τὰ ὁποῖα θὰ λάβῃ κατόπιν εἰς τοὺς Διαγωνισμούς.

10.— Τὸ *Ἀθρόον Βραβεῖον* ἀπονέμεται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Βραβείων, τὰ ὁποῖα ἔλαβέ τις ὄχι εἰς τὸ διάστημα μόνον ἑνὸς ἔτους, ἀλλ' ἐννοεῖται, εἰς τὸ διάστημα *ὅλων τῶν ἐτῶν*, ἀπὸ τοῦ 1899 καὶ ἐφεξῆς, κατὰ τὰ ὁποῖα θὰ εἶνε συνδρομητὴς καὶ θὰ διαγωνίζεται.

11.— Τὸ **Βραβεῖον τῶν Εὐσήμων** εἶνε ἐτήσιον, καὶ ἀπονέμεται ὡς ἑξῆς: Διὰ πᾶσαν καλὴν ἀπάντησιν εἰς Διαγωνισμόν, διὰ πᾶν καλὸν Παιδικὸν Πνεῦμα, διὰ πᾶσαν σύντομον καὶ ἐκτάκτως καλογραμμένην ἐπιστολήν, διὰ πᾶσαν ἀγαθὴν πρᾶξιν, κτλ. κτλ. ἡ Διάπλασις σημειόνει Εὔσημα, ἀναλόγως τῆς ἀξίας ἑκάστου τῶν ἀνωτέρω. Ἡ ἀπονομὴ τῶν Εὐσήμων δημοσιεύεται πάντοτε εἰς τὸ φύλλον, δι' ἑνὸς **Ε** ἢ περισσοτέρων, ἐντὸς παρενθέσεως, σημειουμένων παρὰ τὸ ὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυμον τοῦ λαμβάνοντος αὐτά.

α'.— Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους, ὁ ἔχων τὸν μεγαλήτερον ἀριθμὸν τῶν Εὐσήμων, λαμβάνει τὸ *Βραβεῖον τῶν Εὐσήμων*, μὲ τὰς ἑξῆς τιμὰς καὶ ἀμοιβάς: 1) δημοσιεύεται ἡ ΕΙΚΩΝ του· 2) λαμβάνει ὡς δῶρον ἕνα τόμον χρυσόδετον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων ἀντὶ φρ. 10 κατ' ἐκλογήν του.

β'.— Δύο Δευτερα Βραβεῖα ἀπονέμονται εἰς τοὺς ἔχοντας τὰ περισσότερα Εὔσημα, μετὰ τὸν λαβόντα τὸ Πρῶτον. Ἑκάτερος τούτων λαμβάνει ὡς δῶρον ἀνὰ ἕνα χρυσόδετον τόμον τῆς «Βιβλιοθήκης τῆς Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων ἀντὶ φρ. 5, κατ' ἐκλογήν του.

γ'.— Τρία Βραβεῖα ἀπονέμονται εἰς τοὺς ἔχοντας τὰ περισσότερα Εὔσημα μετὰ τοὺς λαβόντας Δεύτερον. Ἕκαστος τούτων λαμβάνει ὡς δῶρον ἀπὸ ἕνα ἄδετον τόμον τῆς «Βιβλιοθήκης τῆς Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων ἀντὶ φρ. 3,50 κατ' ἐκλογήν του.

δ'.— *Ἔπαινος* ἀπονέμεται εἰς ὅλους ὅσοι ἔχουν ἀριθμὸν Εὐσήμων μέχρι τοῦ ἡμίσεως τοὐλάχιστον τῶν τοῦ τελευταίου βραβευθέντος. Καὶ *Εὔφημος Μνεία* εἰς τοὺς ἔχοντας ἀριθμὸν Εὐσήμων μέχρι τοῦ ἡμίσεως τοὐλάχιστον τῶν τοῦ τελευταίου ἐπαινεθέντος.

12.— Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους ἕκαστος συνδρομητὴς ὀφείλει νὰ στείλῃ πρὸς τὴν «Διάπλασιν» λεπτομερῆ σημείωσιν τῶν Εὐσήμων, τὰ ὁποῖα ἔλαβε κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους. Ἄλλως δὲν ἀναφέρεται εἰς τ' Ἀποτελέσματα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ϛ'

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΙ — ΑΙ ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

1.— Κάθε συνδρομητὴς ἢ συνδρομήτρια τῆς «Διαπλάσεως», καὶ τ' ἀδέλφιά των, ὅσα ἔχουν ψευδώνυμον, δύνανται νὰ γράφουν ἐπιστολὰς πρὸς τὴν Διάπλασιν. Εἰς τὰς ἐπιστολὰς ταύτας, **ὅταν περιέχουν τι ἄξιον ἀπαντήσεως καὶ ὅταν τὸ ἐπιτρέπῃ ὁ χῶρος**, ἡ Διάπλασις ἀπαντᾷ δημοσίᾳ εἰς ἰδιαιτέραν στήλην, ἡ ὁποία ἐπιγράφεται «Ἀλληλογραφία τῆς Διαπλάσεως».

2.— Ἐκτὸς τῆς ἀλληλογραφίας πρὸς τὴν Διάπλασιν, οἱ φίλοι της συγκοινωνοῦν καὶ πρὸς ἀλλήλους διὰ τῶν *Ἐρωτήσεων καὶ Πληροφοριῶν*. Ὑπάρχει πρὸς τοῦτο ἰδιαιτέρα στήλη, ἐπιγραφομένη **Μικραὶ Ἀγγελίαι**, ὅπου ἕκαστος δύναται νὰ δημοσιεύσῃ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ πρότασιν ἢ ἀγγελίαν,—τῇ ἐγκρίσει πάντοτε τῆς Διαπλάσεως — πληρόνων 5 λεπτὰ δι' ἑκάστην λέξιν. (Οἱ μὴ συνδρομηταὶ 10 λεπτά. Ἐλάχιστος ὅρος : δέκα λέξεις.)

3.— Διὰ τοῦ Γραφείου τῆς «Διαπλάσεως» γίνεται καὶ ἀνταλλαγὴ ἐπιστολῶν μεταξὺ τῶν συνδρομητῶν της. Ἀλλ' ἡ Ἀλληλογραφία αὐτὴ ἐπιτρέπεται *μόνον μεταξὺ ὁμοφύλων*. Ἀγόρια ἀλληλογραφοῦν μὲ ἀγόρια, καὶ κοράσια μὲ κοράσια. Αἱ σχετικαὶ προτάσεις δημοσιεύονται εἰς τὴν στήλην τῶν Μικρῶν Ἀγγελιῶν ἐπὶ πληρωμῇ. Αἱ ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ συνοδεύωνται ὑπὸ γραμματοσήμου 30 λεπτῶν καὶ νὰ τίθενται εἰς ἀνοικτὸν φάκελλον, διὰ νά τας ἀναγινώσκῃ πρῶτον ἡ Διάπλασις καί, ἂν τας ἐγκρίνῃ, νά τας στέλλῃ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΜΥΣΤΙΚΩΝ

1.— **Μικρὰ Μυστικὰ** λέγονται τετράδια, τὰ ὁποῖα ἐξέδωκεν ἡ Διάπλασις, ὅπως ἀνταλλάσσωνται κυρίως μεταξὺ τῶν συνδρομητῶν της. Ἕκαστον τετράδιον *Μικρῶν Μυστικῶν* περιέχει 30 ἐρωτήσεις, καὶ ἀπέναντι αὐτῶν, τὸν ἀπαιτούμενον χῶρον διὰ τὰς ἀπαντήσεις.

2.— Τὰ *Μικρὰ Μυστικὰ* πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖον μας. Ἕκαστον τετράδιον τιμᾶται λεπτὰ 15. Ἑπτὰ τετράδια φρ. 1. Δεκαπέντε τετράδια φρ. 2. Δέσμη ἐξ εἰκοσιπέντε τετραδίων, μ' ἐξώφυλλον καὶ μὲ πίνακα Περιεχομένων, φρ. 3. Ἐξώφυλλον καὶ Πίναξ, χωριστά, λεπτὰ 30.

3.— Ἡ ἀνταλλαγὴ τετραδίων διὰ τοῦ Γραφείου τῆς Διαπλάσεως, γίνεται ὑπὸ τοὺς ἑξῆς ὅρους :

α'.— *Ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν Μικρῶν Μυστικῶν δὲν εἶνε ποσῶς ὑποχρεωτική.*

β'.— Ὁ ἐπιθυμῶν νἀνταλλάξῃ Μικρὰ Μυστικὰ διὰ τοῦ Γραφείου τῆς Διαπλάσεως, πρέπει νὰ ἔχῃ ψευδώνυμον, διότι αἱ ἀνταλλαγαὶ γίνονται μεταξὺ ψευδωνύμων. Πρῶτον λοιπὸν θὰ γράφῃ πρὸς τὴν Διάπλασιν μὲ ποῖον ἐπιθυμεῖ νἀνταλλάξῃ, ἡ δὲ Διάπλασις θὰ δημοσιεύσῃ τὴν πρότασιν εἰς τὴν σχετικὴν στήλην τῆς «Ἀλληλογραφίας». (Μόνον τρεῖς ἕως πέντε προτάσεις ἑκάστου κατ' ἀνώτατον ὅρον δημοσιεύονται εἰς ἕκαστον φύλλον.)

γ'.—Ὁ ἄλλος, ὁ ὁποῖος θὰ ἴδῃ τὴν πρότασιν, εἶνε ἐλεύθερος νὰ τὴν δεχθῇ ἢ ὄχι. Ἂν δεχθῇ, τότε, ἀντὶ πάσης ἄλλης εἰδοποιήσεως, πρέπει νὰ στείλῃ πρῶτος ἓν τετράδιόν του πρὸς τὴν Διάπλασιν, ἡ ὁποία το στέλλει πρὸς τὸν προτείναντα· καὶ ἐκεῖνος πάλιν ἅμα λάβῃ τὸ τετράδιον *ὀφείλει νὰ στείλῃ τὸ ταχύτερον* ἓν ἰδικόν του διὰ νἀποσταλῇ εἰς ἀπόδοσιν πρὸς τὸν δεχθέντα τὴν ἀνταλλαγήν. Οὕτω λοιπὸν *ὁ μὲν δεχόμενος τὴν ἀνταλλαγὴν στέλλει τετράδιον πρῶτος, ὁ δὲ προτείνων αὐτήν, στέλλει δεύτερος.*

δ'.— Ὅ τε δεχόμενος τὴν πρότασιν, καθὼς καὶ ὁ προτείνων, ὅταν θὰ στείλουν τὸ τετράδιόν των, πρέπει πρῶτον νὰ *γράψουν τὰς ἀπαντήσεις*, νά το ὑπογράψουν, πάντοτε μὲ τὸ ψευδώνυμον των ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἔγινεν ἡ πρότασις, (ἢ καὶ μὲ τὸ ὄνομά των μαζί, *ἂν θέλουν* νὰ φανερωθοῦν,) νὰ ἐσωκλείσουν ἓν γραμματόσημον 10 λεπτῶν, (***πάντοτε δεκάλεπτον**, δι' ὁποινδήποτε εἶνε τὸ τετράδιον*), νὰ γράψουν εἰς τὸ ἄνω περιθώριον τοῦ ἐξωφύλλου μὲ *μολυβδοκόνδυλον* πρὸς ποῖον ἀπευθύνεται τὸ τετράδιον (τὸ ψευδώνυμόν του ἀρκεῖ) καὶ νά το στείλουν εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως, ὅπως το διαβιβάσῃ.

4.— *Τετράδια μὲ ἀκόσμους καὶ ἀπρεπεῖς ἀπαντήσεις, μὲ προσωπικοὺς ὑπαινιγμούς, μὲ πειράγματα κτλ. δὲν διαβιβάζονται ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως.*

5.— Νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν ἐκ μέρους τῶν καθυστερούντων ἤδη τετράδια ἢ μὴ ἀποδιδόντων τὰ ληφθέντα ἐντὸς μηνὸς τὸ πολύ, *δὲν δημοσιεύονται.*

6.— Ὁ λαμβάνων τετράδιον διὰ τοῦ γραφείου τῆς Διαπλάσεως, *διὰ τοῦ γραφείου* ἐπίσης ὀφείλει νά το ἀνταποδώσῃ. Ἂν το ἀνταποδώσῃ ἀπ' εὐθείας, θεωρεῖται ὡς καθυστερῶν, καὶ ἑπομένως νέαι του προτάσεις δὲν δημοσιεύονται.

7.— Προτάσεις ἀνταλλαγῆς πρὸς ὅλους τοὺς συνδρομητὰς ὁμοῦ ἢ πρὸς ὅλους τοὺς συνδρομητὰς μιᾶς πόλεως, χωρὶς νὰ ὁρίζωνται διὰ τοῦ ψευδωνύμου, — δὲν εἶνε δεκταί. Αἱ προτάσεις γίνονται πάντοτε *ὑπὸ ψευδωνύμου πρὸς ψευδώνυμον* (μὲ τὸ ὄνομα δὲν ἐπιτρέπεται)· πρέπει δὲ νὰ εἶνε γραμμέναι καὶ ὑπογεγραμμέναι ἰδιοχείρως ὑπὸ τοῦ προτείνοντος.

8.— **Χάριν οἰκονομίας**, τὰ τετράδια τῶν Μ. Μυστικῶν δύνανται νὰ στέλλωνται πρὸς τὴν Διάπλασιν ὑπὸ ταινίαν ὡς **ἔντυπα**, ὅτε πληρόνουν ἐλάχιστον ταχυδρομικὸν τέλος. Καὶ ἡ Διάπλασις ὡς ἔντυπα τὰ στέλλει, περικόπτουσα τὰς ἄκρας τῶν φακέλλων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ — Ο ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1.— «Ξεσπάθωμα» λέγεται ἡ φροντὶς καὶ ἡ ἐνέργεια, τὴν ὁποίαν καταβάλλουν οἱ φίλοι τῆς «Διαπλάσεως» πρὸς ἐγγραφὴν νέων συνδρομητῶν.

2.— Ἡ Διάπλασις, διὰ νὰ κινήσῃ περισσότερον τὴν εὐγενῆ ἅμιλλαν τῶν φίλων της, ἵδρυσε Διαγωνισμοὺς Ξεσπαθώματος, τῶν ὁποίων οἱ ὅροι δημοσιεύονται εἰς ἑκάστην προκήρυξιν. Ἔκτακτοι τιμαὶ καὶ ἀμοιβαὶ ἀπονέμονται εἰς τοὺς ἐγγράφοντας συνδρομητάς, τῶν ὁποίων δημοσιεύονται καὶ αἱ εἰκόνες ἐν συμπλέγματι, μὲ τὸν *κορυφαῖον* (δηλαδὴ τὸν ἐγγράψαντα τοὺς περισσοτέρους) ἐν τῷ μέσῳ.

3.— Οἱ Διαγωνισμοὶ Ξεσπαθώματος εἶνε δύο εἰδῶν· α') Διαγωνισμοὶ πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν, οἱ ὁποῖοι πληρόνουν διαμιᾶς συνδρομὴν δι' ἓν ὁλόκληρον ἔτος, ἤτοι φρ. χρ. 8 ἢ δραχ. 7. β') Διαγωνισμὸς πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν κατὰ φύλλον, οἱ ὁποῖοι πληρόνουν 15 λεπτὰ τὴν ἑβδομάδα ἢ 15 ἑκατοστὰ τοῦ φράγκου, καὶ ἐφάπαξ φρ. 1,20 (ὅταν θέλουν νἀποκτήσουν καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ συνδρομητοῦ.) Τὴν φροντίδα τῆς διανομῆς τῶν φύλλων εἰς τοὺς ἀγοραστάς, τῆς εἰσπράξεως καὶ ἀποστολῆς τοῦ ἀντιτίμου κτλ. ἀναλαμβάνουν οἱ διαγωνιζόμενοι συνδρομηταί, οἱ ὁποῖοι ὀνομάζονται *Πράκτορες τῆς Διαπλάσεως.*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

1.— Εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως» λειτουργεῖ *Ταμεῖον ὑπὲρ τῶν Ἀπόρων ἐπιμελῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν*

2.— Ὁ σκοπὸς τοῦ Ταμείου τούτου εἶνε ἡ δωρεὰν παροχὴ τῆς «Διαπλάσεως» εἰς παιδία ἐπιμελῆ καὶ φιλόμουσα ἀλλὰ πτωχά, τὰ ὁποῖα δὲν θὰ ἠδύναντο ἄλλως νἀποκτήσουν αὐτήν. Οὕτως, ἀπέναντι τοῦ συναζομένου ποσοῦ, στέλλονται εἰς τὸ τέλος τοῦ σχολικοῦ ἔτους τόμοι τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς «Βιβλιοθήκης» της εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλαχοῦ Σχολεῖα, ὅπως διανέμωνται ὡς βραβεῖα εἰς τοὺς ἀριστεύοντας κατὰ τὰς ἐξετάσεις ἀπόρους μαθητὰς καὶ μαθητρίας.

3.— Εἰς τὸ Ταμεῖον ὑπὲρ τῶν Ἀπόρων εἶνε δεκτὰ οἱαδήποτε ποσά, καὶ τὰ *ἐλάχιστα* ἐκ μέρους τῶν συνδρομητῶν μας, καὶ παντὸς ἄλλου ἐπιθυμοῦντος νὰ συνεισφέρῃ. Εἰς τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀπόρων κατατίθεται ἐπίσης τὸ περίσσευμα τῶν γραμματοσήμων τῶν *Μικρῶν Μυστικῶν*, καὶ τὰ ἐκ τῆς ἀλλαγῆς τῶν *Ψευδωνύμων* εἰσπραττόμενα, ἀφαιρουμένων τῶν ἐξόδων τῆς δι' αὐτὰ ὑπηρεσίας. Τὰ ὀνόματα τῶν εἰσφερόντων μὲ τὸ ποσὸν τῆς εἰσφορᾶς ἑκάστου, δημοσιεύονται ἑκάστοτε εἰς τὴν «Διάπλασιν.»

4.— Ἐκτὸς τοῦ Ταμείου, πολλοὶ τῶν εὐπόρων συνδρομητῶν τῆς «Διαπλάσεως» λαμβάνουν μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν Ξεσπαθώματος ἐγγράφοντες *ἐξ ἰδίων* πτωχὰ καὶ φιλόμουσα παιδία, συνιστώμενα ὑπ' ἄλλων συνδρομητῶν διὰ τῆς Ἀλληλογραφίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

Η ΣΕΙΡΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ — Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1.— Οἱ νέοι συνδρομηταὶ δύνανται νἀποκτήσουν τὴν σειρὰν τῶν τόμων τῆς «Διαπλάσεως» τῶν ἐκδοθέντων πρὸ τοῦ ἔτους, κατὰ τὸ ὁποῖον ἐνεγράφησαν.

2.— Μέχρι τοῦδε ἐξεδόθησαν 34 Τόμοι, ἐκ τῶν ὁποίων μόνον ὁ δεύτερος (1880) δὲν ὑπάρχει, ἐξαντληθεὶς πρὸ πολλοῦ.

3.— Ἀπὸ τοῦ 1879 μέχρι τοῦ 1893 ἐξεδόθησαν 24 τόμοι, ὀνομαζόμενοι «Τόμοι τῆς Α' Περιόδου.» (Διότι ἀπὸ τοῦ 1894 ἡ «Διάπλασις» ἔγινεν ἀπὸ δεκαπενθημέρου ἑβδομαδιαία, ἤλλαξε σχῆμα καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν Β' Περίοδον.)

4.— Ἐκ τῶν 24 τόμων τῆς Α' Περιόδου ὁ 1ος, ὁ 3ος, ὁ 8ος, ὁ 9ος, ὁ 12, ὁ 13ος, ὁ 14ος καὶ ὁ 24ος, ἐκ τῶν ὁποίων ὀλίγα ἀντίτυπα μᾶς ὑπολείπονται, τιμῶνται εἰς τὴν ἀρχικήν των τιμήν, ἤτοι πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

5.— Οἱ ἑξῆς τόμοι, ἐκ τῶν ὁποίων ἀντίτυπα μᾶς περισσεύουν, ἤτοι ὁ 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 11ος, 15ος, 16, 17ος, 18ος, 19ος, 20ός, 21ος, 22ος, 23ος, εἶνε ὑποτιμημένοι καὶ τιμῶνται ἕκαστος δραχ. 1 διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, δραχ. 1,10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ φρ. χρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλεύθεροι ταχυδρομικῶν τελῶν.

6.— Ὁ 10ος τόμος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ ἐντελῶς, εἶνε ὑπερτιμημένος, καὶ τιμᾶται φρ 10.

7.— Ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων 10 τόμων τῆς Β' Περιόδου, οἱ μὲν τόμοι τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, καὶ 1898 εἶνε ὑποτιμημένοι καὶ τιμῶνται ἕκαστος ἄδετος, φρ. 3. (ταχυδρομικῶς 3,50)· χρυσόδετος φρ. 6 (ταχυδρομικῶς φρ. 6,50). Οἱ δὲ λοιποί, τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901 1902 καὶ 1903 τιμῶνται εἰς τὴν ἀρχικήν των τιμήν, ἤτοι ἕκαστος φρ. 7 ἄδετος, καὶ φρ. 10 χρυσόδετος.

8.— Οἱ τόμοι τῆς Α' Περιόδου πωλοῦνται καὶ χρυσόδετοι *ἀνὰ δύο*, ἀποτελοῦντες ἓν βιβλίον, (ὁ 3ος μὲ τὸν 4ον, ὁ 5ος μὲ τὸν 6ον, ὁ 7ος μὲ τὸν 8ον καὶ καθ' ἑξῆς) εἰς τὴν τιμὴν δὲ τῶν δύο ὁμοῦ, πρέπει νὰ προστίθενται φρ. 3 διὰ τὸ δέσιμον.

9.— Ἡ διεύθυνσις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ἐκδίδει ἑκάστοτε καὶ τόμους, ἀνεξαρτήτους τοῦ περιοδικοῦ, περιέχοντας ἕκαστος ἀπὸ ἓν τερπνὸν καὶ ἠθικὸν ἀνάγνωσμα, — ὡς ἐπιτοπλεῖστον μυθιστόρημα εἰκονογραφημένον. Οἱ τόμοι οὗτοι τιτλοφοροῦνται «**Βιβλιοθήκη τῆς Διαπλάσεως**».

10.— Τὸ *Εἰς τὴν Θάλασσαν*, ἡ *Ἀνθοῦλα*, τὸ *Βαϊτὰν Ζεράη*, οἱ *Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου*, τὰ *Διηγήματα τοῦ Ἄνδερσεν* καὶ ἄλλα, ἐξηντλήθησαν ἤδη πρὸ πολλοῦ, ἐκ τῶν λοιπῶν δὲ ὀλίγιστα ἀντίτυπα ὑπολείπονται, τὰ ὁποῖα πωλοῦνται εἰς τὰς ἀκολούθους τιμάς :

α'.— **Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης** (μὲ 60 εἰκόνας) ἄδετος φρ. 6, χρυσόδετος φρ. 8. (Ὀλίγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάρτου πρώτης ποιότητος ἄδετα φρ. 7, χρυσόδετα φρ. 10).

β'.— **Ὁ Ἀγροτικὸς Οἰκίσκος** (μὲ 25 εἰκόνας) ἄδετος φρ. 1,75, Χρυσόδ. φρ. 3,25.

γ'.— **Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς** φρ. 0,60.

δ'. **Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου** (μὲ 20 εἰκόνας) ἄδετον φρ. 3,50· χρυσόδετον φρ. 5.

ε'.— **Λεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν.** (25 τετράδια μετ' ἐξωφύλλου καὶ πίνακος περιεχομένων) φρ. 3.

στ'.— **Ἡ Μαρουσία** (μὲ 21 εἰκόνας) ἄδετος φρ. 3.50· χρυσόδετος φρ. 5.

ζ'.— **Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων** (ποιήματα) ἄδετος φρ. 1,50· χρυσόδ. φρ. 2,50

η'.— **Ἡ Νίνα** (μὲ 28 εἰκόνας) ἄδετος φρ. 3.50· χρυσόδετος φρ. 5.

θ'.— **Παιδικοὶ Διάλογοι** (Κουρτίδου). Δύο *Σειραί*, ἑκάστη τῶν ὁποίων τιμᾶται φρ. 1,20. Αἱ δύο *ὁμοῦ* χρυσόδετοι φρ. 4.

ι'.— **Παιδικὸν Θέατρον** (Ξενοπούλου) ἄδετον δρ. 2. χρυσόδετον φρ. 3.50.

ια'.— **Παιδικὸν Πνεῦμα** (3 τομίδια) ἕκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 *ὁμοῦ* φρ. 2,50.

ιβ'.— **Πρόας ὁ Νεκίου.** (24 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

ιγ'.— **Ὁ Πυρειοπώλης** (μὲ 24 εἰκόνας) ἄδετος φρ. 3,50· χρυσόδετος φρ. 5.

ιδ'.— **Ὁ Φώτης** (ποίημα) φρ 0,60.

11.—Λεπτομερέστερος Τιμοκατάλογος «Διαπλάσεως» καὶ «Βιβλιοθήκης» στέλλεται εἰς πάντα αἰτοῦντα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'
ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ
ΑΛΛΑΓΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
ΕΛΛΕΙΠΟΝΤΑ ΦΥΛΛΑΔΙΑ

1.— Ἡ συνδρομὴ εἰς τὴν «Διάπλασιν» εἶνε *προπληρωτέα*· ἑπομένως ὁ συνδρομητὴς ὁ ἐπιθυμῶν νὰ ἐξακολουθήσῃ πρέπει, πρὶν λήξῃ ἡ συνδρομή του, νὰ τὴν ἀνανεώσῃ. Ὁ μὴ ἐπιθυμῶν νὰ ἐξακολουθήσῃ, ὀφείλει νά το δηλώσῃ δι' ἐπιστολῆς ἢ ταχυδρομικοῦ δελταρίου, ἢ νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ πρῶτον μετὰ τὴν λῆξιν τῆς συνδρομῆς του φυλλάδιον, σημειῶν ἐπ' αὐτοῦ τὴν λέξιν «Ἀπαράδεκτον» *καὶ τὸ ὄνομά του.*

2.— Κατ' ἔτος ἡ Διάπλασις προκηρύσσει Λαχεῖον Δώρων. Φέτος τὰ Δῶρα ταῦτα εἶνε ἀξίας ἄνω τῶν 2,500 δραχμῶν, καὶ θὰ διανεμηθοῦν *διὰ κλήρου* εἰς ὅλους τοὺς συνδρομητὰς παλαιοὺς ἢ νέους, ὅσοι θὰ ἔχουν ἐγγραφῆ ἢ ἀνανεώσῃ τὴν συνδρομήν των μέχρι τῆς 15 Φεβρουαρίου.

3.— Πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων καὶ παραγγελία, καὶ ἐν γένει πᾶσα ἐποστολὴ ἀπευθύνεται πρὸς τὸν κ. **Νικόλαον Π. Παπαδόπουλον, διευθυντὴν καὶ ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ὁδὸς Εὐριπίδου, 38. Εἰς Ἀθήνας.** Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν καὶ τῶν ἄλλων παραγγελιῶν στέλλεται διὰ τραπεζιτικῶν ἢ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, ἐλλείψει δὲ τοιούτων, διὰ χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσῶν νομισμάτων ἐσφηνωμένων ἐντὸς λεπτοῦ χαρτονίου, τοκομεριδίων τῶν λαχειοφόρων ὁμολογιῶν τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, κτλ. Ποσὰ μικρότερα τοῦ ἑνὸς φράγκου ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κράτους, (προτιμωμένων τῶν γαλλικῶν καὶ ἀγγλικῶν.)

4.— Ἐπιστολὴ περιέχουσα χρήματα ἀνάγκη νὰ στέλλεται *συστημένη καὶ καλῶς ἐσφραγισμένη*, πρὸς ἀποφυγὴν ἀπωλείας ἢ παραβιάσεως.

5.— Ὁ πληρόνων ἐτησίαν συνδρομήν, ἀποκτᾷ τὸ δικαίωμα μιᾶς *ταινίας τυπωμένης*, ὑπὸ τὴν ὁποίαν τῷ στέλλεται τὸ φύλλον ταχυδρομικῶς. Διὰ πᾶσαν ἀλλαγὴν διευθύνσεως, *ἐντὸς τοῦ ἔτους τῆς συνδρομῆς* γινομένην, ὁ συνδρομητὴς ὀφείλει νὰ στείλῃ καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἀπαιτουμένην δαπάνην πρὸς ἐκτύπωσιν τῆς νέας του ταινίας. Ἄλλως ἡ παραγγελία του δὲν ἐκτελεῖται καὶ τὸ φύλλον του μένει εἰς τὸ Γραφεῖον.

6.— Ὁ συνδρομητὴς ὁ ἀλλάσσων κατοικίαν ὀφείλει νὰ εἰδοποιήσῃ ἀμέσως τὸ Γραφεῖον μας. Ἄλλως ἡ Διεύθυνσις δὲν εὐθύνεται διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων. Ἐπίσης, ἂν δὲν λάβῃ κανεὶς τὸ φύλλον μιᾶς ἑβδομάδος, *ὀφείλει νὰ εἰδοποιήσῃ ἀμέσως* μὲ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ταχυδρομείου καὶ νὰ ζητήσῃ τὸ ἀπωλεσθὲν φύλλον, τὸ ὁποῖον τότε στέλλεται ἐκ νέου δωρεάν. Αἰτήσεις ὅμως περὶ ἀναπληρώσεως φύλλων μὴ γινόμεναι ἀμέσως, δὲν εἶνε δεκταί, ἂν δὲν συνοδεύωνται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου (λεπτὰ 15 δι' ἕκαστον φυλλάδιον.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'
Ο «ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ»

1.—Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1899, οἱ συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ἔχουν ἀναλάβη τὴν πρωτοβουλίαν πανελληνίου Ἐθνικοῦ Ἐράνου. ἵνα διὰ τοῦ συναχθησομένου ποσοῦ, ναυπηγηθῇ πολεμικὸν πλοῖον καὶ δωρηθῇ εἰς τὸ Ἔθνος. Τὸ πλοῖον τοῦτο θὰ ὀνομασθῇ «Ἑλληνόπαις» πρὸς τιμὴν τῶν Ἑλληνοπαίδων, διὰ τῶν ἐνεργειῶν καὶ τῶν χρημάτων τῶν ὁποίων θὰ ναυπηγηθῇ.

2.— Μέχρι τοῦδε ἔχουν συναχθῆ 4,350 δραχμαί, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν καταλόγων τῶν δημοσιευομένων εἰς τὴν Διάπλασιν. Ὅσοι ἐκ τῶν νέων συνδρομητῶν θὰ θελήσουν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν Ἔρανον καὶ νὰ συντελέσουν οὕτω εἰς τὴν πραγματοποίησιν ἔργου τόσον ὡραίου, δύνανται νὰ στείλουν ὅ,τι ποσὸν ἐπιθυμοῦν, ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΟΔΗΓΟΥ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΟΥΡΑΝΙΑ Ι. ΜΑΚΡΗ
ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Πικραμένη Καρδοῦλα*
τυχοῦσα Ἀθρόου Βραβείου.
[*Ἴδε Διάπλασιν 1903, φύλλ. 40, σελ. 319*]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὴν Ἔκθεσιν ἡ μικρὰ Ἀλεξάνδρα βλέπει εἰκόνα παριστῶσαν Ναυμαχίαν.

— Δέν μου λέτε, μπαμπᾶ, ἐρωτᾷ, βαρέθηκε ὁ ζωγράφος νὰ ζωγραφίζῃ πλοῖα κ' ἐγέμισε τὴν εἰκόνα του καπνό;

(*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Διπλωμάτου.*

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΑΙ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΙ

Η προθεσμία τῆς ἀνανεώσεως καὶ ἐγγραφῆς διὰ τὸ 1094, μὲ ὅλα τὰ προνόμια καὶ μὲ δικαίωμα Λαχείου, καθὼς καὶ ἡ προθεσμία τοῦ Γ' Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος, παρατείνονται μέχρι τῆς 15ης Φεβρουαρίου ἔ.ἔ. Ἄλλη παράτασις δὲν θὰ δοθῇ.

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Εἰς ἀπάντησιν καὶ εἰς ἀνταπόδοσιν τῶν εὐχῶν, τὰς ὁποίας ἔστειλα πρὸς τοὺς φίλους μου μὲ τὸ προηγούμενον φυλλάδιον, ἔλαβα γράμματα ἐπισκεπτήρια, κάρτες, εἰκονογραφημένα δελτάρια, βουνό! Ποῖον νὰ πρωταναφέρω ἀπὸ ὅλον αὐτὸ τὸ πλῆθος; Τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους ἀπὸ καρδίας, καὶ ἀρκοῦμαι νἀναγράψω ἐδῶ μόνον ἐκείνους, ποῦ μου ἔστειλαν ἕως σήμερον τὰ ὡραιότερα δελτάρια. Εἶνε οἱ ἑξῆς:

Μαρία Σάνδερς, Καίτη Χάλδα, Ἄγγελος Αὐγερινός, Κόκκινον Κρίνον, Ἑλένη Ἀγγελίδου, Μαρία Στίβενς. Ἐρίγδουπος Ζεύς, Γ. Ἀθανασιάδης, Ναταλία Παυλάκη, Ποῖος Εἶμαι, Δημ. Ε. Κόκαλης, Κοντοπόνηρος, Ἠλεκτρικὸς Σπινθήρ, Ἄννα Ι. Λαμπίρη, Μαρία Πετρέα, Ἀγωνιῶσα Ψυχή, Τιμ. Δ. Κωνσταντινίδης, Φάρος τῆς Κορίνθου, Κ. Ι. Ἀντωνόπουλος, Φαιδίμη, Λευκὴ Μαργαρίτα, Ἰωάννης Μαραγιάννης, Χειμωνιάτικος Ἥλιος, Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς, Μιχ. Ε. Καζάζης, Ὀττίλια Ὀρέστης καὶ Ματθίλδη Π. Λινδερμάϊερ. Δικηγόρος τῆς Νεολαίας, Κλάδος Ἐλαίας, Σ. Ι. Παρουσίου, Φίλη τῶν Καλῶν, Βασ. Χ. Στύλογλου, Εὐριπίδης Ἀργυρόπουλος, Μέλισσα τοῦ Ὑμηττοῦ, Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ, Εὐ. Καββάκου, Χαρίκλεια καὶ Μαρία Κουβελᾶ, Νύμφη τοῦ Σηκουάνα καὶ Λευκανθεμίς, Ε. Κοντογούρη, Μεγαλοπρεπὴς Φύσις καὶ Πὶρ Χό, Οὐράνιον Τόξον, Ποιμενὶς τοῦ Παναχαϊκοῦ, Ἑλληνικὴ Βαρκούλα, Ἱππότης τοῦ Πηλίου καὶ Ἀργοναυτικὴ Ἐκστρατεία, Α. Γ. Σκάμπουλος, Ἀταβύριον Ρόδου, Λόλα Κ. Γκινάκα, Ναυτόπουλο τοῦ Αἰγαίου, Ἄνθος τοῦ Σολωμοῦ, Νιαγάρας, Ἑσπερία Αὔρα, Μαρία καὶ Μίνα Πολέμη, Λίμνη Μαρεῶτις, Παιδικὴ Χαρά, Χαρούμενη Καρδοῦλα, Ἀγράμπελη, Ἴον, Μεγιστεύς, Κυματίζουσα Θάλασσα, Ἀηδὼν τῶν Τεμπῶν, Ἀθανασιάδης, Κλεῖς τοῦ Πόντου, Κωνσταντία Ἀθανασιάδου, Φίλημα τοῦ Κύματος, Δούκισσα τῶν Σαλώνων, Ἀριάδνη Μ. Κούππα, Κρῆσσα Κορασίς.

Ἰδιαιτέρως εὐχαριστῶ τὸν *Χιακὸν Ἄνεμον*, ὁ ὁποῖος ἔστειλε διὰ τὸν Ἀνανίαν ἕνα ἐξυπνότατον χάρτινον καὶ παρασημοφορεμένον Καραγκιόζην, μὲ τὸν ὁποῖον ὁ χάχας ὁ ψυχογυιός μου ἔπαιζε ὥρες ὁλόκληρες! Καὶ φαντασθῆτε πιὰ τὰ γέλια τῶν μικρῶν ἀδελφῶν!

Ἔλαβα ἀκόμη διὰ τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα μου τὴν Πρωτοχρονιὰν κ' ἓν ὡραιότατον δῶρον, τὸ ὁποῖον ἔγινε διὰ συνεισφορᾶς πολλῶν φίλων μου καὶ διὰ τῶν ἐνεργειῶν τῆς *Αὔρας τῆς Κερκύρας*, τῆς *Ζημιόγατας* καὶ τοῦ *Διαβόλου Ἑσπερινοῦ*. Εἶνε τεμάχιον βελούδου καφέ, φοδραρισμένον μὲ ὕφασμα κίτρινον, στολισμένον μὲ χρωματιστὰ κεντήματα μηχανῆς (ἀπλικασιὸν) καὶ τριγυρισμένον μὲ σειρῆτι. Ὡραῖον στολίδι τοῦ τοίχου, «ἐγκλεῖον ἐν τῇ πενιχρότητί του, — καθὼς μου γράφουν οἱ φίλοι μου, — τὴν ἄπειρον αὐτῶν ἀγάπην καὶ εὐγνωμοσύνην». Εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας καὶ τοὺς λαβόντας τὴν πρωτοβουλίαν, καὶ τοὺς λαβόντας μέρος εἰς τὸν ἔρανον, καὶ τοὺς ἐκτελέσαντας τὸ σχέδιον. Ἐλλείψει χώρου σήμερον, θὰ δημοσιεύσω εἰς τὸ προσεχὲς τ' ἀγαπητὰ ὀνόματα.

ΤΟ ΣΗΜΑ ΚΑΙ Η ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ

Ἀπερίγραπτον ἐνθουσιασμὸν ἐπροκάλεσεν, ὡς ἦτο ἑπόμενον, ἡ ἀγγελία περὶ τοῦ Σήματος. Πρώτη-πρώτη ἔσπευσε νὰ τὸ παραγγείλῃ ἡ *Πολύνα Δ. Δημητριάδου*, δευτέρα ἡ *Ρουμπίνα Ν. Ζορμπᾶ* καὶ τρίτος ὁ *Δημήτριος Μπούμπουλης* ἐξ Ἀθηνῶν. Πρῶτος ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, ὁ *Δημήτριος Σταματιάδης*. Πρώτη ἀπὸ τὸ Ναύπλιον ἡ *Δήμητρα Ι. Κουκουλάκη*. Πρῶται ἀπὸ τὰς Πάτρας (μὲ τὸ ἴδιον ταχυδρομεῖον) ἡ *Εὐγενία Κίτσου* καὶ ἡ *Ἀδαμαντία Ν. Φακῆ*. Πρῶτος ἀπὸ τὴν Κυπαρισσίαν ὁ *Ἀνδρέας Γεωργακόπουλος* καὶ ...... δὲν πιστεύω νὰ ἔχετε τὴν ἀπαίτησιν νὰ ἐξακολουθήσω!

Καὶ ἡ Ψηφοφορία τῶν ψευδωνύμων πηγαίνει πολὺ καλά. Τὰ ψηφοδέλτια μοῦ ἔρχονται βροχηδόν. Σᾶς ὑπενθυμίζω ὅτι ἡ προθεσμία λήγει τὴν 31 Ἰανουαρίου, ὥστε ὅσοι δὲν ἐψηφίσατε ἀκόμη, κυττάξετε νὰ μὴν ἔλθετε μετὰ τὸ κλείσιμον τῶν καλπῶν...

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ ΜΟΥ

Ὡς βλέπετε, τὸ παρὸν φυλλάδιον εἶνε διπλοῦν —δύο ἑβδομάδων— καὶ τιμᾶται λεπτὰ 30. Ὅσοι λοιπὸν εἰσεπράξατε ἀπὸ τοὺς κατὰ φύλλον ἀγοραστάς σας καὶ μου ἐστείλατε 15 λεπτὰ διὰ τὸ πρῶτον φύλλον, πρέπει νὰ εἰσπράξετε ἀπὸ τὸν καθένα ἀκόμη 15, καὶ μὲ τὴν παραγγελίαν τοῦ δευτέρου φύλλου—τὸ ὁποῖον θὰ εἶνε μονόν,—νὰ μοῦ στείλετε ἀπὸ λεπτὰ 30. Εἰς τὸ ἑξῆς θά σας εἰδοποιῶ ἀπὸ πρὶν ὅταν μέλλῃ νὰ ἐκδοθῇ φύλλον διπλοῦν.

Ἀπὸ τὴν Τουρκίαν, ὅσοι μοῦ στέλλετε τὸ ἀντίτιμον τῶν φύλλων εἰς ὀθωμανικὰ γραμματόσημα, νὰ προτιμᾶτε γραμματόσημα προωρισμένα *διὰ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Τουρκίας*, καὶ νὰ λογαριάζετε πέντε (5) γρόσια διὰ κάθε φράγκον. Παραδείγματος χάριν: πρόκειται νὰ μοῦ ἐμβάσετε δυόμισυ φράγκα; Θά μου ἐσωκλείσετε εἰς τὸ γράμμα σας ὀθωμανικὰ γραμματόσημα τοῦ Ἐσωτερικοῦ ἀξίας δωδεκάμισυ γροσίων (Ἐλλείψει ἐπιταγῆς, ἐννοεῖται πάντοτε.)

Αὐτά, καὶ σᾶς εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς ἐνεργείας σας, τοὺς Πράκτορας ὅλους.

Τὴν τελευταίαν μου ἀλληλογραφίαν ἔγραψα εἰς τὰς 18 Δεκεμβρίου. Σήμερον ποῦ σας γράφω εἶνε 7 Ἰανουαρίου. Φαντασθῆτε λοιπὸν πόσας ἐπιστολὰς ἔλαβα εἰς τὸ διάστημα τῶν εἴκοσιν αὐτῶν ἡμερῶν! Μὲ ὅλην μου τὴν καλὴν θέλησιν, μοῦ εἶνε ἀπολύτως ἀδύνατον νἀπαντήσω εἰς ὅλας. Θὰ περιορισθῶ λοιπὸν εἰς τὰς νεωτέρας, ἐκείνας που ἔλαβα τὴν τελευταίαν ἑβδομάδα, καὶ ἀπὸ αὐτὰς πάλιν θὰ παραλείψω τὰς μισὰς καὶ... καὶ....

Γεράσιμε Β. Νεόφυτε, κατὰ λάθος σοῦ ἐνέκρινα πρό τινος τὸ ψευδώνυμον *Ἄριστος Ἱππεύς*, ἐνῷ τοῦτο πρὸ πολλοῦ τὸ ἔχει ἄλλος φίλος μου. Ὥστε σὲ παρακαλῶ νά μου στείλῃς νέα ψευδώνυμα πρὸς ἐκλογήν, καὶ... τὰ λάθη διὰ τοὺς ἀνθρώπους.

Νὰ καὶ ἕνα ἄλλο λάθος ποὺ τὸ παρετήρησεν ἡ φίλη μου *Ἀθῷα Καρδία*. Εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 628 Ἄσκησιν παρελείφθησαν αἱ λέξεις ἐκ τῶν ὁποίων θὰ ἐσχηματίζετο δι' ἀνταλλαγῆς τὸ Κριχωτόν, καὶ οὕτω ἡ ἄσκησις θὰ ἀκυρωθῇ. Κρῖμα ποῦ ἦτο τόσον ὡραία! — Ὅσον διὰ τὴν λύσιν σου, *Ἀθῷα Καρδία*, ναὶ μὲν εἶνε ὀρθή. ἀλλὰ κατὰ τὸν κανονισμὸν δὲν θὰ μετρηθῇ, διότι δὲν συμφωνεῖ μὲ τὴν δημοσιευθεῖσαν.

Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖόν σου, *Ἄσπρο Ποντικάκι*. Κ' ἐγὼ νομίζω ὅτι δὲν εἶχε δίκαιον ἐκεῖνος ποῦ σε ὠνόμασε *ξενομανῆ*, διότι ἠγόρασες ἓν ἔργον τοῦ Ἰουλίου Βὲρν εἰς τὸ πρωτότυπον. Βέβαια, δὲν πρέπει νὰ περιφρονῇ κανεὶς τὰ ἑλληνικὰ βιβλία, ἀπεναντίας πρέπει νὰ προτιμᾷ τὰ ὀλίγα που ὑπάρχουν. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νἀγοράσῃ μίαν φορὰν κ' ἕνα γαλλικὸν βιβλίον τοῦ γούστου του! Θὰ ἦτο ὑπερβολή...

Πρὸς τὸν Σύλλογον «Ἕνωσις», ὁ ὁποῖος δι' εἰσφορᾶς τοῦ ἐν Βόλῳ τμήματος ἐνέγραψε διὰ τὸ 1904 δύο ἀπόρους συνδρομητάς, διὰ δὲ τοῦ ἐν Πειραιεῖ ἄλλον ἕνα, θερμὰ συγχαρητήρια διὰ τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα τῶν μελῶν του. καὶ ἀπείρους εὐχαριστίας διὰ τὸν ἐνθουσιώδη ζῆλόν του ὑπὲρ διαδόσεως τῆς Διαπλάσεως.

Τ' αὐτὰ καὶ πρὸς τὴν εὐγενῆ *Μεμφίδα* [10Ε] ἡ ὁποία μοῦ ἔστειλε χρήματα διὰ νἀνανεώσω τὰς συνδρομὰς τῶν *πέντε* προστατευομένων της ἀπόρων. Τοιαῦτα παραδείγματα εἶνε τῳόντι σπάνια!

Ὄχι, *Μαραμένον Ρόδον*, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν εἰμπορεῖς. Διότι οἱ ἀγορασταὶ κατὰ φύλλον δὲν λαμβάνουν «Διάπλασιν» ἀπ' εὐθείας εἰς τὄνομά των, ἀλλὰ διὰ μέσου Πράκτορος. Ὥστε μόνον ἂν δέχεται νὰ στέλλεται πρὸς σὲ τὸ φύλλον, εἰμπορεῖς νὰ ἐγγράψῃς τὸν Ἀπορόν σου.

Δάκρυ τῆς Δυστυχίας, ἡ συνδρομή σου ἀρχίζει τὴν 1ην Ἀπριλίου 1903 καὶ τελειόνει τὴν 31ην Μαρτίου 1904. Δι' αὐτὸ ἡ ἀπόδειξίς σου δὲν ἔχει ἀριθμὸν Λαχείου. Εἰς τὸ Λαχεῖον ἑκάστου ἔτους λαμβάνουν μέρος οἱ ἐγγραφόμενοι ἐντὸς τῆς προθεσμίας δι' ὅλον τὸ ἔτος τοῦτο. Εἰμπορεῖς ὅμως νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὴν κλήρωσιν τοῦ 1904. ἐὰν ἐντὸς τῆς προθεσμίας στείλῃς δρ. 5,25 (ἤτοι συνδρομὴν ἐννέα μηνῶν,) διὰ νά σ' ἐγγράψω μέχρι τέλους τοῦ ἔτους καὶ νά σου στείλω ἀπόδειξιν μὲ ἀριθμόν.

«Ἔκτακτον τὸ τελευταῖον φυλλάδιον,— μοῦ γράφει ἡ *Ποιμενὶς τοῦ Παναχαϊκοῦ* — τί χαρὰ ἂν ἐξεδίδετο τοιοῦτον καθ' ἑβδομάδα!» Δηλαδὴ εἰκοσασέλιδον; Ἀ, εἶνε πολύ! Πρὸς τὸ παρὸν τὸ ὄνειρόν μας εἶνε νὰ ἐκδίδωμεν δωδεκασέλιδον φύλλον καθ' ἑβδομάδα. Καὶ θὰ τὸ πραγματοποιήσωμεν, ἂν ἐντείνωμεν ὅλοι τὰς δυνάμεις μας διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ κατὰ φύλλον Ξεσπάθωμα καὶ νὰ διπλασιασθοῦν οἱ συνδρομηταί, — τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι θὰ γίνῃ.

«Δὲν δύναμαι νὰ σου περιγράψω τὸν ἐνθουσιασμόν μου, — μοῦ γράφει καὶ ἡ *Δίχρωμος Φούξια*,— διὰ τὰ περιεχόμενα τοῦ τελευταίου φυλλαδίου. Ἐκ τῶν μᾶλλον ἐνδιαφερόντων καὶ εὐχαρίστων εἶνε καὶ ἡ ἀναγγελία τῆς ἐκδόσεως τοῦ Σήματος. Σὲ βεβαιῶ, ἀγαπητή μου, ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τὸ φαντασθῇ τις ὡραιότερον, κομψότερον καὶ συμβολικώτερον. Δὲν θὰ βραδύνω νά το παραγγείλω.»

Καὶ ὁ *Ἕλλην Ἀθλητὴς* μοῦ γράφει ἐπίσης κατενθουσιασμένος διὰ τὴν ΙΔ' Κυριακὴν καὶ διὰ τὸ Δημοψήφισμα. «Τώρα τὸ Γραφεῖόν σου θὰ γίνῃ σωστὸν ἐκλογικὸν κέντρον, διότι δέν πιστεύω κανεὶς ἐκ τῶν συνδρομητῶν νὰ μὴ μεταχειρισθῇ τὸ διὰ πρώτην φορὰν διδόμενον εἰς αὐτὸν δικαίωμα τῆς ψήφου,— καὶ δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα!»— Οἱ νέοι συνδρομηταὶ δὲν ἠξεύρουν ἀκόμη τί εἶνε τὸ Δημοψήφισμα. Ἂς ἔχουν ὑπομονὴν καὶ θά το μάθουν. Πρὸς τὸ παρὸν τοῖς συνιστῶ νὰ ἐκλέξουν ὅσον τὸ δυνατὸν ὡραῖον ψευδώνυμον.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Αἴολον* (Π. Κ. αὐτὸ ἐσημείωσα καὶ εἰς τὰς Ἀσκήσεις σου) *Ἐργατικὸν Μύρμηκα* (Δ.Ι.Χ.Κ.) *Ψυχολόγον* (Ι. Κ.) *Ἀρχισιδηρουργὸν* (Ε Δ Δ) *Μὶς Δόγκαν* (Π. Δ. ἰδοὺ αὐτό που προτιμᾷς. ἐλπίζω ὅτι φέτος ποῦ ἔχεις ψευδώνυμον θὰ εἶσαι τακτικωτέρα·) *Ὀπτασίαν Παραδείσου* (Β. Β καὶ σὺ ἐπίσης·) *Αἴαντα Μαστιγοφόρον* (Θ.Ν.Χ.Γ. αὐτὸ ἐξέλεξα [Ε] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν·) *Δρόσον τῆς Πρωΐας* (Τ. Δ. Α.) *Τρελὸ Ποντίκι* (Ι Δ.Α.) *Ἐλπίδα τῶν Γονέων* (Α.Ν.Π. αὐτὸ ἦτο τὸ ὡραιότερον ἐξ ὅσων προτείνεις·) *Ἔφηβον τῶν Ἀντικηθύρων* (Β. Α. σ' εὐχαριστεῖ καὶ ὁ Ἀνανίας διὰ τὰς εὐχάς·) *Κοζάκον* (Ι.Α. Χ.) *Βασιλέα τῶν Ρόδων* (Π.Σ.Ζ.) *Ἀστεῖον Ὄμμα* (χωρὶς ἀρχικά, αὐτὸ ἐξέλεξα [Ε] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν·) *Μελητογενῆ* (Ε Γ.Τ.) *Χρυσὸ Παιδὶ* (Α.Π Κ. αὐτὸ μοῦ ἤρεσε καλλίτερα· *Ἀμφελύκην* (Η. Ι. βεβαίως αὐτὸ θὰ προτιμᾷς καὶ σὺ χαιρετισμοὺς εἰς τὸν ἀδελφόν σου·) *Μικρὰν Σμυρναίαν* (Δ.Σ.Μ. σοῦ ἐπέρασεν ὁ βῆχας;) *Λευκὸν Ἴον* [Α. Σ. Μ. σοῦ ἀρέσει;) καὶ *Ζὸ-Ζὸ* (Ν. Κ. ἐλήφθησαν.)

Ἀλλαγαὶ ψευδωνύμων: *Ἔπος Πτερόεν* (Ξ. Β.) *Λόρδος Χὸπ* ([ΕΕ] διὰ τὴν εὐφυεστάτην ἐπιστολήν) *Χρυσῆ Πεταλούδα* (Β. Π. Κ.) *Ἰδιότροπος Νεᾶνις* (Α. Κ. εὐχαριστῶ θερμότατα διὰ τὸ γενναῖον ξεσπάθωμα·) καὶ *Δοὺξ τῶν Σπετσῶν* (Η. Σ.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ὁ *Λόρδος Χὸπ* μὲ τὴν *Διονυσιάδα Πηγήν, Κυρίαν μὲ τὰς Καμελίας, Νυκτοκόρακα, Μικρὸ Διαβολάκι* καὶ *Κόρην τοῦ Αἰθέρος*· — ὁ *Λόφος τοῦ Γάνου* μὲ τὸν *Λέοντα τῶν Ἰνδιῶν, Πικραμένην Καρδοῦλαν, Ὄλυμπον, Πάλλουσαν Καρδίαν* καὶ *Μενελίκ* — ἡ *Μεσημβρινὴ Ἀκτὴ* μὲ τὴν *Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς, Ἀνέλπιστον Χαράν, Τρέλλα τοῦ Κόσμου, Δενδροστοιχίαν τῶν Ἀθηνῶν* καὶ *Ἐρημίτιδα*· — ἡ *Ἑσπερία Αὔρα* μὲ τὸν *Πούλιο Δράκον, Ἄριστον Ἱππέα, Κυανόλευκον Σημαίαν, Πτερόεσσαν Καρδίαν* καὶ *Αἱμοσταγῆ Χρωστῆρα*· — ὁ *Θυμωμένος Κώνωψ* μὲ τὸν *Λάτρην τῆς Δήμητρος, Βασιλέα τῶν Μαύρων* καὶ *Φρούριον τῆς Μονεμβασίας*· — ὁ *Κουκουναροθρεμμένος* μὲ τὸν *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος, Ἄγγελον τῆς Χαρᾶς, Ἰλίου Μέλαθρον* καὶ *Ὀνειροπόλον Ψυχήν*· — ὁ *Χειμωνιάτικος Ἥλιος* μὲ τὸν *Ἐρίγδουπον Δία, Μυροβόλον Χαραυγήν, Βασιλέα τῶν Μαύρων, Κάπο ντ' Ὄπερα* καὶ *Βρύχωνα*· — ὁ *Κὺρ-Μέντιος* μὲ τὸ *Λευκὸν Κρίνον, Ἄριστον Ποδηλάτην, Πράσινο Χαβιάρι* καὶ *Διάβολον Ἑσπερινόν*· — τὸ *Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον* μὲ τὴν *Χαμένην Εὐτυχίαν, Ἐνθυμοῦ, Λησμονημένην, Δάκρυ τῆς Δυστυχίας* καὶ *Ὀνειροπόλον Ψυχήν*· — ὁ *Βρύχων* μὲ τὸν *Μενελίκ, Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς, Κρόταλον, Κελαδίστραν* καὶ *Νιαγάραν*· — τὸ *Μαραμένον Ρόδον* μὲ τὸ *Ἄνθος Μαΐου, Ἄνθος Ἐλπίδος, Ὀρεάδα τῆς Χίου, Θετταλίδα Καλλιτέχνιδα* καὶ *Ἀμυδρὰν Λάμψιν*· — ἡ *Χαρὰ τῶν Γονέων* μὲ τὴν *Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλιάν, Ὀρεάδα τῆς Χίου, Μικρὸν Βιολιστήν, Χιακὴν Πανσέληνον* καὶ *Χιακὴν Βροχήν*· — ἡ *Φαιδίμη* μὲ τὴν *Μαργαρίταν τοῦ Φάουστ, Τρέλλαν τοῦ Κόσμου, Δωδώνην, Κάρμεν Σύλβα* καὶ *Κὺρ-Μέντιον*· — ἡ *Θετταλὶς Καλλιτέχνις* μὲ τὴν *Ἑσπερίαν Αὔραν, Τσιγγαρέλλαν, Τρέλλαν τοῦ Κόσμου, Ἀγωνιῶσαν Ψυχὴν* καὶ *Ὀνειροπόλον Ψυχήν*· — ἡ *Ποθητὴ Ἀνάμνησις* μὲ τὴν *Ξεβιδωμένην, Νεαρὰν Ὕπαρξιν* καὶ *Νεαρὸν Ἠθοποιόν*· — ὁ *Ἱππότης τοῦ Πηλίου* μὲ τὴν *Ἀγωνιῶσαν Ψυχήν, Ἰδεῶδες Κουκλάκι, Ψάναν-Λουλαν, Μυροβόλον Χαραυγὴν* καὶ *Ἔνδοξον Μεσολόγγιον.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Μιχαὴλ Σ. Αὐγερινίδην*, (ἐγκρίνω σήμερον τὸ ψευδώνυμον τοῦ νέου μας φίλου, διὰ τὸν ὁποῖον σ' εὐχαριστῶ·) *Νοσταλγὸν τῆς Θαλάσσης*, (χαιρετισμοὺς εἰς τὴν *Χιακὴν Πανσέληνον*· σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· σήμερον ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον τοῦ νέου μας φίλου·) *Ἡρακλῆ Ν. Ζόγαν, Κάπο ντ' Ὄπερα, Χειμωνιάτικον Ἥλιον* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας·) *Ἀπελπιν Ναύτην* (ἔχει καλῶς· αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) *Ναβουχοδονόσορα* (ἐλήφθησαν·) *Ταπεινὸ Γιασεμί*, (ἔμαθα μετὰ χαρᾶς τὰ νέα τοῦ Συλλόγου σας·) *Κόκκινον Κρίνον* καὶ *Κυπριακὸν Ἀστέρα* (χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἵδρυσιν τοῦ Συλλόγου ὁ «Ἑλληνόπαις»·) *Βρύχωνα, Κυριακὸν Κ. Φιλόπουλον* (δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ὁ Σύλλογός σας θὰ χαλάσῃ κόσμον! εὐχαρίστησε ἐκ μέρους μου ὅλα τὰ μέλη·) *Δωδώνην* (νά μου γράφῃς ὅσον συχνὰ θέλεις· ποτὲ δὲν βαρύνομαι τὰς ἐπιστολάς σου·). *Ἀδριανὴν Τζώρτζη* (πολὺ προθύμως, καὶ μὴν ἀνησυχῇς διὰ τόσῳ μικρὰν πα-

ράλειψιν·) *Ἀμαρυλλίδα* (πῶς πηγαίνει ἡ Συλλογή; ἐκέρδισες τὸ στοίχημα;) *Φαιδίμην* (δὲν πιστεύω νὰ εἶνε λογοκλοπία· τὸ ἀνέκδοτον εἶνε γνωστὸν καὶ κάπου θά το ἤκουσεν ἡ φίλη μου, μὴ γνωρίζουσα ὅτι τὸ ἐδημοσίευσα καὶ ἄλλοτε·) *Ἀλκυονίδα* (λοιπόν, σοῦ ἤρεσαν πολὺ τὰ τέλη τῶν μυθιστορημάτων;) *Κυανοῦν Βόσπορον* (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφει·) *Κουκουναροθερμέμενον* ([Ε] δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ μείνῃς καταγοητευμένος καὶ μὲ τὰ φετεινά·) *Κλεῖδα τοῦ Πόντου* (βραβεῖον ἔστειλα· γράφε μου πάντοτε μ' εὐχαρίστησιν διαβάζω τὰς ἐπιστολάς σου·) *Ἀνέλπιστον Χαρὰν* (ἔστειλα σ' εὐχαριστοῦμεν ὅλοι διὰ πᾶς εὐχάς·) *Ἰλίου Μέλαθρον* ([ΕΕ] πολὺ μὲ συνεκίνησεν ἡ ὡραία ἐπιστολή σου·) *Μικρὸν Βιολιστὴν* (νὰ σου ζήσῃ ὁ βαπτιστικός, καὶ ἅμα μεγαλώσῃ νὰ τοῦ κάμῃς συνδρομητήν·) *Μπάρμπα Λινάρδον* ([ΕΕ] τί ὡραία ἐπιστολή!) *Ἀκρίταν, Μαῦρο Σύννεφο* ([ΕΕ] εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· ἡ ἐπιστολή σου μὲ κατεγοήτευσε·) *Πικραμένην Καρδούλαν* ([Ε] εὐχαριστῶ διὰ τὰς ὡραίας εὐχάς·) *Συυλιανὸν Β. Λυμπερόπουλον* (ἐπίσης·) *Ζώρλιγκ* (ἐλπίζω νὰ μου γράφῃς τώρα τακτικά·) *Σκόνην τῶν Ἀθηνῶν, Πάλλου σαν Καρδίαν, Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου* (βραβεῖα ἔστειλα·) *Κ. Ι. Ἀντωνόπουλον* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Ἀπόγονον τοῦ Μίνωος, Ἀγίν Μόχον, Κορυθαίολον Ἕκτορα* (ἔστειλα·) *Ὀλύμπιον Ἀγῶνα, Ἀριελ* (εὐχαρίστως ἔμαθα τὰ νέα περὶ τοῦ Θεάτρου σας· εἰς τὸ ἄλλο φύλλον θά σου ἀπαντήσω·) *Πρίγκιπα τῶν Ἀθηνῶν, Ἀδραν τοῦ Πηλίου* (τώρα εἶσαι ἐντελῶς καλά;) *Μιθριδάτην, Ἑλληνοπούλαν* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Βορικα, Ζαππίδα* (ἐλπίζω νὰποσπάσω μερικὰ εἰς τὸ προσεχές·) *Ἀνδρέαν Κοκκώνην* (τὴν ἔστειλα· ἐννοεῖται ὅτι ἀφοῦ ὁ ποιητὴς τα παρέλειψε, κ' ἐγὼ τάγνοῶ·) *Τυδέα* (ἐνέγραψα τὸν θεῖόν σου εἰς τὰ «Παναθήναια»· θὰ εὐχαριστηθῇ πολύ, διότι εἶνε λαμπρὸν περιοδικόν·) *Βοσκοπούλαν τοῦ Μικροῦ Λίμου* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν·) *Σφακτηρίαν Σανταρόζα* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 7 *Ἰανουαρίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 3 Μαρτίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φαιδίλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 30 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

Νέος Διαγωνισμὸς Λύσεων.

[Κατὰ τὰνωτέρω προκηρυχθέντα, ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ φυλλαδίου ἀρχίζει ὁ νέος 8ὸς Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων.— Τὰποτελέσματα τοῦ πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων 82ου Διαγωνισμοῦ θὰ δημοσιευθοῦν ἀργότερα· ἀλλ' ἡ δημοσίευσις τῶν ἐγκριθέισῶν Ἀσκήσεων ἀρχίζει ἀπὸ σήμερον καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ μέχρι τέλους τῆς Α' Ἐξαμηνίας.]

1. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτον, λῦτα, εἶσαι σύ·
Εἰς τὰς Μονὰς τὸ δεύτερόν μου,
Καὶ νῆσος Εὐρωπαϊκὴ
Εἶνε γνωστὴ τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δωδώνης.

2. Στοιχειόγριφος.

Ἐν *στοιχεῖον* μὲ στοιχεῖον ἂν συνάψῃς,
Τοῦ στοιχείου πρῶτον λευκὸν θὰ γράψῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναβουχοδονοσόρος.

3. Τονόγριφος.

Ἀχ, ψυχή μου! . . Τί ὡραῖα! . .
— Φτάνει, εἴδατε ἀρκετά . . .
Νά, τὸν τόνον ξεκρεμῶ
Καὶ στὴν ἄκρη τὸν φορῶ . . .
Ἐστολίσθη· ἀρκετὰ
Καὶ ποζάρω γιὰ θεά.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Κίτρινο Νεόμυνο

4. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον τὸ ἔχει ἡ Σώ·
Τὸ δεύτερον ἐπίρρημα τῶν ἀριθμητικῶν.
Τὸ τρίτον καταφύγιον τῶν ζώων εἶνε, λῦτα,
Τάλλο βασανιζόμενον στὸν Ἅδη τρέχα τῆτα.
Τὸ πέμπτον μου ἐπίθετον ποῦ ἔφεραν ἑπτά,
Καὶ μὲ συνήθη κτητικὴν ὁ ρόμβος τελευτᾷ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δο-Ρε-Μί.

5. Πυραμίς.

+	Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν σχῆμα.
★ + ★	= Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
★ ★ + ★ ★	= Ποτόν.
★ ★ ★ + ★ ★ ★	= Ἀττικὸς συγγραφ.
★ ★ ★ ★ + ★ ★ ★ ★	= Κράτος τῆς Ἀφρικ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νιαγάρα.

6. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 9	= Διάσημος Στρατηγός
2 9 9 4 1 2 3	= Στρατηγὸς ἀρχαῖος.
3 6 8 7 4 2	= Χώρα τῆς Εὐρώπης.
4 6 7 4 ο	= Ζῷον.
5 4 1 1 8 9	= Εἶδος πιθήκων
6 8 9 3 7 2 9 7 4 2	= Λίμνη τῆς Εὐρώπης.
7 2 8 3	= Πτηνόν.
8 7 4 3	= Πτηνό·.
9 4 6 2 4 2	= Πόλις τῆς Γαλλίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαγευτικοῦ Δάσους.

7—9. Λογοπαίγνια.

1.— Διατί τὸ κουτάλι εἶνε παιδὶ τοῦ σάλιαγκου;
2.— Ποῖον δένδρον καυχᾶται ἐπὶ καλλονῇ;
3.— Πόσοι Τρῶες χρειάζονται διὰ νὰ γίνῃ ἕνας ποτκμός;

Ἐστάλη ὑπὸ Ἑλένης Ν. Σκλάβου

10. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τάρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων, καθὼς καὶ τὰ δεύτερα γράμματα, σχηματίζουν δύο εὐρωπαϊκὰς πόλεις.

1, Μέλος τοῦ σώματος. 2, Πρόσωπον τῆς Ἀγ. Γραφῆς. 3, Ποταμὸς τῆς Ρωσσίας. 4, Ἐπίθετον. 5, Πολίχνη τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μεσολογγιτάκι

11-13. Μαγικὴ Εἰκών.

«Τί παράξενο! Ὁ ἀδελφός μου, ὁ σκύλος μου Μοῦργος, ὁ σκύλος Ἀζόρ, τὸ κουνέλι μου καὶ ἡ χελώνα μου, ἐχάθηκαν ἔξαφνα· ἀπὸ τὰ μάτια μου, σὰν νὰ μου ἔκαμαν μάγια! Μὰ ποῦ εἶνε;»

[Τὰ ζητούμενα νὰ ζωγραφισθοῦν ἐπὶ τοῦ Χάρτου τῶν Λύσεων ἄνευ περιγραφῆς.]

16. Φωνηεντόλιπον.

τσ-τχ-τ-λνρ
γ-νθ-τν-λιρ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάπο-ντ' Ὀπέρα

17. Γρῖφος.

			πο		πο		τὸν
		πο	πο		πο		
	πο		πο		πὸ	τὸν	τὸν
	πο		πο	πο		πα	
πο			πο	πο	τὸν		τὸν
						-ὸν	
αγ							τον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἱππότου τοῦ Πηλίου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 45ου

564. Φιλομήλα (φίλο μὴ λά.) — 565. Λιμὴν-λίμνη

566.

Μ	567. ΠΥ—ΡΑ—ΛΙΣ	
ΟΥΣ	ΡΑ—ΓΟΥ—ΣΑ	
ΜΩΡΕΑ	ΛΙΣ—ΣΑ—ΒΩΝ	
ΣΠΕΤΣΑΙ		
ΑΝΔΡΟΜΕΔΑ		568-572. Τῇ ἀν-
ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΣ		καλλαγῇ διὰ

τοῦ Α σχηματίζεται τὸ Κυβόλεξον:

ΙΣΑΑΚ	573. ΚΑΔΙΣ-ΑΒΑΝΑ	(ΚΑσος
ΣΑΥΡΑ	(σάκος), ΑΒελ (Ἔλβα), ΔΑ-	
ΑΥΞΩΝ	μα (Ἀδὰμ), ΙΝα (ναί), ΕΑΙ-	
ΑΡΩΜΑ	νω (ἀξιῶν.) — 574. Φόλος,	
ΚΑΝΑΙ	λάλος, Πύλος, δῶρον. Νῶε =	

φλ-πδν = *φίλει παιδείαν.*— 575. Τὸ τέλος ἐπιστέφει τὸ ἔργον. — 576 ΥΜΕΝΑΙΟΣ (Ὑφή, ΜΕγάλη, ΝΕφος. Ὀσσα.) — 577. *Ἐξ ἰδίων τὰ ἀλλότρια.* (ἐξ, ἤδη, ὤν, τά, ἄλλο, τρία.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[*Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὶ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.*]

Ἀνταλλάσσω cartes postales, fantaisies, πανταχόθεν. — Ἀλεξάνδρα Παπαλουκᾶ, Λαμία, (Grèce.) (Δ,1)

Ὑπερευχαριστῶ τὴν ΑΝΩΝΥΜΟΝ διὰ τὰ ἔκτακτα αὐτῆς ποιήματα. — Φωκίων Ν. Ζησιάδης, Ἀμισός. (Δ,2)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν. Ἀπάντησις ἀσφαλής. — Ἰωάννης Γ. Μαραγιάννης, Ἡράκλειον Κρήτης. (Δ,3)

Δηλῶ ὅτι εἶμαι τακτικὸν μέλος τῆς «Νεότητος». Τοῦτο πρὸς ἀποφυγὴν παρεξηγήσεων. — Κουασιμόδος. (Δ,4)

Παύω τὴν ἀνταλλαγὴν εἰκονογραφημένων δελταρίων καὶ εὐχαριστῶ τοὺς φίλους Ἰωάννης Γράκογλους. (Δ.5)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν. Ἀπάντησις ἀσφαλής.— Ἑλμίνα Ἀρ. Ἠλιάδου, Πάτρα (Ἑλλάς). (Δ, 6)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

(Ἱδρύθη τῷ 1879)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν: δραχ. 7
Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν: φρ. χρ. 8

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΑΓΟΡΑΣΑΙ ΚΑΤΑ ΦΥΛΛΟΝ

Ἕκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτὰ 15
Τὰ διπλᾶ φύλλα λεπτὰ 30
[Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. 0,15 καὶ φρ. 0,30]

Οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταὶ δύνανται νὰποκτήσουν ὅλα τὰ δικαιώματα τοῦ συνδρομητοῦ, πληρώνοντες ἐφάπαξ δι' ἓν ἔτος δρ. 1,20, καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. 1,20.

Οἱ ἐν Ἀθήναις δύνανται νὰγοράζου ντὸ φύλλον καὶ ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ Γραφείου. Ἀλλ' οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ πρέπει νὰ συνεννοηθοῦν πρὸς τινα τῶν ἐν τῇ πόλει των **Πρακτόρων τῆς Διαπλάσεως,** *ἤτοι τῶν τακτικῶν συνδρομητῶν, ὅσοι ἔχουν ἀναλάβῃ τὴν εὐγενῆ φροντίδα τῆς διαδόσεως τοῦ φύλλου μας.*

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1904

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11ος — Ἐν Ἀθήναις, 17 Ἰανουαρίου 1904 — Ἔτος 26ον — Ἀριθ. 3

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΔΙ ΙΔΕΑΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΕΥΜΟΥΡ

Ταξεῖδι εἰς τὰς διαφόρους νήσους τῶν Δυτικῶν Ἰνδιῶν! Μὲ αὐτὸ τους ἐβράβευεν ἡ γενναιοδωρία τῆς κυρίας Σέυμουρ! Καί, φαίνεται, δὲν ἔμειναν καθόλου δυσηρεστημένοι οἱ βραβευθέντες.

Δὲν ἦτο τάχα ἡ πατρίς των, ἡ γενέτειρα χώρα των, ἐκεῖ κάτω εἰς τὰς νήσους τῶν Ἀντιλλῶν; . . . Οἱ περισσότεροι εἶχαν φύγῃ ἀπὸ ἐκεῖ, ὅταν ἦσαν παιδάκια ἀκόμη, διὰ νὰ ἔλθουν καὶ νὰ σπουδάσουν εἰς τὴν Εὐρώπην. Δὲν εἶχαν κἂν πατήσῃ καλὰ-καλὰ τὸ ἔδαφος τῶν νήσων ἐκείνων ὅπου πρωτοεῖδαν τὸ φῶς, μόλις καὶ μετὰ βίας εἶχε διατηρήσῃ ἡ μνήμη των κάποιαν ἀνάμνησιν ἀπὸ ἐκεῖ. . . Μολονότι αἱ οἰκογένειαί των εἶχαν ἐγκαταλείψῃ τὸ ἀρχιπέλαγος ἐκεῖνο — ἐκτὸς μιᾶς καὶ μόνης, — χωρὶς ἴσως νὰ σκοπεύουν νὰ ἐπιστρέψουν, ἦσαν μεταξὺ των μερικοί που θὰ εὕρισκαν ἐκεῖ συγγενεῖς καὶ φίλους· ἐν γένει δὲ τὸ ταξεῖδι, διὰ τοὺς νέους μας Ἀντιλιανούς, ἐφαίνετο ὅτι εἶχε πραγματικῶς ὅλα τὰ θέλγητρα.

Θά το ἐννοήσετε καλλίτερα ὅταν μάθετε τὰ ἀφορῶντα προσωπικῶς ἕνα ἕκαστον ἐκ τῶν ἐννέα βραβευθέντων. Ἂς κάμωμεν τὴν ἐπιθεώρησίν των.

Ἰδοὺ πρῶτα-πρῶτα οἱ καταγόμενοι ἀπὸ Ἄγγλους καὶ ἔχοντες τοὺς περισσοτέρους ὁμοεθνεῖς συμμαθητὰς εἰς τὴν Ἀντιλιανὴν Σχολήν:

Ὁ Ρογῆρος Χινσδαῖλ, ἀπὸ τὴν Ἀγίαν Λουκίαν, εἴκοσι ἐτῶν, τοῦ ὁποίου ἡ οἰκογένεια, ἀποσυρθεῖσα ἀπὸ τὸ ἐμπόριον, ἀφοῦ ἐπλούτισεν ἀρκετά, κατοικεῖ εἰς τὸ Λονδῖνον.

Ὁ Τζὼν Χάβαρτ, ἀπὸ τὴν Δομινίκαν, δεκαοκτὼ ἐτῶν, τοῦ ὁποίου οἱ γονεῖς εἶχαν ἐγκατασταθῇ εἰς τὴν Μάντσεστερ ὡς βιομήχανοι.

Ὁ Οὐμβέρτος Πέρκινς, ἀπὸ τὴν Ἀντιγόαν, δεκαεπτὰ ἐτῶν, τοῦ ὁποίου ἡ οἰκογένεια, περιλαμβάνουσα τὸν πατέρα του, τὴν μητέρα του καὶ τὰς δύο μικρὰς ἀδελφάς του, δὲν εἶχε ποτὲ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν γενέθλιον νῆσόν του, αὐτὸς δὲ ὁ ἴδιος, ἅμα τελειώσῃ τὴν ἐκπαίδευσίν του, πρόκειται νὰ ἐπανέλθῃ ἐκεῖ διὰ νὰ ἀρχίσῃ τὸ στάδιόν του εἰς ἕνα ἐμπορικὸν οἶκον.

Ἰδοὺ τώρα καὶ οἱ βραβευθέντες ἐκ τῶν δώδεκα περίπου Γάλλων μαθητῶν τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς:

Ὁ Λουδοβίκος Κλωδιών, ἀπὸ τὴν Γουαδελούπαν, εἴκοσι ἐτῶν, ἀνήκων εἰς οἰκογένειαν ἐφοπλιστῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀποκατασταθῇ ἀπό τινων ἐτῶν εἰς Νάντην τῆς Γαλλίας.

Ὁ Τωνῆς Ρενώ, ἀπὸ τὴν Μαρτινίκαν, δεκαεπτὰ ἐτῶν, ὁ πρωτότοκος ἐκ τῶν τεσσάρων τέκνων ἑνὸς ἀνωτέρου δημοσίου ὑπαλλήλου, μένοντος εἰς τὸ Παρίσι.

Κατόπιν οἱ Δανοί:

Ὁ Νίλς Χάρμπε, ἀπὸ τὸν Ἅγιον Θωμᾶν, δεκαεννέα ἐτῶν, ὀρφανὸς ἀπὸ πατέρα καὶ ἀπὸ μητέρα, τοῦ ὁποίου ὁ ἀδελφός, ἓξ ἔτη μεγαλήτερός του, εὑρίσκεται πάντοτε εἰς τὰς Ἀντίλλας.

Ὁ Ἄξελ Βίκμπορν, ἀπὸ τὸν Ἅγιον Σταυρόν, δεκαεννέα ἐτῶν; τοῦ ὁποίου ἡ οἰκογένεια κάμνει ἐμπόριον ξυλείας εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Δανίας Κοπεγχάγην.

Τοὺς Ὁλλανδοὺς ἀντιπροσωπεύει ὁ Ἀλβέρτος Λοῦβεν, ἀπὸ τὸν Ἅγιον Μαρτῖνον, εἴκοσι ἐτῶν, μοναχο-

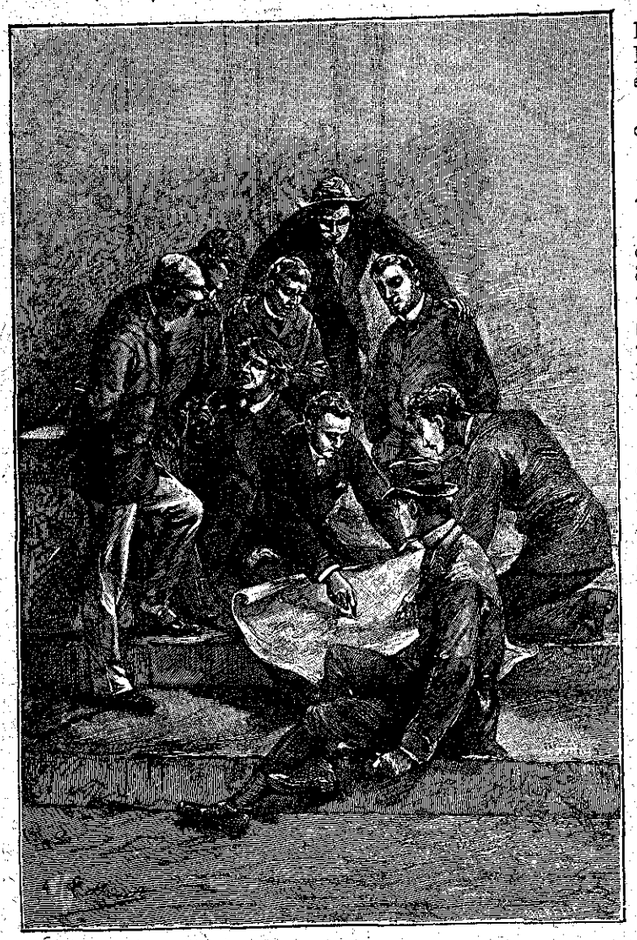

«Αἱ ἐννέα αὗται νῆσοι. . .» (Σελ. 18, στήλ. 6'.)